COLECTIA

McSweeney's

monstrul

antologie de povestiri trăsnite

Neil Gaiman
Nick Hornby
Jonathan Safran Foer
şi alţii

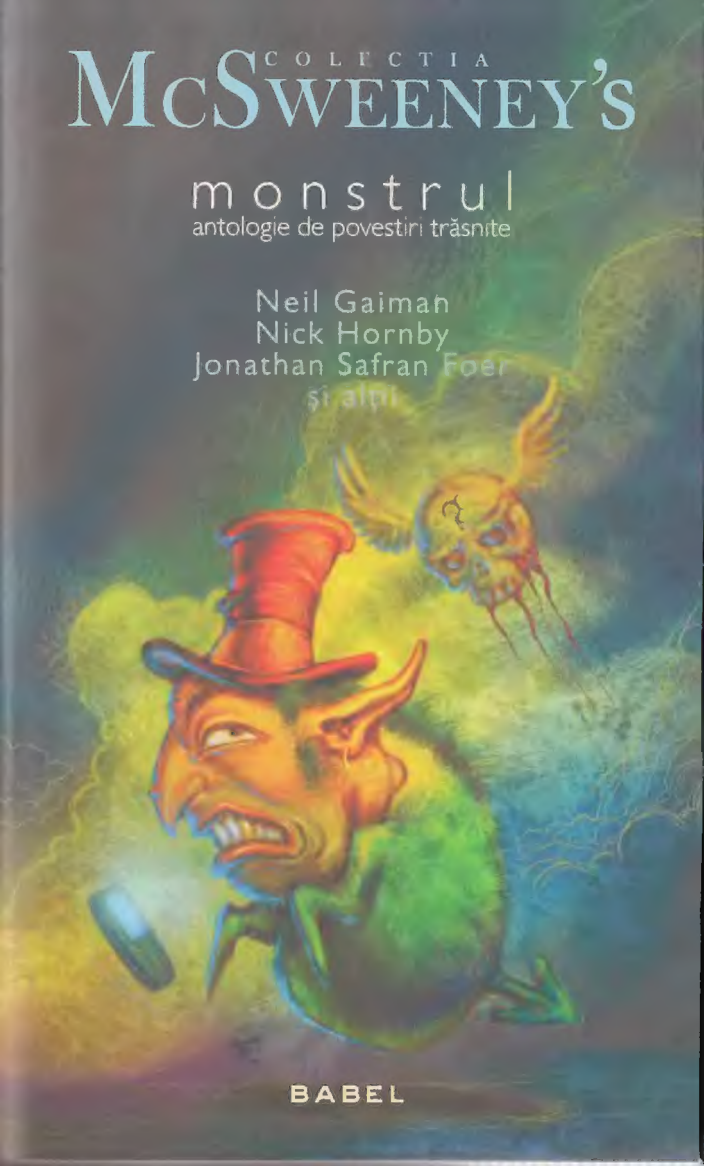

BABEL

BABEL

COLECȚIA

McSWEENEY'S

monstrul

antologie de povestiri trăsnite

Neil Gaiman
Nick Hornby
Jonathan Safran Foer
și alții

Traducere din limba engleză
OANA IONAȘCU,
DANA IONESCU

NEMIRA

Coperta: Alexandru CSUKOR
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Monstrul. Antologie de povestiri trăsnite /
Colecția McSweeney's; trad.: Dana Ionescu, Oana Ionașcu. -
București: Nemira Publishing House, 2013
ISBN 978-606-579-455-9

I. Ionescu, Dana (trad.)
II. Ionașcu, Oana (trad.)

821.111-32=135.1

NOISY OUTLAWS, UNFRIENDLY BLOBS, AND SOME OTHER THINGS THAT AREN'T AS SCARY, MAYBE, DEPENDING ON HOW YOU FEEL ABOUT LOST LANDS, STRAY, CELLPHONES, CREATURES FROM THE SKY, PARENTS WHO DISAPPEAR IN PERU, A MAN NAMED LARS FARF, AND ONE OTHER STORY WE COULDN'T QUITE FINISH, SO MAYBE YOU COULD HELP US OUT
Copyright © 2005, McSweeney's, 826 NYC, and the authors and illustrators
All rights reserved

© Nemira, 2013

Lector: Ioana IONESCU, Ema LUPU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Gutenberg S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-455-9

Această carte i se dedică Generalului Wilson, un stejar singuratic, care și-a donat coaja, crengile și lemnul ca să se poată face această hârtie, iar voi să petreceți câteva ceasuri îndeletnicindu-vă cu plăcerea lecturii. Nu, nu! Să nu vă simțiți prost! El v-a făcut donația cu bucurie. Bineînțeles că ardea de nerăbdare să facă ghinde primăvara următoare, dar e sigur că desfătarea voastră a meritat să se sacrifice. Și o asemenea dedicație recompensează oricum pierderea trunchiului, a crengilor, a frunzelor, toate cele cu care se mândrea odată, privind spre cer. Dar e mai mult decât fericit că acum a ajuns un ciot, câtă vreme vă face pe voi fericiți. Nu vrea să vă întunece cu povești triste. Așa că bucurați-vă de carte!

INTRODUCERE

O introducere la un volum de povestiri este ca un avertisment lipit pe un flacon dintr-un cabinet medical, pentru că puțini catadicsesc să-l citească, iar când află că s-ar putea să fie ceva periculos înăuntru s-ar putea să fie morți deja. În această carte sunt o groază de lucruri periculoase, o veste proastă pentru personajele povestirilor și o veste bună pentru cititor. Fără astfel de lucruri periculoase, povestirile ar fi plictisitoare, ceea ce, în cazul de față, e sinonim cu „ceva ce e posibil să fi citit în școală", așa că găsim aici mai multe feluri de povestiri. Unele s-ar putea să vă placă, altele nu, dar cert este că niciuna nu e plictisitoare.

Pe de altă parte, ați putea fi genul care gustă povestirile plictisitoare. Poate că aveți o viață palpitantă, sunteți mereu în pericol și vă place să vă încheiați ziua cu o poveste plictisitoare, așa cum unora le place să bea un pahar cu lapte cald înainte de a merge la culcare, sau poate că v-ați îndrăgostit cândva de vreun bărbat plictisitor sau de vreo femeie la fel și vă dați în vânt după povestiri plictisitoare, care să vă aducă aminte de trecutul dumneavoastră romantic. Dacă

vă numărați printre astfel de oameni, povestirile din acest volum nu vă vor fi pe plac, dar s-ar putea să vă placă ce scriu în continuare în prezenta introducere. Am ales câteva fragmente din povestiri plictisitoare pentru ca cititorul plictisitor să nu se simtă marginalizat. Dacă gustați povestirile plictisitoare, citiți fragmentele de mai jos ca să vă amuzați, iar dacă nu, nu.

„– Am de făcut un anunț adorabil! a strigat regele din Ținutul Ursuleților de Pluș. Va avea loc o paradă a ursuleților de pluș în piața mare din oraș, care întâmplător e făcută din bomboane, parada fiind în cinstea nunții prințesei Piciorul-Cocoșului cu prințul Măr!"

„Era încă o zi sfâșietoare pentru Mark, care locuia cu tatăl lui cel rău într-o baracă amarâtă de lângă calea ferată, în care colcăiau puzderie de păianjeni veninoși sau obișnuiți. Tușind de durere când s-a făcut comod în scaunul cu rotile, Mark s-a întrebat cum de o fi ajuns dependent de diverse medicamente, când avea doar câțiva bănuți mizerabili cu care să cumpere așa ceva."

„Gura satului vuise toată săptămâna despre o «revoluție», așa mi se pare. Dar, fiind ucenic de fierar, nu-mi vedeam capul de treburi – trudeam toată ziua și dormeam toată noaptea, ceva cât se poate de obișnuit în anul 1776. Dar într-o bună zi viața mea s-a schimbat, când a intrat în magazin un om îmbrăcat ca în secolul al XVIII-lea. Se numea Paul Revere."

„– Dar, dacă ești vrăjtor, a întrebat Henry, de ce nu-ți pui la lucru bagheta să-l învingi pe Stăpânul Umbrelor și cohorta lui de porci spinoși?

– Iată o întrebare bună, tinere Henry, a răspuns Aripă-de-Ciulin. Mai bine stai jos, pentru că în următoarele nouă pagini o să explic ce pot face și ce nu pot face vrăjitorii pe acest tărâm fermecat."

„*Interzis fetelor.* Cuvintele îmi răsunau în urechi când alergam pe terenul de fotbal și pantofii sport îmi străluceau în soarele după-amiezii, a cărui lumină cădea pe Stadionul McGilly din orașul Philadelphia, Pennsylvania, unde locuiam de doisprezece ani, adică de când mă născusem, cu tatăl meu, Horace, și cu mama, Cindy, amândoi medici veterinari. *Interzis fetelor.* Era așa de nedrept!"

„– Dar bunica mi-a spus să nu deschid niciodată cutiuța din lemn strălucitor, a zis Shirley. Și eu sunt la fel de curioasă ca tine să văd sculpturile misterioase, dar mai bine-o ascultăm pe bunica.

– Ai dreptate, a răspuns Billy și cei doi copii au pus cutiuța deoparte și nu s-au mai atins de ea niciodată."

„– Dar cum putem salva un ponei fermecat? a întrebat Timmy, ștergându-și lacrimile din ochi cu mâinile murdare. Sunt doar niște copilași.

– Copilașii pot face absolut orice, a răspuns Zâna Roz Închis, dacă închid ochii."

„– Nu fi prost! i-a strigat Viermele din Divizia Lungă.

– Matematica e mișto! Vino să-ți arăt!"

„Mama mi-a zâmbit enigmatic și și-a legat șorțul în jurul taliei. Apoi s-a dus în cotețul găinilor și a luat două ouă, pe care le-a bătut cu telul într-un vas până au căpătat o culoare ca lumina soarelui, în caz că lumina soarelui e galbenă. După care a luat *o* cutie cu făină, pe care a cernut-o în compoziție. A mers în hambarul vechi, de unde s-a întors cu o găleată de lapte și a vărsat-o în vas, fredonând ceva. Și apoi a plecat în oraș, de unde a adus un pachețel de scorțișoară. Toată casa mirosea de la ea, ca într-un vis de Crăciun, vis devenit realitate. A presărat scorțișoara în bol, întorcându-se apoi în oraș, de unde a venit cu un pachețel de nucșoară. Ciudat, dar și el mirosea tot ca într-un vis de Crăciun, un vis devenit realitate. După care a mai mers o dată în oraș, fredonând tot drumul, și a venit acasă cu un pachet de bicarbonat de sodiu, care nu mirosea a nimic.

– N-au mai rămas decât șaptezeci de ingrediente, și-a spus când a plecat din nou în oraș."

„– Vorbești! a țipat Betsy. Dumnezeule! Știam eu că nu mi se pare! Te-am auzit cu urechile mele! Nu-mi vine să cred. Doamne Dumnezeule! Dar e adevărat! Ești un presse-papier vorbitor!"

„Soarele se înălța deasupra piramidelor construite pe jumătate și Anano, micul sclav, a zbughit-o să ancoreze corabia Stăpânului pe malul Nilului, cel mai mare râu din Egipt. Și-a trecut degetele peste literele cioplite pe vas, care se numeau hieroglife, în caz că nu știați, întrebându-se dac-ar putea să învețe vreodată cum... ce cuvânt folosește Marele Preot. *Citește.*"

„– Ajutor! a strigat regele din Ținutul Ursuleților de Pluș. Paul Revere mă lovește cu o cutiuță din lemn strălucitor!“

Scuze. Poate că ultimul fragment nu e chiar plictisitor.

LEMONY SNICKET

O ȚARĂ MICĂ

NICK HORNBY

Traducere din limba engleză
DANA IONESCU

Aveam șase sau șapte ani când am aflat ce mică e țara noastră. Am fost ultimul din clasă care a aflat. Profesoara a întins o hartă mare a Europei, a prins-o cu un ac de perete și ne-a arătat țările de lângă patria noastră – Franța, Elveția, Italia. Eu am ridicat două degete și am întrebat:

– Noi unde suntem? Unde e Champina pe hartă?

Și toată lumea, inclusiv învățătoarea, a râs de mine.

– Champina nu se vede pe hartă, Stefan, mi-a răspuns ea.

– De ce?

– Pentru că e prea mică.

– Dar trebuie să fie undeva.

– Bineînțeles că e undeva. Dar nu se vede, a spus învățătoarea.

– Cum să nu se vadă o țară întreagă pe hartă? am întrebat-o.

Simțeam că mi se înroșesc urechile. Ceilalți copii știau ceva ce eu nu știam, mi-am dat seama.

– Știi de ce se numește Champina? m-a întrebat învățătoarea.

Am ridicat din umeri.

– Nu. Credeam că se cheamă așa pentru că suntem campioni la ceva.

Ceilalți copii au izbucnit iar în râs.

– Și la ce am putea să fim campioni? a întrebat învățătoarea. Nu de asta. *Champ* înseamnă „câmp" în franceză. Țara noastră se numește Champina pentru că *e* cât un câmp. Champina chiar a fost un câmp înainte să se construiască un sat pe el.

– Adică satul nostru e singurul sat din țară?

Nu-mi venea să cred. Satul nostru e atât de mic!

– De partea cealaltă a râului se află Franța. Italia e peste gardul din spatele prăvăliei din sat. Iar grădina lui monsieur Petit e jumătate în Champina și jumătate în Elveția, a explicat învățătoarea.

Îți lua mai puțin de un minut să străbați toată țara noastră. Dacă voiai, ai fi străbătut-o la picior cât îți țineai respirația. Puteai și s-arunci o piatră de-a lungul ei, dac-o aruncai sus și nu loveai fereastra de la dormitorul lui monsieur Petit.

– De ce nu mi-ai zis că locuim în cea mai mică țară din lume? am întrebat-o pe mama când am ajuns acasă.

– Am crezut că știi, mi-a răspus ea.

– De unde să știu, am replicat eu, dacă nu-mi zice nimeni?

– Oricum, ce contează? a continuat mama.

– Cunosc pe toată lumea din toată țara, am spus. Nu există niciun locuitor din Champina pe care să nu-l știu.

– Păi, e drăguț, nu? m-a întrebat ea. E drăguț să stai într-o țară fără niciun străin.

Nu eram sigur de asta. M-am gândit că s-ar putea să mă plictisesc dacă o să mă uit mereu la aceleași fețe și dacă o să trăiesc în țara asta toată viața.

– În fine. Dar țările n-au președinți, prim-miniștri și chestii de genul ăsta?

– Bineînțeles că au, a răspuns mama. Și noi avem.

– OK. Și cine a președintele Champinei?

– Eu, a spus ea.

M-am uitat la ea să văd dacă glumește, dar nu glumea.

– Tu ești președintele Champinei? Tu?

– Da, a răspuns. Am crezut că știi și asta.

– Dar nu faci... Nu *faci* nimic. Doar ne pregătești sendvișuri și speli vasele.

– O dată pe lună mă duc la o ședință la barul lui monsieur Petit, mi-a zis ea.

Știam de ședințe. Încă le țin. Toți oamenii mari din sat vorbesc despre gunoi și despre gardurile care trebuie reparate ca să nu umble vacile pe șosea.

– Dar militarii? am continuat eu.

Nu trebuie să uitați că eram foarte mic.

– N-avem militari, mi-a răspuns ea.

– Dar oamenii care merg la închisoare?

– N-avem închisoare, mi-a zis ea.

Și am ținut-o tot așa încă puțin, până am înțeles – Champina nu e tocmai o țară, așa cum sunt Italia, Franța sau America. N-are propriile ei timbre, valuta ei, televiziunea ei, închisorile ei, soldații ei, forțele ei

aeriene și navale. Oricine ne putea invada oricând, dacă voia, dar nu voia nimeni. Așa ceva n-ar avea niciun rost. Nicio țară mare nu are nevoie de încă un câmp, de încă un magazin ori de încă o cafenea.

Dar, cu toate că n-aveam majoritatea lucrurilor pe care le găsești într-o țară normală, aveam propria noastră echipă de fotbal.

Tata și-a rupt piciorul la fotbal. Dar nu juca fotbal. Se uita la un meci la televizor, imaginea s-a tulburat dintr-odată, după care a început să iasă fum din el și s-a făcut negru. Eu nu mă uitam la televizor. Citeam pe canapea. Urăsc toate sporturile, mai ales fotbalul, deoarece despre el oamenii vorbesc cel mai mult.

Și-a ieșit din minți pentru că s-a stricat televizorul. S-a ridicat și a tras un picior în scaun.

– Dar ăla vechi? a întrebat mama. Ăla mic? Mergea perfect.

Ea se supărase când tata cumpărase un televizor nou. Nu ne trebuie ecran mare, zicea ea, dar asta fiindcă nu se uita decât la emisiuni la care oamenii vorbesc. Nu se uita la sport. Dar, dacă vrei să vezi un meci de tenis sau de fotbal, nu faci nicio brânză cu un televizor mic.

– Unde e? a întrebat tata morocănos.

– În pod, i-a răspuns mama.

Se grăbea prea tare pentru că nu voia să piardă nimic din partida de fotbal. A luat scara, s-a urcat în pod și a căzut când cobora cu televizorul. Am auzit

cu toții bubuitura. Ne-am dat seama imediat că și-a rupt ceva.

Peste trei zile, când se târa pe cârje în bucătărie, unde trebuia să ia micul dejun, mi-a spus:

– Știi ce înseamnă asta, nu?

Iar eu m-am prefăcut că nu știu, dar știam. La asta mă gândisem din clipa în care căzuse. Însă nu-i zisesem. S-ar fi supărat pe mine.

– Ce înseamnă? am întrebat.

– Înseamnă că trebuie să joci, mi-a răspuns.

N-am spus nimic.

– Trebuie, a repetat el.

– Nu vreau, i-am zis. Nu e nicio lege care să mă oblige.

Cu tata cu tot, în Champina sunt unsprezece băieți și bărbați în stare să alerge pe un teren de fotbal de la un capăt la altul și joacă toți în echipa națională. Nimeni n-a refuzat niciodată să joace, deși e o tortură. Ar trebui să ne confruntăm cu echipe din alte sate, dar pentru că suntem o țară jucăm cu echipe ale altor țări. Nu țări mari – Vatican, San Marino și altele ca ele –, dar toate au la dispoziție peste unsprezece jucători din care să aleagă și toate ne bat de nu mai știm cum ne cheamă. San Marino, de exemplu, pierde mereu în fața Italiei sau a Franței, care dau nouă-zece goluri, iar când joacă împotriva echipei din Champina, ne bat cu 30-0.

Dar nimeni nu pare să se sinchisească. Ba unora din Champina – nu celor care joacă, ci unora dintre cei mai în vârstă – chiar le place. Astfel atragem atenția

asupra noastră, pentru că o dată sau de două ori pe an un reporter sportiv din altă țară vine să ne vadă echipa jucând, după care scrie un articol amuzant despre cât de prost s-a prezentat. Toată lumea face întruna aceeași glumă când vede astfel de articole în ziar. *Așa o să ajungem și noi pe hartă*, o să spună careva. Dar bineînțeles că nimic n-o să ne pună pe hartă.

Iar adevărul e că până și cei cărora le place să joace fotbal s-au săturat să joace pentru Champina. N-are niciun haz să iei bătaie așa tot timpul. Tata s-a întors de la ultima partidă plângându-se că nici n-a apucat să dea cu piciorul în minge. Nici măcar o dată în tot meciul. A zis că mingea a fost la adversari aproape tot timpul, iar el și colegii n-au avut ce să facă.

Era prima dată când mă ruga cineva să joc fotbal, fiindcă eram prea mic și oricum nu mă pricepeam la sport nici cât negru sub unghie. Și – recunosc – eram cam dolofan. Nu grăsan, doar... plinuț, cred că așa s-ar zice. Citeam mult și îmi petreceam o mare parte din timp jucând șah, dar nu alergând ca un țăcănit, cum făceau ceilalți copii. Numai că împlinisem paisprezece ani și știam că, dacă vreunul dintre jucătorii noștri pățește ceva, eu sunt primul la rând. Și acum pățise – pe deasupra, dintre toți, tata era cel care pățise ceva.

– Câți copii de vârsta ta ar putea să spună c-au jucat fotbal în echipa țării lor? m-a întrebat tata.

– Nu e un motiv pentru care să mă bat cu pumnul în piept, nu? Îmi ceri asta pentru că numai eu am rămas. Dacă în toată Champina s-ar mai găsi un băiat sau un bărbat cu vârsta potrivită, nu m-ai mai ruga pe mine.

– Toată lumea joacă, a zis tata. Nimeni n-a zis că nu vrea. E datoria ta, Stefan. Datoria ta de cetățean al Champinei.

– E musai ca o echipă de fotbal să aibă întotdeauna unsprezece jucători? l-am întrebat. Chiar e musai la toată lumea?

Tata s-a uitat în sus și a dat ochii peste cap.

– Doamne ferește! a exclamat. Da, e musai.

– De ce nu joacă în zece? Măcar câteva luni? Și cu mine, și fără mine, tot aia e. Plus că în curând o să ți se vindece piciorul.

– N-o să mai pot să joc, a răspuns. Am patruzeci și patru de ani. Deja sunt prea bătrân. Peste un an sau ceva de genul ăsta n-o să mai pot alerga ca lumea.

– Nu pot, tată, i-am zis. M-aș face de râs.

– Dar, dacă nu joci tu, n-o să mai poată juca niciunul dintre noi, a răspuns el. Există niște reguli. Oricum, am face impresie proastă. Am fi țara care n-are suficienți jucători pentru o echipă de fotbal.

– Suntem deja țara care n-are suficienți jucători pentru o echipă de fotbal. Eu nu sunt jucător.

– Fă-mi o favoare și joacă, m-a rugat el. Ca să fiu mândru de tine.

– Păi, tocmai asta e, i-am spus. Dacă joc, o să te fac de rușine.

După aceea m-am dus în dormitorul meu, am închis ușa și m-am apucat să citesc o carte.

Peste câteva zile, eram acasă și mă uitam la televizor când a ciocănit cineva la ușă. Mama și tata erau

la cafenea, la una dintre ședințele alea ale lor, iar în Champina nu e niciun pericol să-ți lași copiii acasă fără bonă sau să răspunzi când sună cineva la ușă. Sigur îl cunoști pe omul cu pricina.

Era monsieur Grimandi.

– Președintele dorește să-ți vorbească, m-a anunțat.

Mama era în continuare președinte. Nu mai voia nimeni slujba asta, așa că o tot votau pe ea. Din câte se pare, nu exista nicio regulă despre cât timp poți fi președinte.

– Nu e o glumă, mi-a spus el. Vrea să vii la cafenea. Acum.

– Ar fi putut să-mi zică înainte să se ducă. Și poate să-mi zică și când se întoarce acasă.

– Când se întoarce acasă, e mama ta, a replicat Grimandi. Acum e președinte și are treburi de președinte, nu din cele de familie.

– Și dacă nu vin?

– Va trebui să te iau cu forța. Am permisiunea președintelui. S-a temut că o să te opui.

N-aveam niciun chef să mă târască monsieur Grimandi până la cafenea, așa că m-am încălțat.

Toți oamenii mari se strânseseră în cafenea. Mama stătea separat, în mijlocul încăperii, cum făcea educatoarea la grădiniță, când ne citea o poveste și toată lumea stătea de jur-împrejurul ei.

– A, Stefan! Stai jos, a început ea.

Cineva mi-a adus un scaun și l-a pus în cerc, ca să vadă toată lumea cum vorbesc cu mama.

– Ce idioțenie! am exclamat.

Cineva a scos un sunet de genul *Asta-i bună!*, probabil pentru că fusesem mojic cu președintele.

– Nu iau în seamă această remarcă, a zis ea.

– E adevărat că i-ai dat voie lui monsieur Grimandi să mă aducă aici cu forța? am întrebat.

– Știam că va fi nevoit, mi-a răspuns. Ești un băiat sensibil.

M-am uitat la ea. Nu voiam să ne certăm de față cu toată lumea, dar n-aveam de gând să uit asta.

– Știi de ce te-am rugat să vii aici? m-a întrebat ea.

– Nu m-ai rugat. Mi-ai ordonat.

– Nu iau în seamă nici asta, a replicat ea. Știi pentru ce ești aici?

– Presupun că pentru fotbal, i-am zis.

– Presupui corect, a recunoscut mama-președinte. Din cauza fotbalului. Ți s-a acordat onoarea de a-ți reprezenta țara și tu ai refuzat. Corect?

– Corect.

– Și știi că, dacă nu joci, n-o să mai joace nimeni?

– Presupun.

– Și nu te-ai răzgândit?

– Nu. Urăsc fotbalul și sunt o cizmă la fotbal. După cum știi, i-am zis.

Am observat că am șiretul dezlegat la pantofi, așa că m-am aplecat să-l leg, trăgând de timp cât mai mult cu putință.

– Uneori, a început președintele, trebuie să facem lucruri pe care nu vrem să le facem. În vreme de război, bărbații tineri trebuie să meargă la luptă, cu toate că nu vor.

– Acum nu e vorba de război, am subliniat. E vorba de un meci tâmpit și fotbalul e o porcărie.

– Bine, a spus mama. În regulă. Te rog să aștepți afară câteva minute, Stefan. Membri consiliului trebuie să discute în spatele ușilor închise.

M-am holbat la ea, am văzut că vorbește serios și am ieșit din cafenea. Au închis ușa în urma mea, așa că n-am auzit nimic.

Când m-au chemat înapoi, am văzut că mama are o față foarte gravă și o clipă aproape am crezut că e președinte.

– Stefan, a început ea, îți respectăm hotărârea de a nu juca pentru naționala noastră. Dar trebuie să înțelegi că, dacă locuiești în mica noastră țară... Ei bine, în calitatea de cetățean al Champinei, ai dreptul la multe lucruri care probabil că ți se par de la sine înțelese. Înveți la școala noastră. Vii la această cafenea. Cumperi bomboane și prăjituri de la magazin. Mergi pe șoselele și pe drumurile noastre. Toate aceste drepturi îți sunt retrase acum.

O clipă n-am înțeles ce tot spune.

– Adică... nu mai pot să mă duc la școală?

– Nu.

Poate credeți că nu era mare scofală, dar era. În școală se afla singura noastră bibliotecă, de exemplu, și dacă nu puteam să împrumut cărți, o luam razna.

– Glumiți?

– Nu.

– N-o să mă mai lăsați să merg pe șosea?

– Nu.

Pe marginea șoselei nu se putea merge, cel puțin între casa noastră și centrul satului. De o parte și de alta a șoselei erau ziduri vechi, din piatră, iar de o parte și de alta a zidurilor erau grădini particulare. Și, oricum, dacă n-o să mai am voie la școală, la cafenea, la magazin, n-o să mai am unde să mă duc. Aș fi condamnat la închisoare. Aș fi blocat în casă pe veci.

– Îmi pare rău că sună neplăcut sau nedrept, a zis mama. Dar când trăiești într-un loc mic ai anumite îndatoriri. Ce alegi să faci ori să nu faci are consecințe mult mai importante decât ar avea într-o țară mai mare. Credem că nu poți lua ceva, fără a da nimic în schimb.

Mi s-a dezlegat și celălalt șiret. M-am aplecat să-l leg.

– Bine, am spus. Fie. O să joc. Dar numai pentru că nu mi-a dat nimeni nicio șansă.

Dar n-au auzit ultima parte, pentru că băteau din palme cu toții.

Nu trebuia să mă antrenez. Le-am zis că n-am de gând una ca asta, așa că a fost singura chestie de care m-au scutit. Ceilalți din echipă se întâlneau în fiecare seară de marți – vara afară, pe terenul de fotbal, și iarna, când era întuneric, în holul școlii. Mai întâi alergau câțiva kilometri, fie vară, fie iarnă. De obicei, alergau în susul dealului și ajungeau în Elveția (Nici măcar nu putem să facem jogging la noi în țară, că e prea mică. Doar dacă nu vrem să dăm ture în jurul unui câmp.) Adică știu c-ar fi trebuit să mă duc

la antrenament. N-am mai pus piciorul pe minge de când aveam trei ani și nici măcar nu eram în cine știe ce formă. Numai că refuzam să mă gândesc la fotbal până la momentul în care va trebui să joc jocul ăsta prostesc.

Când joci prima dată pentru o echipă se cheamă că ești la „debut". Ei bine, eu mi-am făcut debutul în partida cu echipa din San Marino, de parcă n-ați fi ghicit! Champina nu prea juca cu altcineva. La ultimul meci cu ei am pierdut cu 28 – 0, dar toată lumea era de acord că de data asta ar fi putut ieși mult mai rău. N-a zis nimeni că eu aș fi fost de vină, dar știu că asta credeau toți.

Era o partidă pe care o jucam acasă, adică ne schimbam acasă. Jucătorii de la San Marino s-au schimbat în toaletele de la cafenea. Tata mi-a dat tricoul lui cu dungi albe și roșii și am găsit o pereche de pantaloni scurți albi. N-aveam pantofi sport, așa că mi-am pus niște bascheți. După care mi-am pus geaca denim și am intrat pe teren cu tata.

– S-ar putea să-ți placă, mi-a spus el.

Eu am râs.

– Nu trebuie să te uiți, i-am zis. O să plouă. De ce nu te duci acasă?

– Toată lumea se uită, mi-a răspuns el. Tot satul. Toată țara.

– Eu nu m-am uitat niciodată, am continuat.

– Da, a încuviințat el. Tu erai singurul care nu se uită.

Asta m-a făcut să mă simt prost. M-am simțit prost că nu știu că toată lumea se uită la toate meciurile și m-am simțit vinovat că eu nu catadicsisem niciodată să mă uit. N-aș fi murit, dac-aș fi făcut din când în când ce face toată lumea. Nici măcar nu-mi aduceam aminte ca mama și tata să mă fi pus să mă uit, încă un motiv să mă simt prost. Credeau, asta e sigur, că nu merită să facă un efort.

Când am ajuns pe câmp, tata m-a mângâiat pe spate și mi-a urat baftă, iar eu m-am dus cu colegii în mijlocul terenului. Eram cel mai tânăr jucător, iar monsieur Grimandi, puțin mai mic decât tata, era cel mai bătrân. Singurul care chiar arăta a fotbalist era monsieur Blanc, care lucra la un centru de fitness din Italia. Era înalt și slab și reușea să bata mingea fără ca balonul să atingă pământul. Era căpitanul nostru.

– Bun venit, Stefan, mi-a urat el.

Apoi a dat mâna cu mine.

– Ziceam să fii mijlocaș. De dreapta.

N-am priceput o iotă și m-am holbat la el cu gura deschisă.

– Știi care e dreapta și care e stânga, nu?

– Da, normal.

– Deci tu stai în partea dreaptă a terenului. Îl vezi pe Michael acolo?

Arăta la monsieur Flamini, pictor și grădinar.

– El e fundaș dreapta. Tu stai cam la douăzeci de metri în fața lui și încerci să-l ajuți, dacă are nevoie de ajutor.

Am dat din cap, dar nu înțelegeam ce tot spune. Cum adică o să aibă nevoie de ajutor? Nu mi s-a părut înțelept să mai pun întrebări și, oricum, trebuia să înceapă meciul. Știam c-o să fiu o cizmă și c-o să pierdem, dar tot eram emoționat.

Am primit gol după vreun minut. N-a fost vina mea, de vreme ce toată treaba s-a întâmplat în partea cealaltă a terenului. Tipul înalt care juca în mijlocul apărării s-a cam rătăcit în față cu mingea, după care i-a pasat-o unuia din dreapta, de la margine, aproape de locul în care stăteau tata și țara întreagă. Omul din margine a alergat repede cu mingea spre poarta noastră și monsieur Grimaldi, portarul nostru, s-a repezit spre el. Tipul de pe tușă a pasat într-o parte și altcineva, un individ scund, care nu părea să facă altceva decât să dea gol, a lovit mingea și a băgat-o în poarta goală.

Figura s-a repetat cam trei minute mai târziu. Tipul înalt de la margine i-a dat-o ăluia care dă gol și... gol. Și încă o dată, iar și iar. San Marino a înscris de treisprezece ori în prima jumătate a partidei, nouă dintre goluri fiind la fel. Zece, dacă-l numărăm și pe cel dat din penalty, când Grimandi l-a făcut praf pe mijlocaș.

În prima parte a meciului am atins mingea o singură dată. Mi-a pasat monsieur Flamini foarte delicat, pentru că știa că n-o să fiu în stare de nimic, dacă

izbește cu sete în ea. Am oprit-o cu piciorul drept – bine, recunosc, aproape am oprit-o –, după care nu mai știu decât că zăceam la pământ și fiecare părticică din mine răsuna, de parc-aș fi fost un clopot. Mă dureau capul, spatele, picioarele, un braț... Știam că, dacă ești fotbalist, se întâmplă să ți se spună la un moment dat că nu mai ai voie să joci. Chestia asta se numește cartonaș roșu, căci obiectul cu pricina ți-l arată arbitrul când îl apucă nervii pe tine. Dar eu m-am gândit că un cartonaș roșu s-ar putea să nu fie suficient pentru tipul care mi-a făcut-o. Mie mi se părea că individul, oricine o fi fost el – nu-l văzusem nici intrând, nici ieșind –, n-ar trebui să mai fie lăsat să joace niciodată în viața lui. Probabil că o să stea și în pușcărie o săptămână – două. Aproape că-mi părea rău pentru el.

Dar când m-am trezit la viață și m-am uitat de jur-împrejur am văzut că nimănui nu-i pasă. Arbitrul n-o să-i dea cartonaș roșu și nici măcar galben. Ba n-avea de gând să ne acorde nici măcar lovitură liberă. Și nici că-l interesa pe vreun coechipier că sunt eu rănit. Toată lumea juca mai departe ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Când am prins o clipă de respiro, l-am întrebat pe monsieur Flamini:

– Ai văzut?

– Ce?

– Cum a fost când mi-ai pasat mingea.

– Da. Ai pierdut-o. Ai dat-o aiurea.

– N-am dat-o aiurea. A venit cineva, m-a făcut una cu pământul și mi-a luat-o.

– Se cheamă atac, Stefan. Trebuia să te obișnuiești cu așa ceva.

Carevasăzică așa e să fii om mare, mi-am zis eu. Oamenii te dărâmă pur și simplu când au ei chef și nimeni nu spune nimic. Asta m-a făcut să-mi doresc să întineresc, nu să cresc mare an de an.

La pauză ne-am așezat pe teren, că n-aveam unde să ne ducem. Monsieur Blanc ne-a strâns în jurul lui.

– E clar că merge rău, a început el. Trebuie să-l ținem cumva pe piticul ăla și să nu mai dea gol. Nu-l marcăm strâns. Are prea mult loc de manevră.

N-am răspuns nimic. Doar am ascultat.

– Știu ce-ar trebui, a continuat el. Să nu ne mai batem capul cu stânga și să-l tragem pe Michael la mijloc.

Michael Garde era un contabil care locuia în sat cu maică-sa. El era singurul care-ar fi trebuit să bareze fundașul, tipul care-i dă mingea portarului tot timpul. Nu făcea nicio brânză, evident, dar era o nebunie să nu joace nimeni pe stânga. Mi-am dat seama brusc că, deși sunt cel mai prost jucător din echipă, coechipierii mei habar n-au de ce se întâmplă în joc. Chiar nu pricepeau. Așa că eu ce era să fac? Eram nou în echipă și inutil pentru joc, deci nu m-asculta nimeni. Dacă-mi țineam gura, urma să încasăm și mai multe goluri. Dacă-mi țineam pliscul, urma să pierdem pentru că adversarul ar fi înscris vreo cincizeci-șaizeci de goluri și toată lumea ar fi zis că din vina mea.

Și am mai observat ceva. Monsieur Blanc era și căpitanul nostru, și cel mai bun jucător, numai că nu mișca un deget. Era întotdeauna prea departe de locul acțiunii și stătea cu mâinile-n șold. Pe-asta n-o pricepeam. Avea douăzeci și șase de ani, era înalt și în formă și-i făcea plăcere să se uite la ceilalți, care fac toată treaba. N-avea nicio noimă.

A văzut că mă uit la el.

– Sugestii, Stefan?

– Nu, nu tocmai, am răspuns eu.

– Ai vrea să facem vreo schimbare de tactică?

Toată lumea a izbucnit în râs auzind gluma, ceea ce m-a enervat.

– Da, am răspuns.

Ce conta? Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să nu mă mai ia să joc în echipă. Și, văzând că n-am niciun chef să joc în echipa lor tâmpită, cel mai rău lucru care se putea întâmpla nu era chiar atât de rău.

– N-ar trebui să ne batem capul numai cu piticu' ăla care dă gol, am zis eu. Ci și cu mărginașul.

– Mărginașul? Cine e mărginașul?

M-am uitat spre locul în care jucătorii stăteau de vorbă și râdeau și l-am reperat.

– Ăla. Acolo. Tipul care bea din sticla de apă acum.

– De ce e mărginaș?

– Pentru că joacă la marginea terenului.

– Extrema, a tradus monsieur Blanc, de parc-aș fi fost tâmpit. Ce e cu el?

– El îi pasează atacantului. Fără el, atacantul nu poate face nimic.

Monsieur Garde a clătinat din cap aprobator.

– Are dreptate. A alergat pe lângă mine tot meciul și nu-l pot ține. Îmi trebuie ajutoare.

Monsieur Blanc părea enervat. A crezut c-o să spun vreo prostie, numai că eu văzusem ceva ce el nu văzuse.

– Altceva, Stefan? Dacă tot ești expert...

– Nu sunt expert, i-am replicat. Pur și simplu am văzut niște chestii.

– Ooo... Atunci, spune-ne ce alte chestii ai mai văzut.

Am ridicat din umeri

– OK... Nu vreau să fiu nepoliticos, dar... tu ce faci? Adică ce faci în echipă?

– Sunt atacant. Adică trebuie să dau gol.

– Dar n-o să dai niciodată vreun gol, am răspuns. Mingea nu e niciodată la noi și nu suntem niciodată la poarta care trebuie.

De data asta au mai clătinat și alții din cap aprobator și l-am văzut chiar și pe Flamini zâmbindu-și lui însuși.

– Dacă trebuie să faci și tu ceva, ai putea să-l marchezi pe tipu' înalt.

– Care tip?

– Ăla care joacă-n apărare. El îi pasează extremei. De fiecare dată. Așa că dacă i-ai ține calea sau, știu și eu... s-ar putea să le dăm de furcă.

Era ciudat. Știam că am dreptate. Joc șah mult și uneori văd lucruri, forme și tipare. Și, de asemenea, pot privi lucrurile separat ca să văd cum funcționează.

Dar nu-mi trecuse prin cap că poți privi și fotbalul așa. Eu credeam că oamenii nu fac decât să lovească balonul ca să dea gol.

Dar lui monsieur Blanc tot nu i se părea că are vreun motiv să mă asculte.

Când eram pe punctul de a mă da bătut și de a le spune s-o lăsăm baltă, mama-președinte a intrat pe teren să ne încurajeze.

– Ghinion, băieți, a zis ea. Jucați bine.

Ne-am uitat cu toții la ea ca la o nebună.

– Oricum, poate fi și mai rău.

– Cum?

– Habar n-am. Scorul ar putea fi și 13 – 0.

– E 13 – 0, i-am replicat.

– Aaa, am crezut că e doar 12 – 0. OK, atunci, ar putea fi și 14 – 0. Întotdeauna e loc de mai rău. Ați pus ceva la cale ca să se schimbe situația în a doua jumătate?

– O să dublăm aripa dreaptă, a răspuns monsieur Blanc. Și o să fac tot ce pot ca să-i închid în centru-spate. Să le tai macaroana.

Mi-a luat ceva să-mi dau seama că erau ideile mele, pentru că nu i-am înțeles cuvintele. Dar, când am înțeles, m-am uitat la el să văd când îi zice că sunt ideile mele.

– Foarte bine, a conchis mama. Sună foarte înțelept.

Apoi a plecat iar.

Am încercat să-i surprind privirea lui Blanc, dar nu s-a uitat la mine.

A doua jumătate a fost foarte palpitantă, pentru că minute în șir n-am mai lăsat nicio minge să intre în poarta noastră. Ori de câte ori ajungea mingea la fundașul înalt, monsieur Blanc alerga la el și i se așeza drept în față, iar de multe ori trebuia să se întoarcă să-i dea mingea portarului. Iar mărginașul, adică extrema dreaptă, nu apuca să se atingă de ea prea des și când se atingea trebuia să alerge pe lângă doi jucători, nu doar pe lângă unul, iar al doilea, Zizou mecanicul, reușea să i-o ia câteodată. Și, deși câștiga cu 13 – 0, San Marino nu mai dădea niciun gol și adversarii noștri erau din ce în ce mai rușinați. Ba chiar extrema dreaptă s-a și certat cu fundașul.

Iar noi am început să alergăm mai repede cu toții, să sărim mai sus și să ne întreținem atacul. Sau, mă rog, majoritatea dintre noi, că eu eram prea obosit să alerg și să atac nu sunt în stare. Iar suporterii s-au încins, văzând că situația se îmbunătățește mult. Știau că n-avem cum să câștigăm și că n-o să dăm nici măcar un gol. Dar când au trecut cincisprezece, douăzeci, aproape treizeci de minute din repriza a doua și San Marino n-a mai marcat, era clar că sunt mândri de noi. Și chiar au început să cânte și să aplaude.

În ultimele cincisprezece minute am făcut trei greșeli prostești și am încasat trei goluri. Dar, când arbitrul a fluierat sfârșitul partidei, ai noștri zâmbeau de zor. Un meci pierdut cu 16 – 0 era cel mai bun rezultat pe care-l avusese Champina vreodată.

– Ia gândiți-vă, a zis Grimandi, dac-am juca așa în prima repriză *și* în a doua...

– ...am pierde la fiecare meci cu 6 – 0, a continuat Flamini râzând.

Dar știam ce vrea să spună Grimandi. 6 – 0 era un scor de meci de fotbal. Echipele bune, adică cele de care ai auzit, pierd uneori cu 6 – 0. Nicio echipă nu pierde cu 26 – 0.

Când am ieșit din teren, toată lumea – toată lumea din țara mea – ne-a ovaționat. Iar după aceea colegii mei au făcut ceva ce nu voi uita niciodată. S-au dus repede la marginea terenului, s-au așezat în două rânduri și m-au aplaudat când am trecut printre ei. Li s-a alăturat chiar și monsieur Blanc. Cu siguranță c-a fost o ciudățenie pentru mama și pentru tata. Din câte știau ei, nu făcusem nimic, în afară de faptul că mă prăbușisem la pământ în prima repriză.

A fost ultima dată când a trebuit să joc fotbal. Pentru următorul meci l-au adus pe Robert, fiul de zece ani al lui Grimandi, să joace în locul meu și a fost mai bun. Mie mi-au zis să mă uit și să le spun unde greșesc – și am ajuns antrenor.

– Ai creier, a comentat Grimandi. Noi n-avem.

La primul meu meci ca antrenor am mâncat bătaie cu 12 – 0. La sfârșitul partidei, echipa m-a purtat pe brațe în semn de mulțumire.

LARS FARF, UN TATĂ ȘI UN SOȚ TARE FRICOS

GEORGE SAUNDERS

Traducere din limba engleză
DANA IONESCU

Lars Farf nu fusese dintotdeauna tare fricos. La început, era fricos ca toți oamenii. Până într-o bună zi, când s-a întors de la serviciu și, în loc de casă, a găsit un morman de cenușă fumegând.

Unde erau soția și copiii?

Din fericire pentru el, nu erau la fundul mormanului de cenușă fumegând, ci umblau sprințari pe stradă, bucuroși că el nu e la fundul mormanului de cenușă fumegând.

Dar răul fusese comis: acum Lars Farf devenise un om tare fricos.

Când a reclădit casa a făcut niște schimbări. Casa nouă nu mai avea șemineu. Iar înăuntru erau interzise chibriturile. Casa n-avea nici sobă și găteau într-o baracă mică, la o sută de yarzi distanță. Membrii familiei n-aveau voie să intre în Baraca pentru Gătit. Unul dintre servitori trebuia să dea roată casei din oră în oră ca să stropească preventiv pereții cu apă din Găleata pentru Stins Focul.

Apoi, după ce a mai făcut ceva investigații despre incendii, Farf a aflat că focul se produce prin frecare.

Așa că a interzis orice astfel de acțiune în casă. S-au cumpărat pantofi moi, speciali, care să alunece pe podelele moi, speciale. Nu era voie să tai, să răzui sau să freci, oricât de ușor, un obiect de alt obiect. Era interzis să săruți pe cineva pe obraz, să mângâi pe cineva pe spate ori să lași o carte să alunece, iar, dacă te mânca în fund, trebuia să ieși afară să te scarpini. Orice mișcare cauzatoare de frecare trebuie făcută în Baraca pentru Frecare, de lângă Baraca pentru Gătit, unde membrii familiei puteau sta cel mult treizeci de secunde, după care trebuiau să iasă, pentru ca Farf să fie sigur că n-au luat foc.

Într-o zi, când răsfoia ziarul, a citit despre o mare inundație. O mare inundație, a aflat el, înseamnă cantități uriașe de apă care apar din senin. În noaptea aceea a visat că familia îi mulțumea fericită pentru casa cu protecție antiincendiu, când, deodată, un puhoi de apă s-a năpustit asupra ei și i-a măturat, pur și simplu, membrii familiei strigându-l disperați pe nume.

În dimineața următoare s-a îngrijit să se demonteze toate instalațiile din casă și toate chiuvetele, căzile de baie, cănile, toți bureții și toate materialele buretoase. Câinele nu mai avea voie să facă bale în casă. Dacă plângeai, transpirai sau voiai să bei ceva, trebuia să te duci într-o a treia baracă, ridicată între Baraca pentru Gătit și Baraca pentru Frecare și numită Baraca pentru Umezeală.

Dar el tot își făcea griji. Se ocupase să prevină incendii și inundații, da, dar cu siguranță că nu erau singurele rele care se puteau întâmpla. Cum să prevină

toate relele, când nici măcar nu știa toate relele care se pot întâmpla?

Așa că a cumpărat un volum cu titlul *Compendiul tragediilor* și s-a pus cu burta pe carte.

Prima măsură pe care a luat-o a fost să înalțe casa la două sute de picioare deasupra nivelului solului, ca să fie cu adevărat protejată, în caz de inundație. Dar, pentru că astfel casa era mai aproape de cer, de unde vine fulgerul, a construit o apărătoare specială antifulger, dar, pentru că apărătoarea specială antifulger era foarte grea, a trebuit să pună grinzi groase, care s-o susțină, iar pentru ca aceste grinzi groase să nu cadă, să se rupă și să-i omoare familia, a inventat un mecanism special care să prindă grinzile, pe care l-a pus între modulele ce anunță tornada, iar ca să sperie Hoții Ticăloși a angajat o echipă specială de Hoți Ticăloși Pocăiți, iar ca să fie cu ochii pe Hoții Ticăloși Pocăiți, în caz că vreunuia i-ar veni chef să se apuce iar de furat, a angajat o echipă de douăzeci și doi de Experți în Evaluarea Hoților, iar ca să sperie șerpii otrăvitori și câinii turbați a tocmit o echipă de săpători de șanțuri care să sape un șanț antișarpe/ anticâine, adânc de două sute de picioare, de jur-împrejurul casei, după care a instalat o poartă antiurs pe podul antifurtună de deasupra șanțului antișarpe/ anticâine.

Acum era rândul doamnei Farf și al odraslelor cuplului Farf să se îngrijoreze. Și-ar fi dorit ca el să redevină omul care fusese înainte de incendiu, un tip rotofei și vesel, fricos ca toți oamenii, dar nu mai mult, tipul care râdea de se zguduiau pereții și ei nu puteau

să doarmă noaptea din cauza hohotelor lui, tipul care le dădea încredere și-i călca pe nervi cu râsul lui, când ei erau în pat și-și doreau să-l doboare oboseala și să se ducă și el odată la culcare.

Dar, în ciuda noilor îmbunătățiri, Farf tot nu era liniștit. Noaptea stătea la pândă, alergând când la Baraca pentru Foc, când la Baraca pentru Frecare, când la Baraca pentru Umeazeală, verificând diversele apărătoare, grinzi, module și diverșii Hoți și Experți în Evaluarea Hoților, scormonind după șerpi și/ sau câini adevărați care-i sfidau cumva șanțul apărător.

Apoi, într-o bună zi, Farf a avut o revelație. Soția și copiii n-ar avea cum să pățească nimic, dacă ar sta închiși în teci impermeabile, indestructibile și ridicate, Teci pentru Protecție Personală. Așa că a angajat o echipă de tâmplari să facă cinci Teci pentru Protecție Personală din lemn greu de stejar, dotate cu Tobogane pentru Hrană, din cupru, cu Orificii pentru Alimentare cu Oxigen și cu mici Portaluri-Fereastră, din sticlă, astfel încât membrii familiei să fie în maximă siguranță și, în același timp, să poată supraveghea zona în permanență și să detecteze potențialele amenințări.

După ce soția și copiii au fost instalați, a ridicat Tecile la mai bine de un nivel deasupra Nivelului Ursului și/ sau al Lupului, dar suficient de jos cât să scape cu viață, în caz că una dintre cele trei Frânghii Indestructibile se rupe și Teaca se prăbușește la pământ.

În sfârșit, totul era perfect. Familiei lui nu i se mai putea întâmpla nimic rău niciodată. Dar bineînțeles că nici nimic bun nu i se mai putea întâmpla niciodată.

Iar lui Farf, care acum începuse să doarmă din nou noaptea, i se părea că a meritat toată osteneala.

Pentru prima dată după incendiu, viața i se părea bună.

Până într-o după-amiază, când a găsit doi dintre Experții în Evaluarea Hoților jucând dame, în loc să Evalueze Hoții Pocăiți. Și și-a pierdut brusc încrederea în Experții în Evaluarea Hoților. Așa că a angajat o echipă de Observatori pentru Experții în Evaluarea Hoților, care să nu-i slăbească din ochi pe Experți. După care, neavând încredere deplină în Observatorii pentru Experții în Evaluarea Hoților, a angajat o echipă de călugări care să nu-i slăbească din ochi pe Observatori și, neavând încredere deplină în călugări, care îi stârneau suspiciunea, pentru că erau rași în cap și nu scoteau niciodată un cuvânt, a angajat o echipă de sfinți levitatori care să nu-i slăbească din ochi pe călugări, iar apoi i-a pus pe toți – pe Hoții, pe Experții în Evaluarea Hoților, pe Observatorii pentru Experții în Evaluarea Hoților, pe călugări și pe sfinții levitatori – să poarte un sistem din picioare de fier și cămăși de ciment, ca nu cumva să facă vreo mișcare bruscă, în caz că li se făcea chef brusc, tuturor în același timp, să-l trădeze. A angajat și niște Supraveghetori de Șerpi-Câini-Urși-Lupi, care să pornească în pădure în Misiuni de Cercetași proactive, aproape de casă, și a angajat o echipă de optometriști care să verifice în permanență ochii Supraveghetorilor de Șerpi-Câini-Urși-Lupi, ca nu cumva să le scape ceva,

și a decretat că toată lumea trebuie să se teamă de toți șerpii, câinii, urșii și lupii, precum și de orice seamănă, oricât de vag, cu un șarpe, câine, urs sau lup, inclusiv, dar nu numai atât de orice băț, creangă, piatră și/ sau bolovan care seamănă cu un șarpe/ câine/ urs/ lup.

Apoi, într-o zi fatidică, din Teaca pentru Protecție Personală Nr. 4, care o conținea pe Gwen, fiica mijlocie a soților Farf, s-a auzit un țipăt. După o investigație amănunțită, Farf a tras concluzia că Gwen și-a plimbat mâna pe interiorul Tecii pentru Protecție Personală, a dat de o aschie și a început să-i curgă sânge, săraca de ea! Ce necugetat fusese! Ce fel de tată neatent și nepăsător construiește o Teacă pentru Protecție Personală din stejar, care, lemn fiind, nu numai că se face aschii, dar poate și să ia foc din cauze inexplicabile?

Tâmpit, tâmpit, tâmpit! și-a spus Farf, zbughind-o în oraș să comande alte cinci Teci pentru Protecție Personală, din metal.

Orașul era un coșmar. Peste tot oamenii se atingeau unii de alții, frecau chestii cu mopul și cu apă din găleți și transpirau în văzul tuturor. A zărit un copil care probabil că-și dorea să moară, din moment ce freca două bețe unul de altul aproape de un bărbat care părea foarte uscat și citea un ziar extrem de inflamabil.

Ce o fi fost în capul oamenilor?

Nu le-o fi plăcând viața?

Între timp, acasă la el, fiindu-le milă de membrii familiei Farf, sfinții levitatori le dăduseră drumul din Tecile pentru Protecție Personală ca să fie liberi

o după-amiază. Iar membrii familiei dădeau o petrecere care o luase puțin razna. Au băut pahar după pahar cu apă (pe unele vărsându-le dinadins pe podea), au dansat în papucii antifrecare, s-au scărpinat flamboaiant, deși nu-i mânca nicăieri, și când s-a întunecat au adus Găleata pentru Stingerea Incendiilor, au umplut-o cu fân, i-au dat foc și au pârlit bezele pe el.

Atunci a ajuns Farf acasă.

Ar fi greu de descris în cuvinte șocul pe care l-a avut când i-a văzut pe ai lui purtându-se atât de inconștient față de propria lor siguranță.

I-a gonit în Tecile pentru Protecție Personală, care, în afară de faptul că erau dintr-un material sclipitor, rezistent la frecare, își îmbunătățiseră lacătele, iar Portalurile-Fereastră fuseseră eliminate, de vreme ce, uitându-se afară, membrii familiei Farf ar fi putut vedea ceva care să-i înspăimânte.

Cât despre renunțarea la Portalurile-Fereastră, Farf a observat curând încă un avantaj: nu numai că ai lui nu vedeau afară, dar nici el nu vedea înăuntru. Nevăzându-i pe ai lui, și-ar fi amintit din ce în ce mai puțin de marea lui iubire pentru ei și, iubindu-i mai puțin, s-ar fi temut cumva mai puțin să nu li se întâmple ceva îngrozitor.

Și atunci a descoperit ceea ce avea să se numească mai târziu Ipoteza Farf.

Iubirea, a aflat el, duce la Frică. Când simțim Iubire pentru cineva, ne e frică de Pierderea acelui cineva.

Când nu simțim Iubire, Frica e mai mică. Prin urmare, ca să alunge Frica nu trebuie decât să alunge Iubirea.

Ceea ce Farf a și încercat să facă.

Nu s-a mai dus de la o Teacă la alta din oră în oră, n-a mai confirmat verbal, prin Orificiul pentru Alimentare cu Oxigen, că totul este în regulă, căci și-a dat seama că, atunci când aude vocea soției și a copiilor din oră în oră, Nivelul Iubirii are tendința de a rămâne ridicat. În schimb, a angajat un Asociat pentru Verificări care să execute o Confirmare Verbală din oră în oră și să le ducă membrilor familiei hrană și apă.

Dar Farf a descoperit curând că, dacă se uită la Teci, își aduce aminte de soție și de copii, așa că a cerut ca Tecile să fie înfășurate în valuri uriașe de pânză, dar a descoperit curând că, dacă se uită la valurile de pânză, își aduce aminte de Tecile înfășurate în ele, așa că a cerut ca Tecile să fie duse undeva în spatele casei.

Când familia a fost în siguranță, înăuntrul Tecilor așezate în spatele casei, înfășurate în pânză, Farf a simți că-i scade zdravăn Nivelul Iubirii.

Și în scurt timp au început să treacă zile întregi fără să-și facă nicio grijă în privința familiei.

Pentru prima dată după ce se căsătorise, Farf se simțea eliberat aproape complet de Frică.

Apoi, într-o dimineață, Asociatul pentru Verificări a dat buzna să-l anunțe că Gwen e pe moarte.

– Cine? a întrebat el. Cine e pe moarte?

– Gwen, a răspuns Asociatul pentru Verificări. Din Teaca nr. 4.

Dar Asociatul pentru Verificări a văzut că Farf are ochii plini de lacrimi.

– Și de ce e pe moarte Gwen asta? s-a interesat Farf.

– Moare de plictiseală, de singurătate. Nu știu exact, i-a spus Asociatul.

Au deschis Teaca Nr. 4 și au mutat-o pe Gwen.

Când a văzut-o, lui Farf i-a crescut Nivelul Iubirii și și-a dat seama îndurerat că tocmai s-au dus pe apa sâmbetei luni întregi de muncă grea. Apoi, așa cum prevăzuse Ipoteza Farf, i-a crescut direct proporțional și Cota de Frică, pentru că Gwen era palidă și slăbită și, cu toate că stătea în Teacă de luni bune, tot s-a bucurat când l-a văzut.

– Deschideți Tecile! a poruncit el, sufocându-se. Deschideți toate Tecile!

Și au deschis Tecile, iar ai lui au ieșit afară, palizi și slăbiți.

În clipa aceea Farf și-a dat seama că Ipoteza Farf era corectă: Iubirea duce la Frică. Cu cât Iubești mai mult, cu atât îți e mai Frică de Pierderea acelui cineva pe care-l Iubești.

Dar ce să faci? Să te resemnezi cu Frica? Să Iubești în ciuda Fricii? Să te trezești în fiecare dimineață știind că azi ar putea fi ziua în care ai putea Pierde pe acel cineva pe care-l Iubești?

După aceea Farf s-a zărit într-una dintre Oglinzile de Siguranță. Părea absolut nebun. Avea părul măciucă și o privire de gheață, iar pentru că săptămâni în șir nu-i adusese nimeni aminte să se aranjeze,

barba îi atârna acum până la piept și pentru că nimeni nu tușise încetișor și nu arătase spre barba lui, aceasta era plină de firimituri și mai avea și o fărâmă de bomboană și, în mod cu totul inexplicabil, o bucată din piedica de plastic care ține ușa deschisă.

Atunci Farf a descoperit Corolarul Farf, care, deși mai puțin elegant decât Ipoteza Farf, era la fel de adevărat ca aceasta din urmă: dacă duci o Viață fără Iubire, te trezești cu porcării în Barbă.

Farf și-a sărutat pe frunte, foarte umil, toți membrii familiei, le-a cerut iertare, după care a avut grijă să se aleagă praful de Teci, de diversele Barăci, apărătoare, grinzi și module, și-a concediat Hoții, Experții și Observatorii, le-a dat papucii călugărilor și sfinților levitatori și a umplut cu apă șanțul anticâine și antișarpe, ca să poată înota ai lui în el, dacă au chef.

Dar nu când e furtună cu fulgere.

Sau când e posibil să vină o furtună.

Și nu fără vestele de siguranță, prevăzute cu Alarme de Rechin.

Și nu înainte să semneze în Jurnalul de Bord pentru Înot, care trebuia semnat și după ce veneau de la înot, chiar dacă omul ieșea numai puțin, să mănânce ceva gătit la Focul de Afară, de care Farf avea mare grijă, strângând tot timpul Găleata pentru Incendii, chiar și în rarele ocazii când – cu viteză și vigilență – el însuși se ducea să facă o baie în șanț.

MONSTRUL

KELLY LINK

Traducere din limba engleză
OANA IONAȘCU

Nimeni din *Vila 6* n-a vrut să meargă cu cortul. Ploua și asta însemna că trebuia să porți rucsacul și sacul de dormit înveliți în saci de gunoi. Și tot nu era de-ajuns. Sacii de dormit tot se udă și unii dintre ei, uzi, miros a pipi, iar corturile deja puteau a mucegai. Chiar dacă le instalezi mai sus, apa tot inundă podeaua. În cort stau câte trei băieți și numai cel din mijloc ar rămâne uscat. Cei de la margine, inevitabil, s-ar strivi de pereți și, de fiecare dată când te atingi de nylonul cortului, apa pătrunde în interior.

În plus, cineva din *Vila 4* a văzut un monstru în pădure. Puștii ăia nu mai contenesc cu poveștile de când s-au întors de acolo. Deci e o cauză pierdută din start pentru *Vila 6*. Dacă n-ar vedea monstrul, puștii din *Vila 4* ar păstra atuul dăruit de soartă. Dacă băieții din *Vila 6* ar vedea creatura... dar cine și-ar dori să vadă un monstru, chiar dacă astfel i s-ar oferi ocazia să vorbească despre asta? Nimeni din *Vila 6*, cu excepția lui James Lorbick, care credea că monștrii sunt nemaipomeniți. Dar James Lorbick era un ciudat din Chicago, căruia îi miroseau groaznic picioarele.

Ăsta e încă un dezavantaj al mersului cu cortul. Cineva trebuia să-l împartă cu James Lorbick și cu picioarele sale mirositoare.

Și, chiar dacă *Vila 6* ar vedea un monstru, ei bine, cei din *Vila 4* deja au făcut-o, așa că n-ar mai fi ceva inedit a vedea un monstru după ce băieții din *Vila 4* au fost acolo și l-au văzut primii. Și poate că *Vila 4* l-a asmuțit. Și poate că monstrul abia aștepta ca și mai mulți copii să apară la Honor Lookout, unde toți pinii se înclinau, formând un cerc în jurul coamei dealului, astfel încât amețeai când stăteai seara lângă foc și te uitai în sus la ei.

– N-a fost niciun monstru, a spus Bryan Jones, și, chiar dacă a fost, pun pariu că a fugit când i-a văzut pe cei din *Vila 4*.

Toți au fost de acord. Ce spusese Bryan avea sens. Toată lumea știa că puștii din *Vila 4* erau atât de răi, încât își făcuseră supraveghetorul să plângă ca o fetiță. Era un student de 20 de ani pe nume Eric, care suferea de o acnee urâtă și scria poezii despre localnicele care lucrau la bucătărie și ai căror nuri arătau atât de singuri și de minunat, la fel ca înghețata topită. Băieții din *Vila 4* îi găsiseră poemele și le citiseră cu voce tare la înviorarea de dimineață, inclusiv în fața câtorva fete de la bucătărie.

Vila 4 a doborât un liliac cu spray de gândaci, după care i-a dat foc și aproape că a incendiat toată vila.

Circulau și povești mai urâte despre *Vila 4*.

Toată lumea spunea că puștii ăștia sunt atât de răi, încât părinții lor i-au trimis în tabără doar ca să scape de ei câteva săptămâni.

– Am auzit că monstrul avea aripi mari și negre, a zis Colin Simpson. Ca un vampir. Le tot fâlfâia și mai avea și gheare lungi.

– Am auzit că avea o mulțime de dinți.

– Am auzit că l-a mușcat pe Barnhard.

– Am auzit că avea un gust atât de nasol, încât monstrul a vomitat după ce l-a mușcat.

– L-am văzut pe Barnhard aseară la cină, a spus fratele geamăn al lui Colin Simpson.

Sau poate că era Colin cel care a vorbit, iar puștiul care a pomenit despre aripi și gheare era fratele lui geamăn. Tuturor le era greu să-i deosebească.

– Avea un leucoplast pe interiorul brațului. Arăta cam ciudat. Cam palid.

– Băieți, a intervenit supraveghetorul. Băieți, gata cu vorbăria! Hai să ne strângem lucrurile și s-o luăm din loc!

Pe supraveghetor îl chema Terence, dar era destul de cumsecade. Toate fetele de la bucătărie roiau în jurul lui, deși el avea deja o iubită în Ohio, o fată înaltă de un metru nouăzeci, care juca baschet. Câteodată, înainte de a da stingerea, Terence le citea scrisorile primite de la ea. Deasupra patului, supraveghetorul își pusese o fotografie care o reprezenta pe iubita lui stând călare pe un elefant în Thailanda. Pe fată o chema Darlene, însă numele animalului nu-l cunoștea nimeni.

– Nu putem să stăm aici întreaga zi, a spus Terence. Hei-rup!

Toți au început să se plângă.

– Știu că plouă, dar nu mai avem la dispoziție decât trei zile și, dacă vrem să câștigăm insignele de veghe curajoasă, asta-i ultima noastră șansă. În plus, s-ar putea să se oprească ploaia. Și, nu că ar trebui să vă pese, dar toți din *Vila 4* o să spună că vi s-a făcut frică și de-aia n-ați vrut să mergeți. Și nu vreau să se creadă că *Vila 6* se teme de o poveste tâmpită inventată de *Vila 4* despre un monstru tâmpit.

Dar ploaia n-a încetat, iar cei din *Vila 6* nu s-au plimbat propriu-zis cu bicicletele, ci mai degrabă s-au mocirlit, s-au stropit, au alunecat pe pantele dealurilor. Șiroiaiele veneau la vale în straturi reci și lipicioase. Unuia din frații Simpson, când a călcat pe o urmă, i s-a afundat piciorul în noroi până la genunchi, iar pantoful i-a fost înghițit cu zgomot. Astfel că au trebuit să se oprească în vreme ce Terence s-a întins în noroi și și-a cufundat mâna, încercând să pescuiască pantoful geamănului Simpson.

Bryan Jones stătea lângă Terence și-i ținea gulerul cămășii astfel încât să nu-i plouă în ureche. Bryan era din Carolina de Nord. Era un puști masiv, înalt, cu o față prietenoasă, căruia îi plăceau pistoalele cu bile de vopsea, armele cu aer comprimat și cele cu laser. Îi plăcea să-și dea jos pantalonii și să-și bată fundul gol în văzul lumii sau să pună ketchup picant pe periuțele de dinți.

Se mai așeza din când în când pe capul lui James Lorbick și trăgea pârțuri, însă toată lumea știa că este doar o glumă a lui Bryan; toată lumea, cu excepția lui James Lorbick. Băiatul îl ura pe Bryan chiar mai mult decât pe cei din *Vila 4*. Uneori James își închipuia că părinții lui Bryan Jones muriseră într-un accident ciudat, în timp ce băiatul se afla încă în tabără, și că nimeni nu știa ce să-i spună lui Bryan, așa că îl evitau. Dar James se ducea la Bryan și îi spunea exact cuvintele potrivite și-l făcea să se simtă mai bine, deși bineînțeles că nu avea cum să se simtă mai bine, dar aprecia vorbele lui James, oricare ar fi fost ele. Și, firește, lui Bryan avea să-i pară rău că se așezase de atâtea ori pe capul lui James. Și apoi deveneau prieteni. Oricine își dorea să fie prieten cu Bryan Jones, chiar și James Lorbick.

Primul obiect pe care Terence l-a scos din noroi n-a fost pantoful lui Simpson. Era ceva lung, rotunjit și noduros. Când l-a izbit de pământ, o parte din noroi s-a scurs de pe el.

– Hei, mamă! a zis James. Pare un os.

Toți stăteau în ploaie și se holbau la os.

– Ce-i asta?

– E de om?

– Poate că e de dinozaur, și-a dat James cu părerea.

– Probabil că e un os de vacă, a spus Terence.

A cufundat osul în noroi și a răscolit cu el până a dat de ceva care s-a dovedit a fi pantoful pierdut. Geamănul l-a luat de parcă nu l-ar fi vrut, de fapt, înapoi. L-a întors cu susul în jos și mâlul s-a scurs ca o înghețată

topită și singuratică. Terence era acum pe jumătate acoperit cu nămol, dar, cel puțin, mulțumită lui Bryan Jones, nu avea apă în ureche. Ținea osul dubios ca și cum se pregătea să-l arunce în tufișuri, însă nu și-a dus gestul până la capăt și l-a privit din nou. Apoi l-a vârât în buzunarul hainei de ploaie. Dar jumătate din el ieșea în afară. Nu prea părea un os de vacă.

Când au ajuns la Honor Lookout, ploaia încetase.

– Vedeți? a rostit Terence. V-am spus eu!

A zis-o de parcă acum am fi fost în siguranță. Că totul va fi bine de-acum încolo. Apa se scurgea de pe acele unui pin amărât, care se înclina la nesfârșit în partea opusă zonei de campare.

Cei din *Vila 6* au adunat lemne care erau prea ude pentru a aprinde un foc. Și-au despachetat corturile și bețele și cuiele de fixare, care au pătruns în noroi și au dispărut pentru totdeauna. Și-au așezat corturile peste folia de protecție, care, la rândul ei era pusă pe noroiul mișcător, tremurător, aproape însuflețit. Era ca și cum ai monta un cort pe o budincă de ciocolată. Când au intrat târâș la adăpost, podeaua s-a scufundat în pământul umed. Era greu să-ți imaginezi cum era posibil să dormi astfel. Te puteai împotmoli și mai tare.

– Hei! Atenție! Luptă cu bulgări de zăpadă! a anunțat Bryan Jones.

A meșterit un bulgăre de noroi care l-a lovit pe James Lorbick direct în bărbie și s-a împrăștiat mânjindu-i ochelarii. Apoi toată lumea a început să azvârle

cu bulgări de noroi, chiar și Terence. Până și James Lorbick a aruncat unul. Nu mai avea încotro.

Când li s-a făcut foame, au mâncat hotdogi reci, în vreme se nămolul se usca și crăpa și le cădea de pe brațe, picioare și fețe. Au mâncat și biscuiți graham cu bezele și pătrățele de ciocolată, iar Terence a pârlit bezelele la o brichetă, pentru doritori. Și, cum nu puteau face un foc de tabără, au făcut sculpturi în noroi. Terence a modelat o fată călare pe un elefant. Și elefantul chiar arăta a elefant! Însă unul dintre gemenii Simpson a meșterit o bombă atomică și a aruncat-o peste elefant și peste prietena lui Terence.

– E în regulă, a zis supraveghetorul. E beton!

Dar nu era beton deloc. S-a dus și s-a așezat pe o piatră înnămolită și a studiat osul.

Gemenii au făcut un stoc mare de bombe atomice. S-au hotărât să înalțe o cetate întreagă, cu ziduri împrejmuitoare, cu clădiri și tot tacâmul. Câțiva dintre puștii din *Vila 6* i-au ajutat pe gemeni la construirea cetății, astfel încât frații să o poată bombarda până la căderea întunericului.

Bryan Jones și-a pus nămol în păr și și-a răsucit șuvițe, formând niște țepi noroioși. Glodul îi acoperise și sprâncenele. Arăta ca un idiot, dar nu conta, pentru că el era Bryan Jones, și nimic din ce făcea Bryan Jones nu era deloc prostesc. Era marfă.

– Hei, omule, i-a spus el lui James. Vino să vezi ce am șutit din vestiarul taberei.

James Lorbick era el înnămolit și obosit și i-or fi mirosind lui picioarele, dar era mai inteligent decât majoritatea puștilor din *Vila 6*.

– De ce?

– Vino odată! Nu vreau să mai vadă și altcineva. Deocamdată.

– OK, a încuviințat James.

Era o rochie imprimată cu flori mari, albastre. Iar James Lorbick avea o presimțire rea.

– De ce ai furat o rochie?

Bryan a ridicat din umeri. Rânjea, de parcă numai ideea de rochie l-ar fi făcut fericit. Era un rânjet larg și molipsitor, numai că lui James nu-i venea să zâmbească.

– Pentru că va fi amuzant. Pune-o pe tine și mergem să le-o arătăm tuturor.

– În niciun caz, s-a opus Lorbick, încrucișându-și brațele înnămolite peste pieptul la fel de înnămolit, pentru a arăta că vorbea serios.

– Te provoc, i-a spus Bryan. Haide, James, până nu vin ceilalți aici și o văd! Ce-o să mai râdă toată lumea!

– Știu că o să râdă, dar nu!

– Uite, mi-aș pune-o eu, jur, dar nu mă încape, oricât aș încerca. Așa că trebuie s-o îmbraci tu. Îmbrac-o odată, James!

– Nu!

James Lorbick nu cunoștea motivele pentru care părinții îl trimiseseră într-o tabără în Carolina de Nord. Nu voise să meargă. Nu că n-ar fi fost copaci

și în Chicago sau că el n-ar fi avut prieteni acolo. Tabăra era ceva unde părinții te puteau obliga să te duci, ca lecțiile de vioară sau de karate, numai că dura o lună întreagă. În plus, se presupunea că ar trebui să fie și recunoscător, ca și cum i-ar fi făcut o mare favoare. Tabăra costă bani.

Ca urmare, făcea portofele din piele la ora de arte și meserii, mergea în fiecare zi la înot, deși lacul mirosea cam ciudat, iar instructorul era un țicnit căruia îi plăcea să-i oblige pe puștii din tabără să stea pe trambulina înaltă cu ochii închiși. Nu că nu ai fi știut că el se furișează pe la spate. Simțeai cum trepidează trambulina.

Nu-și făcuse prieteni. Bine, asta e parțial adevărat. El era prietenos, numai că nimeni din *Vila 6* nu-i răspundea la fel. Câteodată, imediat după ce Terence stingea lumina, cineva spunea: „James, o, James, astăzi ți-a stat excelent părul!" sau „James, James Lorbick, aș vrea să fiu și eu la fel de bun la trasul cu arcul!" sau „James, pot să-ți împrumut mâine plosca?" și apoi toată lumea râdea, în vreme ce James se prefăcea că doarme adânc. Asta, până când Terence aprindea lumina și zicea: „Lăsați-l pe James în pace și culcați-vă odată! Dacă nu, vă penalizez cu cinci puncte."

James știa că se putea să fie și mai rău. Ar fi putut fi membru al *Vilei 4*.

Cel puțin rochia nu era murdară. Bryan l-a lăsat să-și păstreze pe el blugii și tricoul.

– Stai să-ți aranjez părul, a spus acesta.

A luat un pumn de noroi și l-a mânjit pe băiat până ce părul a devenit la fel de lipicios ca al vlăjganului.

– Haide!

– De ce trebuie să fac asta? s-a plâns James.

Își ținea mâinile depărtate de corp ca să nu fie nevoit să atingă rochia. Arăta ridicol. Dar se simțea mai mult decât ridicol. Se simțea îngrozitor. Atât de îngrozitor, încât nici nu-i mai păsa că poartă o rochie.

– Nu trebuie să faci asta.

Glasul lui Bryan a sunat de parcă ar fi spus o glumă bună, ceea ce era adevărat.

– Nu te-am obligat eu s-o faci, James.

Unul dintre gemenii Simpson alerga de colo-colo, aruncând bombe peste corturile asediate și boțite. S-a oprit prin alunecare în fața celor doi puști.

– De ce porți rochie? Hei, James poartă rochie!

Bryan i-a dat o scatoalcă lui James, nu tare, dar suficient cât să lase o urmă noroioasă pe îmbrăcăminte.

– Haide, prefă-te că ești zombi. O fată de la bucătărie transformată în zombi, care s-a întors să le mănânce creierii tuturor celor din *Vila 6*, pentru că e furioasă de când ne-am bătut cu budincă de orez cu *Vila 4*, în pragul sălii de mese. Prefă-te că tocmai ai ieșit din noroi. Și eu o să fiu un zombi. Hai să vânăm oameni!

– OK, a fost de acord James.

Sentimentul de groază a dispărut la gândul că a devenit un zombi și, dintr-odată, rochia înflorată i-a părut magică. I-a dat puterea unui zombi, unul foarte rapid. Cu brațele întinse, s-a năpustit împreună cu Bryan asupra puștilor din *Vila 6*.

Copiii strigau:

– Hei, uitați-vă la James! Poartă o ROCHIE!

Apoi și-au dat seama care este de fapt poanta, că James și Bryan erau zombi, și au fugit din calea lor. Chiar și Terence.

După o vreme, toți au devenit morți-vii, așa că au plecat să facă o baie. Toți, în afară de James Lorbick, căci, atunci când a vrut să-și dea jos rochia, Bryan l-a oprit.

– Nu, stai! Las-o pe tine! Te provoc să porți rochia până mâine, când ne întoarcem în tabără. Te provoc! O să apărem la micul dejun și o să spunem că am văzut un monstru și că ne urmărește. Apoi îți faci tu apariția în sala de mese. O să fie beton! Arăți ca un strigoi cu rochia asta înnoroită.

– Dar o să-mi înnămolesc tot sacul de dormit ! a protestat James. Și nu vreau să dorm în rochie. E chiar aiurea.

Toți puștii care se bălăceau în lac au început să strige:

– Haide, James, poartă rochia!

– Las-o pe tine!

– Te provoc, a zis Bryan.

– Te provoc și eu, a replicat băiatul.

– Ce? La ce mă provoci?

James s-a gândit o clipă, dar nu i-a venit nicio idee.

– Nu știu.

Terence făcea pluta pe spate. Și-a ridicat capul și a zis:

– Spune-i, James. Nu-l lăsa să te convingă să faci ceva ce nu vrei.

– Haide, o să fie așa de marfă, haide! a ripostat Bryan.

Așa că toți puștii din *Vila 6* au făcut baie, cu excepția lui James Lorbick. S-au împroșcat cu apă și și-au spălat tot noroiul. Când au ieșit de acolo, James era singurul membru al *Vilei 6* care era acoperit cu o crustă de nămol, avea țepi noroioși în păr și purta o rochie.

Soarele se îndrepta spre apus. Stăteau pe jos în jurul focului de tabără care refuza să se aprindă. Au mâncat și restul de hotdogi și de sendvișuri cu unt de arahide, pe care fetele de la bucătărie le pregăteau întotdeauna când puștii plecau cu cortul peste noapte. Discutau despre cât de nemaipomenit avea să fie a doua zi dimineață, când James o să dea buzna în sala de mese, prefăcându-se că e un monstru.

S-a întunecat și mai tare, iar ei tot despre monstru vorbeau.

– Poate că e un vârcolac.

– Sau un vârcosconcs.

– Poate că e un extraterestru.

– Poate că e foarte singur, a zis James Lorbick.

Stătea între Bryan și unul dintre frații Simpson și se simțea foarte bine, ca și cum, în sfârșit, făcea și el parte din *Vila 6*, în ciuda mâncărimilor provocate de noroiul uscat.

– Cum se face că nimeni nu l-a văzut înainte?

– Poate că unii l-au văzut, dar au murit și n-au apucat să spună nimănui.

– Nici gând. Nu ne-ar mai lăsa cu corturile, dacă ar fi murit pe aici cineva.

– Poate că ăia de la tabără nu vor să se afle ceva despre monstru, așa că nu pomenesc nimic despre el.

– Ești așa de paranoic! Monstrul nu le-a făcut nimic celor din *Vila 4*. În plus, sunt o adunătură de mincinoși.

– Ia stați puțin. Ați auzit asta?

Au amuțit și au ciulit urechile. Bryan Jones a tras o bășină. Una sinistră, neobrăzată.

– Mamă, nene! Ce scârbos, Bryan!

– Ce? N-am fost eu!

– Dacă vine monstrul, i-l indicăm pe Bryan.

– Stați, dar asta ce mai e?

Ceva suna.

– Nu-mi vine să cred! a zis Terence. Ăsta-i telefonul meu. Cum e posibil să aibă rețea aici? Alo! Bună, Darlene. Ce s-a întâmplat?

A aprins lanterna și a îndreptat-o spre puști.

– Băieți, mă duc pe deal în jos o secundă. Pare cam supărată. Ceva despre mașina ei și despre un chihuahua.

– Marfă!

– Fii atent! Vezi să nu se furișeze monstrul după tine.

– Spune-i lui Darlene că e prea bună pentru tine.

L-au urmărit pe Terence cum cobora pe poteca alunecoasă, ghidându-se după un mic cerc luminos. Lumina se făcea din ce în ce mai mică, îndepărtându-se tot mai mult, până ce n-au mai văzut-o deloc.

– Și dacă nu era cu adevărat Darlene? a întrebat un copil pe nume Timothy Ferber.

– Ce?

– Adică, dacă era monstrul?

– Nici gând! E aiurea! Cum ar putea să știe monstrul numărul de telefon al lui Terence?

– Mai sunt bezele?

– Nu. Doar biscuiți graham.

Au mâncat biscuiții graham. Terence încă nu se întorsese. Nu-i puteau auzi nici măcar vocea. Au început să spună povești cu fantome.

– Și-a lăsat mâna în jos și câinele a început să i-o lingă și ea a crezut că totul va fi bine. Numai că, în dimineața următoare, când s-a uitat în cadă, câinele ei zăcea acolo, mort, într-o baltă de sânge și cineva scrisese cu litere stacojii „HA, HA, CHIAR TE-AM PĂCĂLIT!"

– Odată, sora mea făcea pe dădaca și un tip țicnit a sunat și a vrut să știe dacă Satana este acasă și ea s-a speriat rău.

– Odată, bunicul meu mergea cu trenul și a văzut o femeie goală pe câmp.

– Era o fantomă?

– Nu știu. Îi plăcea să tot repete povestea asta.

– Erau și vaci acolo, pe câmp?

– Nu știu. De unde să știu dacă erau vaci pe câmp?

– Credeți că Terence o să se întoarcă repede?

– De ce? Ți-e frică?

– Cât e ceasul?

– Nu-i nici măcar zece jumătate. Poate încercăm să mai aprindem focul.

– Lemnele sunt încă ude. N-o să se aprindă. În plus, dacă într-adevăr există un monstru și e undeva prin preajmă și aprindem focul, atunci o să ne vadă.

– Și oricum nu mai avem bezele.

– Stați. Cred că știu cum îl putem aprinde. Cum au făcut ăia din *Vila 4* cu liliacul. Dacă pulverizez peste lemne niște insecticid...

Copiii au tăcut admirativ.

– Ma-mă! Ce marfă, Bryan! Ar trebui să primești o medalie de merit pentru asta.

– Da, ca să se asorteze cu medalia pentru băsini toxice.

– Miroase cam ciudat, a constatat James Lorbick.

Dar era plăcut să stai lângă un foc. Făcea ca întunericul să nu mai pară atât de negru. Bineînțeles, asta e menirea focurilor.

– Arăți chiar ca o ciudățenie în lumina focului, James. Cu rochia aia și cu tot noroiul. Este amuzant, dar îți dă și fiori.

– Mulțumesc.

– Da, James Lorbick ar trebui să poarte mereu rochii, este atât de fierbinte!

– James Lorbick, cred că ești fierbinte, nimeni nu minte.

– Ia lăsați-l pe James în pace! s-a rățoit Bryan Jones.

– Anul trecut am avut un vis tare ciudat, a început Danny Anderson, care era din Terre Haute, Indiana.

Era mai înalt decât oricine din *Vila 6*, cu excepția lui Terence.

– Am visat că într-o zi m-am întors de la școală și acasă la mine nu era decât un tip. Stătea în sufragerie și se uita la televizor. L-am întrebat „Cine ești? Ce cauți aici?" Iar el s-a uitat la mine, mi-a zâmbit și a zis „Hei, Danny, sunt Angelina Jolie. Sunt noul tău tată."

– Aiurea ! Ai visat că tatăl tău era Angelina Jolie?

– Nu, a ripostat băiatul. Taci! Părinții mei nu sunt divorțați, nici gând. Tata poartă același nume ca mine. Tipul ăsta spusese că era noul meu tată și că este Angelina Jolie. Numai că era un simplu om.

– Ce vis idiot!

– Da, știu, a recunoscut Danny. Numai că se repetă în fiecare noapte. Identic. Și tipul ăsta se tot plimbă prin bucătărie și-mi spune ce vom face, acum, că eu sunt copilul său. E cu adevărat înfricoșător. Și chestia e că tocmai am primit un telefon de la mama și mi-a zis că ea și tata divorțează. Cred că și-a luat un iubit nou.

– Hei, frate, asta-i tare!

Danny Anderson parcă stătea să izbucnească în plâns.

– Și dacă iubitul ăsta o să fie noul meu tată? La fel ca în vis?

– Tatăl meu vitreg e chiar marfă. Câteodată mă înțeleg cu el mai bine decât cu mama.

– Odată am visat că James Lorbick purta o rochie.

– Ce-i cu zgomotul ăsta?

– N-am auzit nimic.

– Terence lipsește cam de multișor.

– Poate s-a întors la tabără. Poate ne-a părăsit.

– Focul miroase chiar nasol.

– Pute groaznic.

– Sprayurile de gândaci nu sunt toxice?

– Bineînțeles că nu. Altfel, nu le-ar mai vinde. Pentru că îți dai cu ele pe piele. Nu te-ar lăsa să te dai cu otravă pe piele.

– Hei, ia uitați-vă. Cred că tocmai am văzut o stea căzătoare.

– Poate era o navă spațială.

Toți și-au îndreptat privirile către văzduh. Bolta cerească era neagră și limpede și plină de stele strălucitoare. Pentru câteva momente a rămas încremenită, apoi au văzut cum norii se întreceau pe fondul cerului întunecat, acoperindu-l. Aștrii au dispărut. Poate că, dacă nu se uitau, cerul rămânea senin. Numai că ei s-au uitat. Zăpada a început să cadă, ușurel la început, doar prăfuind solul noroios și focul de tabără și *Vila 6*. Apoi s-a stârnit mai tare. Cădea tăcut și dens. A doua zi avea să fie 10 iulie, penultima zi de tabără, ziua în care James Lorbick, îmbrăcat în rochie și acoperit de noroi, avea să se arate și să-i sperie pe toți din sala de mese.

Zăpada era cel mai ciudat lucru care li se întâmplase celor din *Vila 6*.

Bryan Jones a început să râdă.

– Hei, ninge! Grozav!

James Lorbick s-a uitat la cer, care fusese atât de senin în urmă cu un minut. Fulgi mari de nea îi cădeau pe față. S-a cuprins cu brațele pline de noroi.

– E chiar frumos! a exclamat el.

– Terence! Hei, Terence! Ninge!

– Nimeni n-o să ne creadă.

– Poate că ar fi mai bine să ne luăm sacii de dormit.

– Am putea construi o cazemată.

– Nu, serios! Dacă se face foarte frig și înghețăm? N-am la mine decât fâșul de vânt.

– Nici gând! O să se topească imediat. E vară. E doar un fel de fenomen meteorologic. Ar trebui să facem o poză ca să le arătăm tuturor.

Până acum fotografiaseră noroi, puști acoperiți de noroi care se dădeau drept zombi, pe James Lorbick, care pretindea că e un monstru cu păr de noroi, îmbrăcat în rochie. Terence pozase osul care nu era un os de vacă. Unul dintre gemenii Simpson își băgase în gură vreo douăsprezece bezele, iar altcineva îl imortalizase. Altul pozase fundul mare și gol al lui Bryan.

– De ce nici unul din *Vila 4* nu l-a fotografiat pe monstru?

– Au făcut-o, numai că nu se vede nimic.

– Oricum, zăpada e și mai marfă.

– Cred că e cam aiurea că Terence nu s-a întors încă.

– Hei, T.! T.!

Și au strigat toți după T. câteva minute. Ningea în continuare. Au țopăit prin zăpadă ca să-și țină de cald. Focul s-a domolit și s-a tot domolit, până ce a început să se stingă. Însă nu murise de tot când monstrul și-a făcut apariția pe cărarea mocirloasă și înzăpezită. Le-a zâmbit și a înaintat pe potecă, iar Danny Anderson l-a luminat cu raza lanternei și toți au văzut că era un monstru adevărat, iar nu Terence deghizat

în monstru. Nimeni din *Vila 6* nu mai văzuse vreodată vreunul, dar toți și-au dat seama că este unul autentic. Avea fața albă, iar din mâini îi picura ceva roșu. Se deplasa cu repeziciune.

În tabără poți învăța o grămadă de lucruri, de pildă, cum să faci o săgeată să meargă în zig-zag, fără ca vârful de metal să i se desprindă. Sau cum să faci o chestie zburătoare dintr-o nuia și din sfoară, întrucât pe lume sunt multe nuiele și sfori și cineva trebuia să le găsească o utilizare. Mai înveți cum să-ți împingi picioarele în patul de deasupra ta, atunci când stă cineva în el, astfel încât să-l răstorni. Sau că atunci când călărești un cal și animalul vede un șarpe în față, el se va ridica pe picioarele din spate. Cailor nu le plac șerpii. Afli că rachetele de tenis sunt bune pentru alungat liliecii. Sau ce se întâmplă dacă-ți lași hainele ude în rucsac pentru câteva zile. Înveți cum să-ți construiești rachete și să te prefaci că nu-ți pasă când cineva îți ia racheta și o strivește cu piciorul. Sau să pretinzi că dormi când ceilalți fac mișto de tine. Înveți cum să te descurci singur.

Ningea și puștii alergau bezmetici prin Honor Lookout. Țipau și gesticulau și cădeau. Monstrul îi urmărea. Se mișca atât de repede, încât părea că zboară. Râdea de parcă participa la un joc amuzant. Fulgii de nea continuau să cadă și era întuneric, ceea ce îngreuna observarea monstrului când prindea câte un copil. James Lorbick stătea nemișcat, prefăcându-se că doarme sau chiar că nu este acolo. Își închipuia că îi

scrie o scrisoare celui mai bun prieten, din Chicago, care își petrecea vara cu jocuri video sau mergând la bibliotecă sau scriind și ilustrând propria revistă de benzi desenate. „Dragă Alex, ce mai faci? Tabăra e pe sfârșite și mă bucur tare mult. A fost cea mai nasoală vară a mea. Am ieșit la o plimbare cu bicicleta și supraveghetorul nostru a găsit un os. Un puști m-a pus să mă îmbrac cu o rochie. Mai era și un monstru care îi devora pe toți. Cum stai cu revista? Ai băgat și partea în care scriam despre eroul care nu poate să zboare decât în somn?"

Monstrul avea câte un geamăn Simpson la fiecare subsuoară. Băieții zbierau. Creatura i-a azvârlit pe cărare, apoi s-a aplecat asupra lui Bryan Jones, care zăcea jumătate în cort și jumătate în zăpadă. S-a auzit o hăpăială. După un minut s-a ridicat. S-a uitat peste umăr și l-a văzut pe James Lorbick. I-a făcut cu mâna.

James a închis pleoapele. Când le-a deschis, monstrul stătea deasupra lui. Avea ochii roșii. Mirosea a pește putrezit și a benzină. Nu era chiar atât de înalt, așa cum te-ai aștepta să fie. În rest, era chiar mai înfricoșător decât spuneau cei din *Vila 4*.

Monstrul a stat pur și simplu, s-a uitat în jos și a rânjit.

– Tu, a rostit el.

Glasul lui suna ca un copac uscat, locuit de un roi de albine: dulce, picurat și bâzâit. L-a împuns pe James în umăr cu o unghie neagră, lungă.

– Ce ești tu?

– Eu sunt James Lorbick din Chicago.

Monstrul a râs. Avea dinți ascuțiți și înfiorători. O pată mică și roșie apăruse pe rochie, acolo unde unghia îl atinsese pe băiat.

– Ești cel mai nebunesc lucru pe care l-am văzut vreodată ! Uită-te la rochia asta. Uită-te la părul tău. Stă drept în sus. E cu noroi? De ce ești acoperit de noroi?

– Făceam pe monstrul, a răspuns James înghițind un nod. Fără supărare.

– Nu-ți face griji, l-a liniștit monstrul. Hei, cred că ar trebui să vizitez Chicago. N-am mai văzut în viața mea ceva atât de amuzant ca tine. Te-aș putea privi ore în șir. Oricând aș avea nevoie de o porție de râs. Chiar mi-ai înseninat ziua, James Lorbick.

Continua să ningă. James nu se oprea din tremurat. Dinții îi clănțăneau atât de tare, încât se temea să nu se spargă.

– Ce faci aici? l-a întrebat băiatul. Unde e Terence? I-ai făcut ceva?

– Era tipul de la poalele dealului? Cel care vorbea la un telefon mobil?

– Da. Este teafăr?

– Discuta cu o fată pe nume Darlene, a spus monstrul. Am încercat să vorbesc cu ea, dar a început să țipe de mă dureau urechile, așa că am închis. Ai idee pe unde locuiește?

– Pe undeva prin Ohio.

– Mersi.

Și-a scos un carnețel negru și a notat ceva.

– Ce ești? Cine ești? l-a întrebat James.

– Sunt Angelina Jolie, a răspuns monstrul și i-a făcut cu ochiul.

Lui James aproape că i-a înghețat inima.

– Chiar, chiar? Ca în visul lui Danny Anderson?

– Nuuu! Glumeam doar.

– Aha!

Au amuțit amândoi. Monstrul și-a folosit o unghie pe post de scobitoare. A tras o râgâială puternică, unsuroasă parcă. James s-a gândit la Bryan, care i-ar fi dat o replică pe măsură, dacă ar mai fi avut cap.

– Ești monstrul pe care l-au văzut cei din *Vila 4*?

– Adică puștii care au fost pe aici acum câteva zile?

– Da.

– Ne-am intersectat la un moment dat. Erau prietenii tăi?

– Nu. Ăia sunt niște jigodii. Nimeni nu-i înghite.

– Păcat! a rostit monstrul.

Chiar și când nu râgâia mirosea mai urât decât tot ce mirosise vreodată. Pește și benzină și sirop rânced de arțar turnat pe el cu găleata. A încercat să-și țină respirația.

– Îmi pare rău pentru cei din grupul tău. Prietenii tăi. Cei care te-au pus să porți o rochie.

– O să mă mănânci?

– Nu știu. Probabil că nu. Erau o mulțime ca tine. Și nici nu-mi mai e foame. În plus, m-aș simți aiurea să mănânc un puști îmbrăcat în rochie. Și mai ești și jegos.

– De ce nu i-ai mâncat pe cei din *Vila 4*?

Lui James i se făcuse rău de la stomac. Dacă se uita la monstru, îi venea să vomite. Dacă întorcea capul, îl vedea pe Danny Anderson cu fața la pământ sub un pin, cu cu un strat de zăpadă depus pe spatele lui. Dacă se uita în altă parte, îi vedea piciorul lui Bryan Jones ieșind din cort. Mai era și capul acestuia. Unul dintre pantofii lui Bryan îi căzuse din picior, ceea ce l-a dus pe James cu gândul la plimbarea lor cu bicicleta, când Terence s-a întins în noroi ca să-i pescuiască pantoful geamănului Simpson.

– De ce nu i-ai mâncat? Ei sunt răi. Fac lucruri îngrozitoare și nimeni nu-i place.

– Hei, nu știam asta. Poate că i-aș fi mâncat, dacă aș fi știut. Deși nu-mi pierd vremea gândindu-mă la treburi din astea.

– Poate că ar trebui. Cred că așa ar trebui să faci.

Monstrul s-a scărpinat în cap.

– Crezi? Mai devreme v-am văzut mâncând hotdogi. Vă întrebați vreodată dacă erau câini buni sau răi când îi mâncați? Mâncați doar câini răi?

– Hotdogul nu se face din carne de câine. Oamenii nu mănâncă așa ceva.

– N-am știut. Dar, vezi tu, dacă mi-aș face griji în privința asta, dacă cel pe care îl mănânc este un tip cumsecade sau o jigodie, atunci n-aș mai mânca deloc. Și mi se face o foame! Așa că, să fiu sincer, nu prea îmi pasă. Tot ce observ este dacă cel pe care îl urmăresc este mare sau mic, rapid sau încet. Sau dacă are simțul umorului. Asta e important! Trebuie să te mai și distrezi. Când îi pândeam pe cei din *Vila 4*, mă amuzam

doar. Mă jucam și eu. I-am auzit spunând că o să apăreți și voi. Glumeam amenințându-i cum o să-i mănânc și ei mi-au zis că ar trebui să vă mănânc pe voi în locul lor. Au susținut că va fi foarte amuzant. Am un ascuțit simț al umorului. Gust o glumă bună.

A întins mâna și l-a atins pe James Lorbick pe cap.

– Nu mai face așa!

– Scuze. Am vrut doar să văd cum sunt țepii tăi. Crezi că ar fi amuzant, dacă aș purta o rochie și mi-aș turna noroi pe creștet?

James a scuturat din cap. A încercat să și-l închipuie pe monstru îmbrăcat în rochie, dar n-a putut să-și imagineze decât pe cineva care urcă până la Honor Lookout. Pe cineva care găsește bucăți din James Lorbick împrăștiate peste tot, asemenea unor confetti roz și roșii. Se va întreba ce se petrecuse și va fi bucuros că nu pățise el asta. Poate că într-o zi cineva va depăna povestea celor din *Vila 6* care au plecat cu cortul. Și nimeni n-o să creadă o boabă. Nimeni nu va înțelege de ce unul dintre puști purta rochie.

– Tremuri pentru că ți-e frig sau pentru că ți-e frică de mine.

– Nu știu. Și de una, și de alta. Scuze.

– Poate ar trebui să ne ridicăm și să alergăm puțin. Aș putea să te urmăresc. Poate te mai încălzești. Ciudată vreme, nu-i așa? Dar e frumoasă. Îmi place cum face zăpada totul să pară drăguț și curat.

– Vreau acasă.

– La Chicago, nu? Așa mi-am notat în carnețel.

– Ți-ai notat unde locuiesc?

– Pe toți cei din *Vila 4* i-am pus să-și scrie adresele. Îmi place să călătoresc, să vizitez oamenii. În plus, dacă spui că sunt niște jigodii, ar trebui să le fac o vizită, nu crezi? Ar merita-o.

– Da. Ar merita-o. Ar fi chiar amuzant. Ha ha.

– Excelent! a exclamat monstrul și s-a ridicat în picioare. Plângi? Pare că plângi.

– Nu plâng. E doar zăpada care se topește pe față. Pleci? Mă lași aici? Nu mă mănânci?

– Nu știu.

Monstrul s-a răsucit, ca și cum s-ar fi pregătit s-o ia într-o anumită direcție, apoi s-a răzgândit, de parcă ar fi vrut să se năpustească asupra lui James. Băiatul a scâncit.

– Nu mă pot hotărî. Poate că ar trebui să dau cu banul. Ai vreo monedă?

James a clătinat din cap.

– OK. Dar de asta ce zici? Eu mă gândesc la un număr între unu și zece. Tu spui un număr și, dacă este același, n-o să te mănânc.

– Nu, s-a împotrivit puștiul.

– Atunci, ce zici dacă te mănânc doar dacă spui numărul la care mă gândesc? Promit că nu trișez. Probabil că n-o s-o fac.

– Nu, a replicat James, deși nu se putea abține de la a se gândi la un număr.

A ales cifra 4. Îi plutea în minte ca o firmă luminoasă care clipea. 4,4,4, *Vila 4*, sau 6, *Vila 6*. Dar dacă era prea evident? *Nu te gândi la niciun număr!* Putea să jure că arătarea citea gândurile. Poate că monstrul

îi sugerase acel număr. 6. James l-a transformat în 600, astfel încât să nu fie un număr între 1 și 10. *Nu-mi citi gândul! Nu mă mânca!*

– O să număr până la 600. Apoi o să te alerg. O să fie amuzant. Dacă ajungi la tabără înainte să te prind, atunci o să știi cu siguranță. OK? Dacă ajungi primul la tabără, o să-i mănânc pe cei din *Vila 4*. OK? Știi ceva? O să-i mănânc chiar dacă nu reușești. OK?

– Dar e întuneric! s-a plâns James. Ninge și eu sunt îmbrăcat într-o rochie.

Monstrul și-a privit unghiile. Zâmbea de parcă ar fi spus o glumă bună.

– Unu... doi... trei... patru... Fugi, James! Prefă-te că te urmăresc. Prefă-te că o să te mănânc dacă te prind. Cinci... șase... Hai, James, fugi!

Și James a fugit.

ÎNTRECERILE DIN COWLICK

RICHARD KENNEDY

Traducere din limba engleză
OANA IONAȘCU

Într-o după-amiază prăfuită, Os-de-Mistreț și banda sa au intrat călare în orășelul Cowlick, în vreme ce șeriful și ajutoarele lui erau plecați la pescuit.

– Dacă aveți nevoie de noi, le spusese șeriful la plecare, suntem în susul râului, la o strigare depărtare.

Prin urmare, când locuitorii orășelului i-au văzut venind pe banditi, i-au strigat pe șerif și pe ajutoarele sale. Cel care a strigat primul a fost primarul. Apoi brutarul. Apoi frizerul. După care au mai încercat câțiva, strigătul bancherului fiind cel mai puternic dintre toate. Dar, cum șeriful și oamenii lui n-au apărut, locuitorii au fugit care-ncotro să se pună la adăpost.

Străzile s-au golit, ușile s-au ferecat, ferestrele s-au încuiat în timp ce Os-de-Mistreț și banda sa pătrundeau pe strada principală. Ici-colo se ițea un ochi în spatele vreunei găuri din oblon sau a vreunei crăpături... și umbre se mișcau cu lentoarea pisicii îndărătul draperiilor.

Os-de-Mistreț și cei cincisprezece oameni ai săi și-au tras caii în fața băncii. După cum arăta clădirea, s-ar fi putut spune că aparținea unui oraș-fantomă.

– Hei! a urlat Os-de-Mistreț. Unde-s toate găinile din ograda asta? Hă? Ce înseamnă asta? Unde-i fricosul de șerif cu prietenele lui? Aduceți-i aici să-i găurim unul câte unul!

Umbrele au încremenit înapoia draperiilor și nu s-a mai arătat niciun ochi.

– Bine, neisprăviților! Așa nu ne veselim, s-a plâns Os-de-Mistreț. Ce naiba! Păi, atunci duceți-vă și săltați banii, băieți!

Scărpinându-se și scuipând, unii dintre ei s-au dat jos de pe cai.

– Ce naiba! a zis din nou banditul. Căutam și eu nițică daravelă!

În clipa aceea, Wally s-a târât afară de sub o adăpătoare și s-a înfățișat înaintea bandei lui Os-de-Mistreț.

– Dacă vrei nițică daravelă, îți dau eu daravelă!

Os-de-Mistreț a aruncat o privire asupra băiatului și a rostit:

– Singura daravelă pe care mi-ai pricinui-o ar fi să-mi rămâi între dinți când o să te mănânc!

– Hă, hă, hă! au hohotit banditii.

– Tacă-vă fleanca! le-a poruncit Os-de-Mistreț.

– Sunt cel mai iute alergător de pe aici, a spus Wally. Pun prinsoare că pot câștiga o întrecere cu cinci dintre cei mai buni oameni ai tăi.

– Măi, să fie, ce bazaconie! Socot că ne-am putea veseli nițeluș. Aligator, Biciul-Negru, Mușcătură-de-Șarpe, Ochi-Sfredelitor, Ciobitule, a strigat el. Ia săltați-vă jos de pe cai și dezmorțiți-vă picioarele!

Oamenii au descălecat și Wally a desenat o linie în colbul drumului.

– Ne întrecem până la capătul străzii, o luăm pe după colț și intrăm în Grajdul lui McGee, a rostit Wally și s-a așezat la linia de pornire.

Cei cinci și-au tras pantalonii, și-au scos pintenii, și-au azvârlit pălăriile și și-au dat jos centurile cu pistoale. S-au aplecat asupra liniei de pornire alături de Wally.

– Gata? a întrebat băiatul.

– Gata, au mormăit banditii.

Os-de-Mistreț a ridicat pistolul.

– Pe locuri... Fiți gata... POC!

Alergătorii s-au năpustit înainte. Wally a rămas în urmă pe toată lungimea străzii și a ajuns ultimul la colț. Câțiva locuitori au ieșit din ascunzătoare în timpul întrecerii.

Când băiatul a ajuns la Grajdul lui McGee, toți cei cinci erau deja înăuntru, batjocorindu-l când acesta s-a târât până la ușă. Wally a râs și le-a trântit ușa grea în nas, ferecând-o.

S-a întors agale la Os-de-Mistreț și la cei zece banditi rămași. Alți câțiva locuitori stăteau timizi pe marginea străzii prăfuite.

– M-au învins, a zis băiatul. Și-au luat băutură și s-au tolănit în fân.

– Hă, hă! a râs Os-de-Mistreț.

– Hă, hă, hă! au râs și oamenii lui.

– Tacă-vă fleanca! a mârâit Os-de-Mistreț.

– Am pornit-o prost. Altfel i-aș fi învins, a spus Wally. Așa că asta nu se pune. Dar să mai facem o încercare. Alege-ți cinci oameni și pun prinsoare că mă pot cățăra mai iute decât oricare dintre ei.

– Ești un șoricel obraznic, a zis Os-de-Mistreț. Ce-ți trebuie ție e o bătăiță bună, iar oamenii mei pot să facă asta. Păturică, Greblă, Colț-de-Șa, Căpușă, Yankeule! Ia veniți încoa'!

Cei cinci s-au prezentat la apel rânjind în timp ce-și aruncau pe jos centurile cu pistoale, își scoteau pintenii și-și băgau cămășile în pantaloni. S-au mai strâns și alți locuitori să privească.

– Avem nevoie de două scări lungi pe care să le sprijinim de zidul bisericii, a spus băiatul.

Câțiva puștani au fugit degrabă și au adus două scări lungi de șase metri, pe care le-au rezemat de zid. Toată lumea s-a strâns în jurul lui Wally care spunea regulile jocului.

– Acum, voi cinci urcați pe scara aia, iar eu pe cealaltă. Am de gând să vă bat pe toți și să mă așez primul pe acoperișul bisericii.

– O să ne veselim pe cinste. S-ar putea să se lase cu gâturi frânte, a zis Os-de-Mistreț și și-a ridicat pistolul.

POC!

Cățărătorii s-au repezit la scări și au pornit suișul.

Toți cei cinci străbătuseră acoperișul și stăteau deja pe cupola bisericii înainte ca Wally să ajungă măcar în vârful scării lui. S-a oprit din cățărat și s-a uitat

în jos. Și mai mulți localnici ieșiseră din ascunzători ca să privească întrecerea. Unii dintre ei erau înarmați.

– Fi-r-ar! a exclamat Wally uitându-se în sus la oamenii de pe acoperiș. Băieți, sunteți buni!

– Nici tu nu ești rău pentru un țânc, a spus Păturică.

Puștiul i-a strigat lui Os-de-Mistreț:

– M-au învins cinstit, dar mai am o întrecere unde știu sigur că îi voi învinge pe cei cinci oameni ai tăi care ți-au mai rămas.

– Dă-te jos, cocoșelule, și-ți mai dau o șansă, i-a strigat banditul drept răspuns.

Wally s-a întors către oamenii de pe acoperiș:

– Pun pariu că la coborâre sunteți la fel de sprinteni ca o căprioară.

– Nici cu tine nu mi-e rușine, puștiule! i-a zis Colț-de-Șa.

– Cum vă simțiți acolo sus? Aveți o priveliște frumoasă? a fost curios băiatul.

– Da, i-a răspuns Yankeul.

– Ca o căpușă, a spus și Căpușă.

Așa că Wally i-a lăsat pe acoperiș și a coborât. Deja numărul localnicilor spectatori luase amploare.

– Știu că nu par prea forțos... a început puștiul.

– Arăți ca surioara mea, a comentat Os-de-Mistreț.

– Așa o fi. Deci facem întrecerea? Pun prinsoare că pot să-mi ridic calul și că oamenii tăi nu-și pot urni porcii ăia grăsuni pe care îi călăresc.

Os-de-Mistreț s-a înroșit de furie și a urlat:

– Vânătaie, Buturugă, Bombă, Morocănosule, Aluniță, haideți încoa' cu grăsunii... cu caii voștri cu tot.

Banditii au strâns rândurile împreună cu animalele lor, iar Wally și-a adus și el calul său bălțat.

– Așadar, dacă n-ați mai ridicat un cal până acum, să știți că e cam cu dus-întors. Trebuie să vă strecurați taman sub el și să ridicați cu putere. Necazul este că armăsarul vrea să se dea jos de pe spinarea voastră. De aceea trebuie să-l legați bine de tot. Uitați, băgați-vă sub cal și o să vă arăt cum se face.

Apoi s-a adresat mulțimii:

– Oameni buni, dați o mână de ajutor!

Wally a luat un lasou prins la oblânc și l-a legat în jurul șeii și al taliei lui Vânătaie. L-a înfășurat de mai multe ori și apoi a făcut un nod strâns frânghiei.

– Așa ar trebui să faceți și voi.

Ceilalți banditi au fost legați de armăsarii lor în același fel, atât de strâns, încât tălpile și buricele degetelor atingeau pământul.

– Da' năstrușnice idei mai ai și tu! a spus Os-de-Mistreț uitându-se la oamenii prinși de burta cailor.

– Năstrușnice, într-adevăr, i-a ținut isonul Wally.

Apoi s-a dus până la zidul bisericii și a îndepărtat ambele scări, care s-au lovit cu zgomot de pământ.

– Hei! a strigat Yankeul de pe acoperiș. Cum ne mai scoborâm d-acilea?

Abia atunci a început și Os-de-Mistreț să se prindă de situație. S-a uitat în susul străzii, acolo unde alergătorii lui dispăruseră, apoi către oamenii de pe acoperiș și către oamenii legați fedeleș. Și-a luat pistolul și l-a ațintit direct între ochii puștiului.

Însă și localnicii ghiciseră intențiile lui Wally și câțiva dintre ei și-au îndreptat flintele către Os-de-Mistreț.

– Cinci dintre oamenii tăi sunt închiși în Grajdul lui McGee, cinci sunt blocați pe acoperiș și alți cinci sunt sub burțile cailor. Și se pare că singur nu te prea descurci.

– Pot să-ți zbor creierii, a șuierat banditul.

– Nu ți-ar folosi la nimic, a replicat Wally arătând înspre bărbații cu flinte. Prietenilor mei nu le-ar plăcea deloc. Pe lângă asta, îți capeți oamenii înapoi și toți banii din bancă dacă poți să strigi mai tare decât mine.

– Hă, hă! O întrecere de strigături? Crezi că degeaba sunt șeful acestei bande?

– Hă, hă, hă! au râs și oamenii lui.

– Tacă-vă fleanca! a țipat Os-de-Mistreț.

Banditii au tăcut.

– Tu strigi primul, a zis puștiul.

Os-de-Mistreț și-a scărpinat bărbia și s-a uitat de jur-împrejur. Apoi a înălțat din umeri și și-a îndesat arma în teacă.

– Bine, a încuviințat el. Dați-vă mai încolo.

Și-a întins brațele și toată lumea s-a dat înapoi. După care a tras adânc aer în piept și a scos o strigare.

– IUUU-HUUU!

– Destul de bine, a remarcat Wally, dar eu pot striga mai tare. Trebuie să scoți sunetul din rărunchi.

– Crezi că eu nu știu asta? I-auzi! IUUUU-HUUUU!

– Nu e rău, dar tot eu o fac mai bine. Dacă ți-ai da jos centura, ai putea să-ți umfli pieptul mai tare.

– Asta cam așa e, a fost de acord banditul și și-a azvârlit centura. IUUU-HUU-HUUUU!!!

– Scoate-ți pălăria și lasă-ți capul pe spate, i-a sugerat pușt iul.

La a șasea încercare, strigăturile lui Os-de-Mistreț încă se îmbunătățeau. La a șaptea, șeriful și ajutoarele sale, care se aflau la doar o strigare depărtare în susul râului, au înaintat călare înapoia banditului și l-au prins de brațe. Os-de-Mistreț era atât de umflat, încât nici măcar n-a ripostat când șeriful l-a săltat. Ceilalți bandiți au fost încercuiți și băgați la carceră alături de căpetenia lor.

Și, cum trecea Wally pe lângă fereastra închisorii, Os-de-Mistreț, mai-mai să-l mănânce din priviri, i-a șuierat:

– Foarte nostim!

– Hă, hă, hă! au izbucnit oamenii lui.

– Tacă-vă fleanca! a răcnit el.

Iar Wally și-a luat uneltele de pescuit și s-a îndreptat către râu.

FIECARE E VÂNDUTĂ

LA BUCATĂ

JON SCIESZKA

Traducere din limba engleză
OANA IONAȘCU

Intră val-vârtej și pune sacoșa pe masă.

– Am luat, zice el.

– Ce-ai luat? întreabă fata.

– Chestia originală.

Fata se uită în sacoșă.

– Mamă... chiar ai făcut-o. Ți-ai ascultat setea.

Băiatul aprobă din cap.

– Sunt un om-armată, un rege al berii, un festin al campionilor.

– Îmi place la nebunie, spune fata.

Băiatul ridică sacoșa și o agită.

– Îmi las degetele să-și facă treaba.

– Plici! Trosc! Pleosc! se bucură fata.

– Pic, pic! Fâs, fâs! zice băiatul.

– Ești pe mâini bune? întreabă fata.

– Mm, mm, pe mâini bune.

Acum fata stă în picioare și se privește în oglindă. Zice:

– E mai puțin umplută?

– Are un gust grozav.

– Grăsimi mai puține?

– Mai puțin carbonatată.

– Douăzeci și cinci la sută mai mult?

– Douăzeci și cinci la sută mai puțin.

– Nouă?

– Și îmbunătățită.

Au făcut o pauză. Băiatul și fata s-au răcorit.

Fata întinde mâna după sacoșă.

– Vreau acțiune rapidă, prospețimea lămâii, limpezimea cristalului, cu înălbitori!

Băiatul ridică sacoșa ca fata să nu ajungă la ea.

– E cu timp limitat.

– Dar întinde mâna și atinge pe cineva, zice fata.

Băiatul se întoarce către ușă.

– Ce ar face acum Isus? întreabă fata pe un ton sfâșietor.

– Ar spune NU, îi răspunde băiatul.

– Îți aduci aminte de Maine?

– Dumnezeu să binecuvânteze America! rostește băiatul.

– Îți amintești de Alamo?

– Să acordăm tot sprijinul trupelor noastre, zice băiatul.

– Îți amintești de Pearl Harbor?

– Libertatea e pusă în mișcare, spune băiatul și deschide ușor ușa.

Fata se prăbușește la loc în scaun.

– Zi-mi pe litere cuvântul „ușurare".

– Cumperi una, ai încă una gratis, comentează băiatul, după care pășește afară și fuge ca din pușcă.

– Patria libertății, zice fata.

– Niciun copil abandonat, zice fata.

– Fiecare e vândută la bucată, zice fata.

ULTIMA DORINȚĂ A LUI SEYMOUR

SAM SWOPE

Traducere din limba engleză
OANA IONAȘCU

Micul Seymour avea o inimă mare, minte puțină și o mamă care, îmi pare rău s-o spun, era un căpcăun. Luați aminte, n-am spus că era „ca" un căpcăun – nu, mama lui Seymour era un exemplar adevărat, viu, autentic, cu piele verzuie, cu un ochi mai sus și unul mai jos, gârbovită, cu o personalitate putredă. În mod ciudat, numele ei era doamna Seymour și, ca toți căpcăunii, ura copiii, inclusiv pe Seymour, propriul ei fiu. Nu era ceva personal, asta e firea căpcăunilor. (Poate e o chestiune de genetică.) În orice caz, doamna Seymour ar fi fost mult, mult mai fericită dacă fiul ei s-ar fi născut cu totul altceva, de pilda, o pisică.

Doamna Seymour iubea pisicile mai mult decât orice pe lume. Le iubea atât de tare, încât avea acasă 1138 de mâțe. Se găseau pretutindeni în apartamentul ei. Erau pe scaune și pe canapea, pe computer și pe fax. Erau în coșul de gunoi, pe vasul de toaletă și sub chiuvetă. Oriunde te uitai întâlneai numai feline.

Noaptea, doamna Seymour se cuibărea împreună cu cele 1138 de pisici în patul ei de căpcăun. Seymour nu mai avea loc, așa că dormea singur.

Sărmanul își dorea cu disperare ca mama lui să-l iubească și făcea orice ca să-i fie pe plac. Îi miorlăia binețe în fiecare dimineață, se spăla cu limba în fiecare seară și nu se apropia de bolul cu mâncare până ce se săturau pisicile. Dar, indiferent ce ar fi făcut, nu putea schimba simplul fapt că era un băiețel.

Seymour locuia cu mama și cu mătele ei la etajul 87 al celui mai înalt zgârie-nori din oraș. În fiecare după-amiază ea lua cele 1138 de lese și își ducea la lift animalele, după care coborau pentru o plimbare în parc. Seymour era întotdeauna la coadă. Într-o bună zi el se amuza pretinzând că este un dinozaur – RRR! RRR! A observat o cărare pe care n-o mai văzuse până atunci. Șerpuia pe după un deal și se sfârșea într-un pâlc de mesteceni, printre care străbătea o singură rază de soare.

Seymour s-a dus să cerceteze mai îndeaproape. În clipa în care a pășit printre copaci, totul a încremenit, lumea a rămas o șoaptă. Locul părea magic și deosebit. Strălucirea razei ce pătrundea printre frunze părea de aur. Dar, la o privire mai atentă, Seymour a descoperit că raza nu era nici din pulbere de aur, nici măcar de praf. Erau de fapt o mulțime de zâne – mii de zâne micuțe cu aripi strălucitoare.

Băiatul a împuns raza cu mâna și, cât ai clipi, micile făpturi au dispărut. Era totuși convins că a prins una, deoarece a simțit un ușor gâdilat în palma sa. Când a tras cu ochiul printre degetele încleștate, a auzit un glăscior plângând:

– Dă-mi drumul! Te rog, dă-mi drumul!

Seymour a deschis pumnul și a văzut o zână. De fapt era un spiriduș. Nu părea mai în vârstă decât el, dar nu-ți poți da seama exact de vârsta unui spiriduș. A fost surprins să afle că și ei pot fi grăsuți. Hăinuța îi era umflată pe la cusături. Sărăcuțul era foarte speriat. Bătea din aripi agitat și își acoperise căpșorul cu brațele ca și cum, din clipă în clipă, se aștepta să fie strivit.

– Nu te teme, i-a șoptit Seymour. Nu-ți fac niciun rău.

Spiridușul nu s-a lăsat convins. Știa că în băieți nu poate avea încredere. Ca să evite eventuale striviri, mica făptură sălta de colo-colo în palma lui Seymour. Sărea în zig-zag sau se prefăcea că vrea să meargă într-o parte, dar o lua în cealaltă. Cum era de așteptat, n-a trecut mult și spiridușul a început să gâfâie, iar priveliștea era atât de amuzantă, că Seymour nu și-a putut reține un chicotit.

– Râzi cât vrei... *uf!*... Dar dacă... *puf!*...mă omori... *uf!*... nu ți se vor împlini... *puf!*... cele trei... *uf!*... dorințe... *puf!*...

– Dorințe? a întrebat băiatul. Ce dorințe?

– Dorințele... *uf!*... ce se găsesc în lege... *puf!*

– Care lege?

– Legea... *uf!*... care spune că... *puf!*... oricine prinde un spiriduș... *uf!*... câștigă trei... *puf!*... dorințe... *uf!*... înainte să-l elibereze.

– Ce lege nostimă! a zis Seymour. Cine a făcut-o?

– Habar n-am, a răspuns făptura gâfâind.

Lui Seymour nu-i venea a crede ce noroc dăduse peste el.

– Pot să-mi pun orice dorință?

– Orice.

– Oho! Când începem?

Spiridușul știa de-acum că nu se mai afla în pericol și s-a lăsat să cadă, epuizat. Întreaga situație se înrăutățea. A rostit pentru sine:

– Viața nu-i corectă! Nu-i corectă deloc!

Și trebuie să recunoașteți că avea dreptate. Cum v-ați simți dacă v-ați zbengui în zbor, văzându-vă de treabă, și un băiețel ar veni și v-ar prinde în palma sa lipicioasă? Și apoi să fiți obligați să-i îndepliniți trei dorințe, în loc să fie invers?

Totuși, spiridușul știa că nu avea rost să se plângă. Exista o lege care trebuia respectată.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, i-a răspuns el lui Seymour. Dar înainte de a-ți rosti prima dorință, gândește-te bine. Fiindcă...

Dar Seymour era mult prea entuziasmat ca să mai gândească ceva, darămite s-o mai facă și bine.

Având minte puțină, a spus cu voce tare primul lucru care i-a venit în gând:

– Aș vrea să fiu un uriaș mare de tot Tyranosaurus Rex!

– Interesantă alegere, și-a zis spiridușul.

Și-a fluturat bagheta și... un, doi, trei... dorința lui Seymour s-a îndeplinit.

Băiatul și-a privit minunatul corp și a strigat:

– Oho! Stai să-i arăt și mamei!

Mai înalt decât copacii, puștiul a alergat prin parc către doamna Seymour și cele 1138 de pisici ale sale.

– Hei, mamăăă! Ia uită-te la mine!

Numai că nu asta a auzit și doamna Seymour, ci RRR! RRR! Și când a văzut venind spre ea un uriaș mare de tot Tyranosaurus Rex, a țipat și a scăpat cele 1138 de lese și a fugit să-și salveze viața. Cele 1138 de feline, la fel de înspăimântate, au zbughit-o în 1138 de direcții, fară a li se mai lua vreodată urma.

Seymour era singur și se simțea tare necăjit. Părăsit, nevoit să suporte consecințele dorinței sale nechibzuite, umbla de colo-colo prin tot parcul, văitându-se cât îl ținea gura. O îngrijitoare a parcului l-a zărit. Era convinsă că dinozaurii n-aveau ce căuta acolo, așa că s-a dus și a telefonat la primărie.

– Doamnă Primar! a strigat ea. În parc umblă liber un uriaș mare de tot Tyranosaurus Rex!

– Așa ceva nu e cu putință! a zis Doamna Primar și a telefonat la rândul ei la guvernator.

– Doamnă Guvernator! a țipat ea. În parc umblă liber un uriaș mare de tot Tyranosaurus Rex!

– Așa ceva nu e cu putință! a spus Doamna Guvernator și a telefonat și ea la rândul ei la președinție.

– Doamnă Președinte! a zbierat ea. În parc umblă liber un uriaș mare de tot Tyranosaurus Rex!

– Așa ceva nu e cu putință! a exclamat Doamna Președinte și a telefonat la rândul ei la Ministerul Apărării.

– Doamnă Ministru! a urlat ea. În parc umblă liber un uriaș mare de tot Tyranosaurus Rex!

– Mă ocup eu de asta! a anunțat Doamna Ministru și, cât ai clipi, parcul a fost înconjurat de tancuri și armament greu. În văzduh patrulau elicoptere.

Având minte puțină, Seymour nu și-a dat seama de pericol. Având o inimă mare, le-a făcut cu mâna urmăritorilor săi. Și până să înțeleagă ce se petrece, elicopterele au aruncat o plasă asupra lui și l-au capturat.

– RRR! plângea Seymour, zbătându-se să se elibereze, însă plasa era atât de tare, încât nici măcar un uriaș mare de tot Tyranosaurus Rex n-o putea sfâșia.

Elicopterele l-au ridicat în aer și l-au purtat deasupra orașului.

– Dacă aș fi în locul tău, mi-aș pune repede o altă dorință, a zis spiridușul. Și, dacă m-ai asculta pe mine, o păsărică ar fi alegerea cea mai bună.

Speriat, Seymour a țipat:

– Da, da, o pasăre. Aș vrea să fiu o păsărică!

Mica făptură și-a fluturat bagheta și deîndată băiatul s-a transformat într-o păsărică, atât de firavă încât s-a putut strecura prin ochiurile plasei, și a zburat către libertate, lăsând armata nedumerită despre ce s-a întâmplat cu uriașul mare de tot Tyranosaurus Rex, care, cu câteva clipe în urmă, fusese prins în plasă.

– Două dorințe s-au împlinit. A mai rămas una, și-a spus spiridușul.

Băiatul a plutit deasupra orașului, fericit ca o... ei bine, ca o pasăre.

– Pot să zbor! a strigat el. Pot să zbor!

Seymour și-a întins aripile.

– Voi vedea lumea!

Unul lângă altul, băiatul și spiridușul au zburat și au tot zburat. Peste San Francisco, Vladivostok, Tokyo, Perth, Mumbai, Istanbul, Nairobi, Roma, Paris, Londra, Reykjavik, Rio și mai departe. De-a lungul drumului au văzut nenumărate lucruri minunate și au avut o mulțime de aventuri nemaipomenite. Dar când au ajuns în Ciudad de Mexico, spiridușul era epuizat, iar lui Seymour îi era dor de mama lui.

– Hai să mergem acasă, a zis el.

Astfel cei doi au mai zburat o vreme. Au zburat până ce au aterizat pe pervazul unui apartament de la etajul 87 al unui zgârie-nori. Seymour a tras cu ochiul înăuntru. Acasă. Era Acasă! Acasă! Acasă! Ba încă și mai bine, totul era așa cum își reamintea el. Totul, mai puțin un amănunt – sau, să fim mai exacți, 1138 de amănunte. Mâțele mamei sale dispăruseră până la ultima. Nu se vedea nici urmă de mustață de pisică.

Apoi Seymour a zărit-o pe mama lui. Stătea pe canapea, ținând în mână o telecomandă. În timp ce o privea cum schimbă canalele, negăsind ceva care să-i stârnească interesul, băiatul și-a dat seama că era foarte tristă și singură. Ca s-o mai înveselească, a început să cânte cel mai frumos cântec.

– Cip cirip, cip cirip!

– Valea! a șuierat doamna Seymour și și-a azvârlit un papuc înspre fereastră.

Seymour nu s-a clintit, nefiind în stare s-o părăsească.

Căpcăunul a urlat:

– Pasăre neroadă! N-ai mai fi atât de vitează, dacă pisicile mele ar fi aici. Și dacă dinozaurul ăla nu le-ar fi alungat, te-ar fi înhățat până acum!

La pomenirea pisicilor sale, doamna Seymour a izbucnit în lacrimi.

– Of, bietele mele pisicuțe! Ce dor mi-e de ele!

Având o inimă mare, Seymour n-a putut îndura s-o vadă plângând pe mama sa și, fără tăgadă, și-a pus cea de-a treia și ultima dorință.

Spiridușul a zâmbit, și-a fluturat bagheta și a dispărut – *uf!*

Băiatul și-a chemat din nou mama. La început, căpcăunul a crezut că doar își închipuie că aude ceva, dar, când și-a aruncat privirea spre fereastră, a înmărmurit și apoi a țipat alarmată.

– Ce cauți acolo? Fii atent să nu cazi!

Înspăimântată, doamna Seymour a părăsit canapeaua târșâindu-și picioarele și a deschis smucit fereastra, luându-l pe băiat în brațe.

– Sărăcuțul de tine, m-ai speriat de moarte!

– Miau, a zis Seymour, frecându-și căpșorul de mâna ei, ca să-i arate cât de mult o iubește.

Doamna Seymour l-a legănat și l-a întrebat:

– Cum de te-ai cățărat până aici? De unde ai apărut?

– Miau, a explicat băiatul, torcând fericit.

– Ce pisoiaș adorabil! E un miracol, asta e, un miracol!

– Miau, miau.

– Miau, miau și ție. Ia zi, dulceață, ai vrea să trăiești alături de un bătrân căpcăun ca mine?

– Miau, a răspuns el.

– O, ce bine, ce bine! a exclamat ea și l-a sărutat pe năsturelul umed.

Doamna Seymour l-a dus pe băiat în bucătărie și i-a dat un castron cu lapte călduț. Apoi a revenit în sufragerie, s-a așezat pe canapea și s-a bătut cu palmele peste pantalonii ei lălâi de căpcăun.

– Sus! Sus! i-a zis ea.

Fără să stea pe gânduri, Seymour a sărit în poala mamei sale și s-a încovrigat confortabil.

– Pisoi cuminte, a spus ea.

În vreme ce mama lui îl mângâia, băiatul torcea și tot torcea, iar cei doi au trăit fericiți până la adânci bătrânețe și cu siguranță că el mai toarce și astăzi.

GRIMBLE

CLEMENT FREUD

Traducere din limba engleză
OANA IONAȘCU

Luni

Aceasta este o poveste despre un băiat pe nume Grimble, care avea aproximativ 10 ani. Poate că pare ciudat să spui că un copil are *aproximativ* 10 ani, dar Grimble avea niște părinți tare ciudați, care se exprimau foarte vag și rareori făceau ceva cum trebuie.

De exemplu, data zilei sale de naștere nu era fixă, ca a celorlalți copii. Din când în când, mama și tatăl lui cumpărau un tort, puneau câteva lumânări deasupra și ziceau „Felicitări, Grimble. Azi ai făcut aproximativ șapte ani" sau „Ieri ai făcut aproximativ opt ani și jumătate, dar era închis la cofetărie". Bineînțeles că existau și dezavantaje să ai astfel de părinți sau să te cheme Grimble, ceea ce isca automat întrebarea „Care e numele tău adevărat?", la care el era nevoit să răspundă „Numele meu adevărat este Grimble".

Tatăl lui era plecat mai tot timpul, iar mama sa era casnică de profesie și îi plăcea să stea alături de soțul ei ori de câte ori avea posibilitatea.

Grimble mergea la școală. De obicei, când pleca dimineața la ore, părinții lui încă dormeau și găsea un plic la capătul scării, cu mesajul ÎNĂUNTRU GĂSEȘTI 10 PENNY PENTRU MICUL DEJUN. Și cum 10 penny nu sunt prea hrănitori, se ducea la magazin, de unde-și cumpăra un pahar cu bere de ghimbir, o bezea umplută și o felie de șuncă. La școală i se servea prânzul. Iată cum se desfășura viața lui obișnuită: lunea, marțea, miercurea și joia – plăcinta păstorului; vinerea – crochete de pește. La desert avea ciocolată aerosos, adică o mixtură între ciocolată aerată și sos de ciocolată, care nu avea niciun gust, poate doar de sos caramel, pe care bucătarul școlii îl turna peste orice.

Într-o luni, Grimble s-a întors de la școală, a deschis ușa și a strigat:

– Am venit acasă!

Nimeni nu i-a strigat nimic drept răspuns, așa că a pornit-o prin casă în căutare de bilețele, căci părinții lui întotdeauna îi lăsau câte un mesaj. Era ceva la care chiar se pricepeau.

Pe holul de la intrare se afla o masă pe care era așezat un glob pământesc. De el erau prinse două bilețele triunghiulare. Unul era țintuit pe Anglia și conținea numele *Grimble*, iar celălalt era înfipt deasupra Peruului și spunea „Noi". S-a dus la bucătărie unde a găsit un alt mesaj: CEAIUL ESTE ÎN FRIGIDER, SENDVIȘURILE ÎN CUPTOR. SIMTE-TE BINE.

În dormitor, pe un alt bilețel scria: O SĂ-ȚI FACI TEMELE, NU-I AȘA? P.S. NU UITA SĂ-ȚI SPUI RUGĂCIUNILE! Mesajul din baie: DINȚII!

S-a mai învârtit prin casă gândindu-se cât de drăguți fuseseră părinții lui, apoi s-a dus la ușa din spate și a văzut un alt bilet: PENTRU LĂPTAR. SĂ NU ADUCI LAPTE TIMP DE CINCI ZILE.

A modificat cu „să nu aduci PREA MULT lapte timp de cinci zile". Apoi s-a așezat pe un scaun în bucătărie și a început să reflecteze la întreaga tărășenie. Cinci zile înseamnă vreme îndelungată pentru oricine, dar mai ales pentru un băiețel de zece ani, care nu e niciodată sigur că nu-și ratează aniversarea. Trecuseră deja săptămâni de când își serbase ultima oară ziua de naștere. A luat o foaie de hârtie și a făcut socoteala că cinci zile a câte douăzeci și patru de ore pe zi fac mai mult de o sută de ore, de fapt, o sută și ceva de ore.

Așa că s-a hotărât să mănânce un sendviș. A deschis ușa cuptorului pe care l-a găsit burdușit cu sendvișuri, din care a ales unul cu pastramă de vită și gem de caise. Era cam uscat, așa cum sunt toate sendvișurile făcute cu mult timp înainte, și ca atare a aprins cuptorul ca să le împrospăteze puțin și s-a hotărât să scrie o poezie despre situația în care se afla. Iată ce a scris:

Situația mea
de Grimble

Când părinții în Peru pleacă
Și lasă cești cu ceai în frigider,

Unui copil îi e ușor cam greu a ști ce să facă
Și aș vrea să găsesc cuvântul potrivit care să rimeze cu „der".
Sfârșit

Nu era o poezie prea reușită și nici nu-i luase mult s-o scrie, așa că a deschis ușa frigiderului și a descoperit acolo sticle peste sticle cu ceai. Și-a turnat într-o ceașcă și a sorbit din el.

Ceaiul nu avea gust bun și nici nu era fierbinte, așa că și-a luat mingea de fotbal și s-a dus în curte ca să execute penaltiuri cu piciorul stâng. De fapt, Grimble nu putea deloc să șuteze cu dreptul, numai că foarte puțini știau asta. Prin urmare, dacă voia să-și impresioneze amicii, avea obiceiul să spună „Vino să mă vezi cum trag la poartă cu stângul". Și asta chiar dădea rezultate.

După ce a dat o sută de goluri, a intrat în bucătărie să mănânce un sendviș încălzit ca lumea. A deschis ușa cuptorului, dar ce a văzut acolo l-a întristat foarte mult. Sendvișurile fuseseră învelite în hârtie, care arsese, iar untul se scursese pe tabla cuptorului. Umplutura se întinsese, iar untul de arahide, mierea, pasta de lămâie și castraveții murați sfârâiau în untul topit. A luat o linguriță, a gustat din amestecul acela și a ajuns la concluzia că preferă cerealele. În timp ce gusta, privirea i-a căzut pe un alt bilețel lipit de ușa cuptorului, ușor atins de căldura sendvișurilor arse.

ÎN CAZ DE URGENȚĂ, spunea mesajul, DU-TE LA... și urma o listă de nume și adrese, toate situate în

vecinătatea casei lui Grimble. Asta l-a făcut să se simtă mai bine, a dat încă două goluri și a pornit către casa primei persoane aflate pe listă:

DL WILFRED MOSQUITO ÎN SPATELE CASEI LA NR 9 (SUNĂ DE DOUĂ ORI).

Spatele casei era chiar după colț, așa că a fugit într-acolo. Pe ușa de la intrare a găsit un alt bilețel, care zicea: BINE AI VENIT, GRIMBLE! CHEIA ESTE ÎN STICLA DE LAPTE. A descuiat ușa, a intrat și a dat peste o altă hârtiuță: MÂNCAREA ESTE ÎN BUCĂTĂRIE. BUCĂTĂRIA ESTE ÎN SPATELE UȘII PE CARE SCRIE *BUCĂTĂRIE*. Acolo a găsit o foaie mare de hârtie cu mesajul: SERVEȘTE-TE!

Bucătăria familiei Mosquito era mare și luminoasă. În ea se găsea o ladă cu nuci de cocos, banane și lime – astea sunt ca lămâile, numai că au culoarea verde –, iar pe un raft trona o sticlă de rom. Frigiderul era plin cu carne, dar toată era crudă.

A luat o gură de rom, însă nu prea i-a plăcut. Era cam tare. A mâncat o banană și a dat o lovitură cu piciorul stâng unei nuci de cocos, izbind-o de ușa de la bucătărie. În urma ciocnirii s-a luat vopseaua. *Aici sunt un oaspete și nici măcar acasă n-am voie să rașchetez vopseaua de pe uși*, și-a zis el. Așa că a lipit la loc fâșia de vopsea, folosindu-se de partea cleioasă de pe coaja de banană. Apoi s-a apucat să exploreze casa.

Din câte își putea da seama, familia Mosquito era alcătuită dintr-un bărbat, o femeie și un copil cu multe hăinuțe (sau trei copii cu puține hăinuțe fiecare), dar și din șase pisici. Era sigur în privința mâțelor,

întrucât le-a găsit într-un coș sub scară. Aveau un bol cu lapte și unul cu carne care mirosea a pește. În sufragerie erau multe fotografii cu oameni și toți erau negri. Mai era și o hartă a Jamaicăi. Grimble, căruia nu-i plăcea să tragă concluzii pripite – când era vorba să facă pe detectivul, era la fel de bun ca bătrânul Sexton Blake, Sherlock H. sau Dixon of Dock, oricine ar fi fost el –, a conchis că erau jamaicani.

S-a bazat și pe faptul că a găsit un ziar numit *Daily Gleaner*, tipărit în Kingston, Jamaica. Uitându-se peste el a observat pe prima pagină un mesaj care te îndruma să deschizi la pagina 7 pentru rețeta săptămânii, tartă cu nucă de cocos. A dat la pagina 7.

Tarta cu nucă de cocos, scria buna doamnă care inventase rețeta, *poate fi preparată de un copil de opt ani.*

Având mai mult de opt ani, și-a dat seama că ar fi în stare să prepare tarta cu mare ușurință. A luat ziarul în bucătărie, l-a sprijinit de nuca de cocos și a început să citească instrucțiunile.

Fă o cocă obișnuită.

Grimble și-a spus că asta era o remarcă exterm de stupidă, dar a fost mulțumit să vadă că autoarea realizase și ea lucrul acesta și continuase: *din 500 g de făină, 250 g de grăsime, jumătate de linguriță de sare și două linguri de apă. Sau poți folosi un blat gata cumpărat.*

– De ce n-ai zis așa de la început, rețetă idioată?! a exclamat Grimble și a ieșit în curte să prindă un porumbel gras.

La a patra încercare a reușit să arunce jacheta pe capul porumbelului gras. Acesta i-a aruncat o privire tristă și obosită, și-a întins aripile și a zburat.

Grimble s-a întors la bucătărie.

Pentru umplutură, continua rețeta din ziar, *aveți nevoie de 200 g nucă de cocos rasă, o lingură de sirop caramel încălzit și 2 ouă bătute.*

A bătut două ouă, apoi a început să caute nuca de cocos, care dispăruse. Și-a amintit că o văzuse în lădița de fructe, că i-a tras un șut. Nu avea cum să uite deoarece încă mai avea dureri în vârful piciorului stâng. A mai răsfoit câteva pagini din *Daily Gleaner* să vadă dacă nu cumva te învățau cum să faci o tartă cu nucă de cocos fără nucă de cocos. Însă n-a găsit decât pagini întregi scrise cu litere de-o șchioapă cu titlul „Oferte de serviciu" și „Mașini de vânzare". Abia când a ajuns la ultima pagină a găsit și nuca pe post de proptea pentru ziar.

Ca majoritatea copiilor, Grimble credea că nucile de cocos cresc într-un galantar și nu-și închipuia cum poate cineva să transforme chestia aia maro, păroasă, care nu se clintește atunci când arunci în ea cu biluțe din lemn, în umplutura albă, moale și pufoasă din batoanele de ciocolată. Și poate că nu ar fi aflat niciodată dacă nu s-ar fi hotărât să mai tragă o dată cu stângul la poarta formată din picioarele mesei. Nuca a lovit bara, de fapt unul din picioare, și s-a spart în două. O baltă de lapte de cocos s-a scurs pe podeaua bucătăriei.

Iată un lucru de mare ajutor. În primul rând i s-a dezvăluit unde era miezul pufos și alb, în al doilea rând

i-a venit ideea ce să facă cu cele șase pisici de sub scară și cu laptele de cocos împrăștiat pe pardoseală. Șase pisici erau mai bune decât un mop și o găleată cu apă.

A răzui o nucă de cocos nu-i lucru ușor, căci miezul crește pe partea interioară a cojii și asta înseamnă că trebuie să-l scobești înainte. Răzătoarea avea agățat un bilețel pe care scria: GRIMBLE, ATENȚIE LA DEGETE! Deci era treabă de durată. Dar a reușit până la urmă, a pus ouăle, siropul și nuca rasă în forma de tartă, a copt-o după instrucțiuni, a ușuit pisicile din bucătărie, iar când prăjitura a fost gata a mâncat-o aproape instantaneu. Era cel mai bun lucru pe care îl mâncase de la sendvișul cu pastramă de vită și gem de caise.

A terminat masa la șapte și un sfert și, cum ora lui oficială de culcare era șapte și jumătate, s-a întors acasă. Când a deschis ușa, pe prespul de la intrare îl aștepta o telegramă. Îi era adresată. A deschis-o cu grijă și a citit: ÎȚI TRIMITEM O TELEGRAMĂ MÂINE. CU DRAG, TATA ȘI MAMA.

Înainte să se bage în pat a încercat să-și dea seama de ce n-au trimis în telegrama de azi mesajul pe care aveau de gând să-l trimită mâine, dar într-atât s-a băgat în ceață încercând să-i dea de cap, încât s-a spălat pe dinți, și-a spus rugăciunea și a adormit.

Marți

În dimineața următoare, Grimble s-a trezit foarte devreme, întrucât nu poți dormi bine după ce ai

mâncat tartă cu nucă de cocos fierbinte, abia scoasă din cuptor. A coborât în fugă scările. Pe prespul de la intrare a văzut încă o telegramă care îi era adresată, purtând ștampila *Prioritar* într-un colț. „Prioritar" înseamnă foarte important, foarte urgent. A deschis-o grijuliu și a citit mesajul: GRIMBLE, NU LUA ÎN SEAMĂ TELEGRAMA DE IERI. CU DRAGOSTE, TATA ȘI MAMA.

Telegrama era greu de înțeles, deoarece în ziua precedentă Grimble primise o altă telegramă în care era anunțat că vor trimite o telegramă mâine, iar azi e mâine și dacă părinții lui voiau ca el să nu ia în seamă telegrama de ieri însemna că nu vor trimite niciuna azi, dar ei tocmai trimiseseră una, pe care el o ținea acum în mână. Era foarte năucitor. S-a dus în camera tatălui său ca să se mai uite o dată la Peru. Era de mărimea unei palme plus două degete. A ridicat globul ca să-l privească mai bine și dedesubt a găsit un alt mesaj.

BUNĂ DIMINEAȚA, GRIMBLE, scria. SPERĂM CĂ AI DORMIT BINE. LA VREMEA CÂND VEI CITI ASTA ÎȚI VOM FI TRIMIS O ALTĂ TELEGRAMĂ, CARE VA AJUNGE LA TINE DUPĂ CE TE VEI ÎNTOARCE DE LA ȘCOALĂ. TE RUGĂM SĂ NU UIȚI SĂ TE SPELI DUPĂ URECHI, SĂ NU-ȚI BEI LAPTELE PREA REPEDE CĂ SE TRANSFORMĂ ÎN BRÂNZĂ ȘI SĂ NU MAI FOLOSEȘTI PROSOPUL DE FAȚĂ PE POST DE ȘTERGĂTOR DE PANTOFI. ȘTII DOAR UNDE E PERIA DE PANTOFI.

Școala lui Grimble se afla depărtișor, dacă mergeai pe jos. Dacă venea cineva mai devreme, o întâlnea

pe doamna Smug, care curăța coridoarele și ținea bomboane de tuse în buzunarele de la șorț. Bomboanele le dădea băieților, căci ei nu-i plăceau, dar avea o tuse afurisită, iar doctorul ei îi spusese că trebuie să ia șase pe zi. Și astfel se întorcea acasă fără ele.

– Bună dimineața, Grimble, l-a salutat doamna Smug, tușind din greu. Vrei o bomboană de tuse?

Cum tocmai văzuse un păianjen furișându-se din celălalt buzunar al femeii și cum ura bomboanele de tuse (și marțipanul), dar Grimble era un băiat foarte politicos, a spus:

– Aș prefera să nu iau, dar o voi face dacă insistați. De fapt, mă simt cam rău după tarta cu nucă de cocos de aseară.

– Așa să fie? a replicat ea folosind una dintre expresiile ei favorite.

– Am copt tarta singur, a adăugat el mândru.

– Cerule! a zis ea, folosind spusa favorită a răposatului ei soț. Ai făcut tarta de unul singur?

– Cu nucă de cocos, a completat el.

– Ai frecat făina cu grăsimea? a fost curioasă doamna Smug.

– Am făcut exact cum scria în ziar, a răspuns el.

Tocmai atunci s-a auzit sunând clopoțelul școlii, iar Grimble s-a grăbit către sala de clasă.

Pedagogul le striga numele ca să vadă cine este prezent. Spunea un nume și, dacă nu răspundea nimeni, trecea pe hârtie un *s* sau un *a*, adică asta însemna că băiatul în cauză era fie surd, fie absent. Dacă în dreptul unui nume apărea scris *a* sau *s* mai mult de o

săptămână, trimitea un doctor la domiciliul acestuia. Doctorul avea la el întotdeauna o seringă de scos dopurile din urechi, în caz că se dovedea că băiatul e surd.

– Gamble? a întrebat pedagogul.

– Aici, domnule, a răspuns băiatul.

– Glitter?

– Da, domnule, a zis altul.

– Green?

Tăcere.

– Hai, Green, a insistat pedagogul. Vorbește, băiete, nu te aud.

Cum nu s-a întâmplat nimic și nimeni nu a zis nimic, pedagogul l-a marcat cu *s* sau *a* și a continuat strigarea.

– Grimble.

– Aici, domnule.

În dimineața aceea aveau ora de istorie.

– Băieți, vreau să-mi scrieți pe o foaie de hârtie numele tuturor regilor și reginelor Angliei cât timp eu stau la catedră și vă supraveghez atent. Să nu vorbiți între voi, iar elevul care termină ultimul trebuie să stea după ore și să-mi repare bicicleta, a spus domnul Willow.

Cinci minute mai târziu, domnul Willow dormea dus în scaun, iar băieții își făceau avioane din filele caietelor de exerciții și le lansau prin clasă. Când clopoțelul a anunțat sfârșitul orei, profesorul s-a trezit și a zis:

– Așa... să vă fie învățare de minte. Sper că ați băgat la cap. Bătălia de la Waterloo, 1815. Magna Carta, 1215. Prânzul, 1:15.

Marțea, prânzul consta din cârnați cu piure. Asta, dacă nu avuseseră același fel de mâncare și lunea, caz în care ar fi avut plăcinta păstorului, făcută din cârnații din ziua precedentă, acoperiți cu piureul la fel de vechi.

Nici unul dintre băieți nu se omora după mâncare – ăsta fiind probabil motivul pentru care nu veneau la școală –, dar lui Grimble îi plăcea foarte mult. La școală îi plăcea totul, deoarece era curățenie și ordine și știa întotdeauna ce urmează să se întâmple, ceea ce însemna o bună schimbare față de viața lui de acasă.

După prânz aveau ora de sport. S-au urcat într-un autobuz, care i-a dus la terenul de fotbal aflat la liziera pădurii. Acolo nu exista decât o poartă în vârful dealului. Unii dintre băieții mai mari spuneau că pe vremuri mai exista una în celălalt capăt al terenului, dar în urmă cu câțiva ani, în Noaptea Focurilor de Artificii, cineva legase de ea o baterie de artificii și tot ansamblul sărise în aer și nu se știe pe unde aterizase.

Și, cum magazinele nu-ți vând o singură poartă, iar direcția școlii, fiind foarte chibzuită, n-ar fi cumpărat două porți ca să rămână cu una în plus, băieții se limitau la un joc numit Ghiuleaua. Era ca fotbalul, doar că prima echipă formată din unsprezece băieți stătea în poartă, iar cealaltă echipă șuta. La pauză schimbau locurile. Echipa care dădea mai multe goluri era

declarată câștigătoare și i se permitea să plece acasă fără să treacă pe la dușuri. Cum echipa lui Grimble a pierdut cu 62 la 2, domnișoara Turtle, profesoara de sport, i-a ținut până târziu. Când a ajuns acasă, telegrama zăcea de atât de multă vreme pe prești de la intrare, încât colțurile ei începuseră să se ruleze. A deschis plicul și a citit mesajul: NE GÂNDIM LA TINE. GĂSEȘTI UN BILEȚEL PE MASA DE CĂLCAT. NU UITA DE SPĂLATUL PE DINȚI. CU DRAG, TATA ȘI MAMA.

Asta mai arată a telegramă, a cugetat băiatul. S-a dus la masa de călcat. A răscolit prin maldărul de rufe pus deasupra și, în cele din urmă, a găsit mesajul în buzunarul șortului de baie. Era scris cu cerneală verde pe un fursec urias: NU MÂNCA ACEST BISCUIT, CĂCI CERNEALA VERDE NU FACE BINE LA SĂNĂTATE. CU DRAG, TATA ȘI MAMA. *Dacă asta e o glumă de adulți, îmi pare bine că sunt copil*, a gândit Grimble. S-a spălat pe dinți cu furie, apoi s-a uitat pe lista cu persoanele la care părinții lui îl sfătuiseră să apeleze în caz de nevoie.

Chiar îi plăcuse gospodăria familiei Mosquito unde fusese cu o zi în urmă, numai că atunci când o părăsise lăsase bucătăria plină de vase murdare, iar vasele murdare și marțipanul erau două lucruri pe care le detesta. În consecință a trecut la următoarea familie de pe listă.

Era vorba despre familia Featherstone, care locuia alături, într-o casă care aparținuse unui magician și care era plină de jobenuri și de iepuri lăsați în urmă, amintind de zilele de glorie ale bătrânului scamator. Colonelul Featherstone era un cărunt și aprig

comandant de armată. Când a avut la cină feldmareșali și a aflat că, în loc de șervețele, invitații au primit opt batiste de mătase, legate între ele atât de strâns, încât nimeni nu le-a putut desface nodurile, nu i s-a părut amuzantă această întâmplare. Doamna Featherstone era genul de femeie care îi gătește soțului brioșe ca să-i ridice moralul, dar Grimble nu credea că metoda avea succes. Câteodată când se băga în pat îi auzea certându-se.

– Îmi pare rău, dragă, spunea soția colonelului.

– Atenție! striga colonelul. Stânga-mprejur, înainte, marș! Oprește... întoarce-rea!

Ciudat mod de a trăi. Ajuns în fața ușii, Grimble a fost încântat să constate că îl așteptau.

GRIMBLE, zicea bilețelul prins de papagalul împăiat care servea drept ciocănel, INTRĂ. ÎNAINTE, MARȘ! LA DREAPTA! OPREȘTE! SALUTĂ CÂND VEZI UN OFIȚER!

Băiatul a intrat și s-a trezit salutând aragazul de care era lipit un alt mesaj: GRIMBLE, PE LOC REPAUS. MĂNÂNCĂ NIȘTE FRIPTURĂ RECE CU SALATĂ. BRAVO.

Pe masă era un picior de ceva ce părea a fi elefant, dar era probabil vită. Alături erau lăptuci, roșii, castraveți, sfeclă roșie și ridichi, ulei și oțet, sare și suc de lămâie.

Pe un raft se găsea un cofraj cu ouă și o carte cu titlul *Manual de ouă pentru Armată.*

A sprijinit cartea de una dintre lăptuci și a început să citească:

Atenție, zicea prima propoziție. *Acesta este un ou. LECȚIA UNU: Este cumva un ou fiert tare?*

Grimble s-a uitat la ou și a zis:

– De unde să știu?

Bine, atunci. Pune-l cu vârful în jos și învârtește-l. Dacă se ridică în picioare înseamnă că e fiert. Dacă scoate un sunet ciudat, înseamnă că gălbenușul se izbește de coajă și că este crud.

A învârtit ouăle și a descoperit care este crud și care, fiert.

LECȚIA DOI: Sparge ouăle și vezi dacă ai avut dreptate.

Asta chiar avea să fie ceva amuzant. A luat grămăjoara de ouă crude și pe cea de ouă fierte și a constatat câte greșeli a făcut.

LECȚIA TREI: Cum să faci două jumătăți de ou fiert tare. Ia cuțitul în mâna dreaptă. Ține oul cu mâna stângă. Apasă cuțitul.

LECȚIA PATRU: Cum să faci un sos pentru salată numit maioneză.

După ce a făcut maioneza, a cufundat în ea jumătățile de ou. Și cum mai erau multe pagini de citit, s-a hotărât să se uite la sfârșitul cărții, întrucât de obicei, dacă dai la ultima pagină, găsești partea cea mai interesantă.

A dat la ultima pagină și a citit: GRIMBLE, ATENȚIE! ȘTERGE-TE LA GURĂ! DU-TE LA CULCARE!

S-a ridicat, a salutat șmecherește și a părăsit casa colonelului Featherstone.

Ajuns acasă, s-a spălat pe dinți, și-a rostit rugăciunea și tocmai îl luase somnul când și-a amintit de

teme. Trebuia să compună o poezie despre un cal. A luat o foaie de hârtie și a scris:

Calul
de Grimble

Un cal are mai multe picioare decât mine,
Dar mai puține decât un miriapod.
Poartă ham în loc de cravată
și câteodată este nărăvaș.
Sfârșit

Apoi s-a băgat în pat.

Miercuri

Miercurea era ziua preferată a lui Grimble. Când părinții erau acasă, tatăl său obișnuia să spună: „Lunea nu e prea amuzantă pentru că e începutul săptămânii. Vinerea nu poți să începi nimic, că nu mai e timp să duci la bun sfârșit, dar miercurea e tocmai bună."

Miercurea Grimble se trezea devreme și se ducea la brutărie să cumpere pâine prăjită proaspăt scoasă din cuptor, apoi, el și cu tatăl lui făceau omletă cu șuncă, pe care o puneau pe pâinea prăjită, și își preparau o limonadă acidulată.

Apoi răsfoiau ziarele.

Tatăl său citea titlul, iar Grimble încerca să ghicească primul rând al articolului.

– *Conflicte în Insula Pinguinilor*, începea tatăl.

– Un pinguin rănit ușor, continua fiul.

– *FC Palatul de Cleștar a învins Manchester United.*

– Managerul FC Palatul de Cleștar a leșinat.

– *„Am mințit", a spus politicianul.*

– Ăsta nu poate fi titlu de prima pagină. Se întâmplă în fiecare zi.

Apoi Grimble se ducea la școală, iar tatăl lui, în pat. „Mă păstrez pentru ceva important", zicea el. Odată, când băiatul se întorsese de la cursuri, îl găsise pe tatăl său tot în pat, dormind dus. Grimble se gândise că trebuia să fi fost ceva foarte important pentru care se păstra.

Miercurea asta, când a făcut ochi, primul gând al lui Grimble a fost *Ce bine, e miercuri!* Dar când și-a amintit că nu era așa de bine, părinții lui fiind încă în Peru, a văzut că nu era deloc amuzant să mănânce pâine prăjită de unul singur. Pe deasupra, nu știa nici să-și prepare șunca. Erau totuși niște sticle cu limonadă acidulată pe un raft, dar el o bea de obicei numai ca să-i facă pe plac tatălui său. Grimble prefera cafeaua fără zahăr.

S-a dat jos din pat și s-a îmbrăcat. A găsit ascunsă în cuptor cutia de fursecuri plină cu bani, a luat două monede și a cumpărat două batoane de ciocolată albă. Le-a savurat în drum spre școală, având grijă să nu ajungă prea devreme ca să nu fie prins de doamna Smug, femeia de serviciu.

După ce a răspuns prezent la apel, s-a dus la ora de geografie. Îi plăcea foarte mult geografia, dar acum avea un interes deosebit, întrucât spera că poate afla ceva despre Peru, dar domnul Tottenbrough, profu de geografie, a spus:

– Bună dimineața, băieți! Azi vom învăța despre Birmingham.

– Bună dimineața, domnule, a zis Grimble. N-am putea învăța mai degrabă ceva despre Peru?

– Liniște, băiete! Nu predau niciodată despre țări din America de Sud miercurea. Ar fi trebuit să știi! Umple douăzeci de rânduri!

Douăzeci de rânduri însemna ca Grimble să scrie de douăzeci de ori „Domnul Tottenbrough nu predă niciodată despre țări din America de Sud miercurea".

Astfel că i s-a predat despre Birmingham o oră și jumătate, a înmulțit și a împărțit o oră și jumătate, a mâncat cârnați, piure și aerosos patruzeci și cinci de minute.

După-amiază au mers la bazinul de înot. Piscina era nouă și aparținea unor oameni numiți *Consiliul*, care mereu trimiteau sesizări direcției școlii lui Grimble, prin care solicitau ca băieții să nu mai facă atâta gălăgie, să nu mai împroaște cu apă și să țină cont că mai vor și alții să înoate. Ziua sportivă era ținută sâmbătă, iar școala lui Grimble trebuia să alcătuiască echipe pentru diverse concursuri de înot. Băiatul era bunicel la stilul fluture, la grupa de vârstă sub 11 ani. Însă, cum se doreau numai șase băieți în finală, iar ei erau șapte, trebuiau să se întreacă pentru a vedea cine iese pe ultimul loc și pierde concursul de sâmbătă.

Cei șapte băieți au intrat în bazin pe la capătul cu adâncime mai mare. Un individ a zis „pe locuri, fiți gata, start", iar puștiul care stătea lânga Grimble, pe nume Blatt, a bătut foarte adânc apa, a ieșit la suprafață înghițind câteva guri de apă, s-a izbit cu capul de bara de delimitare a culoarului și s-a scufundat.

Realizând că nu mai are rost să-și consume energia în strădania de a *nu* se situa pe ultimul loc din șapte, când acum rămăseseră doar șase, a înotat foarte lent și a ieșit pe locul șase.

– Iată băieții care vor participa la finala de sâmbătă, a strigat profesorul de înot și a citit numele a cinci băieți, plus cel al lui Grimble.

Când a ajuns acasă, a luat o foaie de hârtie și a redactat o telegramă: GRIMBLE PERU. SUNT ÎN FINALA DE LA FLUTURE SUB 11 DE SÂMBĂTĂ. E IMPORTANT SĂ FIȚI PREZENȚI. CU DRAG, GRIMBLE.

A dus-o la poștă, împreună cu bolul lui de monede de șase penny, iar ei au spus:

– Poți să mai adaugi niște cuvinte, pentru că tariful minim pentru o telegramă trimisă în Peru este de cincisprezece șilingi.

Prin urmare a luat hârtia înapoi și a scris: VĂ ROG SĂ VĂ ÎNTOARCEȚI REPEDE, CĂ MI-E TARE DOR DE VOI. CU DRAG, GRIMBLE.

Ajuns acasă, a consultat din nou lista lăsată de părinți. *Ar fi frumos*, și-a zis Grimble, *ca măcar una dintre familii să fie acasă când sosesc și eu la cină.*

Următorul nume de pe listă era cel al mătușii sale, Percy. Ăsta, ați putea gândi, este un nume ciudat pentru o mătușă, însă numele ei adevărat era Persimmon, dar i se spusese Percy încă din copilărie și nu avea vreun motiv plauzibil să și-l schimbe tocmai acum când a ajuns o mătușă de vârsta a doua.

Mătușa Percy locuia într-un apartament care semăna atât de mult cu celelalte din clădire, încât singurul mod de a-l deosebi era culoarea ușii de la intrare. La început, când fusese construit blocul, ușa fusese vopsită bej – care e un fel de maro lăsat în bătaia vântului și a ploii – și celelalte apartamente aleseseră culori ca roșu, albastru deschis, galben-pai și verde.

Necazul era că acum, la câțiva ani după construirea lor și după trecerea vânturilor și a ploilor, toate celelalte uși ajunseseră aceeași culoare pe care mătușa Percy și-o alesese din capul locului.

Ca atare, oamenii din apartamente s-au întrunit și au hotărât că toată lumea ar trebui să scrie pe ușă numele celor care locuiau dincolo de ea. Mătușa Percy s-a înfuriat. A spus așa: „Am fost singura care și-a ales culoarea pe care voi ați copiat-o cu toții și e vina voastră că nimeni nu poate să vă găsească. Categoric n-o să-mi scriu numele pe ușă. Toți prietenii știu că locuiesc în spatele ușii bej."

Ceilalți locatari i-au dat dreptate mătușii, iar acum, pe lângă faptul că le era scris numele pe ușile bej, era adăugat și mesajul: ȘI MĂTUȘA PERCY NU LOCUIEȘTE AICI.

Deci mătușa avea apartamentul pe a cărui ușă nu era menționat nimic. Grimble a trecut de ușile care purtau nume pe ele și în cele din urmă a ajuns în dreptul celei goale. A bătut timid în ea. Cum nu a răspuns nimeni, a împins-o și ea s-a deschis destul de ușor.

Bineînțeles că toate apartamentele erau identice, iar singurul mod de a fi sigur că intrase în cel al mătușii sale era să intre în dormitor și să vadă dacă draperiile, covorul și așternuturile erau bej. S-a uitat și a constatat că erau. În plus, pe o față de pernă a găsit înfipt cu un ac un bilețel: BINE AI VENIT, GRIMBLE! A TREBUIT SĂ PLEC PENTRU O SĂPTĂMÂNĂ SĂ CAUT PEȘTE PENTRU PISICA MEA. ÎN BUCĂTĂRIE GĂSEȘTI CARTOFI ȘI UN CUȚIT, DAR ȘI O CUTIE DE LAPTE ACCEPTABIL, PE CARE L-AM CUMPĂRAT ÎN 1967. PS. '67 A FOST UN AN BUN PENTRU LAPTE.

În bucătărie, Grimble a găsit cartofii într-o plasă maro. A proptit de ea cartea de bucate cu coperte bej și a început să citească.

Cartea era scrisă de o femeie și era plină de chestii femeiești foarte plictisitoare:

Salut, dragul meu Grimble, scria pe prima pagină, *sper că îți va plăcea cărticica asta de bucate pe care am scris-o cu gândul la tine. Dacă stai confortabil cu piciorușele tale băgate sub scaun, vreau să citești cu luare-aminte, după care vei fi în stare să gătești multe feluri minunate din cartofi, nu-i așa?*

Grimble a dat pagina și a ajuns la Capitolul 2:

Fierberea cartofilor, scria plictisitoarea doamnă, *durează în jur de 20 de minute, deoarece cartofii sunt*

destul de mari și apei îi trebuie cam atâta vreme ca să facă o vrajă și miezul să ajungă pufos.

Grimble nu a fornăit, pentru că era prea bine-crescut, dar a scrâșnit din dinți și a ales un cartof.

– Și acum, drăguțule cartofior, dacă îți ia douăzeci de minute să facem vrăjitoria și să devii pufos în apă clocotită, de ce n-am...

Și a luat un cuțit dintr-un sertar, a tăiat cartoful în două și a zis:

– Acum, micuțule *car–*, și tu, micuțule *–fior*, veți avea nevoie de doar zece minute.

După ce s-a mai gândit puțin, a tăiat jumătățile de cartof în alte două jumătăți și a spus:

– Cinci minute... apoi iar pe mijloc... două minute și jumătate... încă în două... un minut și un sfert.

A pus apa pe plită și, când a început să fiarbă, a aruncat înăuntru feliile de cartof, a cronometrat cu secundarul de la ceas și, după un minut și un sfert, a scos bucățelele de cartof, care nu erau bine fierte.

S-a gândit să-i mai dea o șansă femeii, a deschis cartea la mijloc și a citit o rețetă de clătite cu cartofi.

Pentru început, dragă Grimble, îmi pare teribil de rău pentru cartofii fierți... Of, vai de mine, sper ca de data aceasta să fim mai norocoși...

Ai nevoie de un cartof, niște lapte, făină, un strop de grăsime și un ou...

A fost o clătită cu cartofi senzațională, chiar și cu lapte din 1967. S-a așezat la masa bej și a mâncat-o cu o furculiță care avea la un capăt patru dinți și un creion la celălalt. Și-a zis că e o idee foarte bună

chestia cu dubla întrebuințare, așa că, după ce a terminat de mâncat, a întors furculița și și-a făcut tema.

Trebuia să scrie o poezie despre femei:

Femeile
de Grimble

Bărbații sunt de departe cele mai bune persoane pe care le cunosc.

Barbații sunt sensibili și inteligenți și arătoși.

Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt bărbați, ca tatăl meu.

Și mă bucur mult că n-am o surioară.

Sfârșit

Cum nu se săturase de scris, iar poeziile lui nu erau niciodată mai lungi de patru rânduri, i-a scris un bilețel mătușii Percy.

DRAGĂ MĂTUȘĂ, MI-AM FĂCUT O CLĂTITĂ CU CARTOF; MULȚUMESC CĂ AI SPĂLAT VASELE DUPĂ MINE. SPER CĂ AI GĂSIT UN PEȘTE BUN. CU DRAG, GRIMBLE.

Apoi s-a dus acasă să se culce și a visat alune prăjite aburinde.

Joi

Grimble nu dormea niciodată prea bine; înainte să învețe să citească obișnuia să stea întins în pat și să răsucească pe degete o bucățică de material moale

și să modeleze diverse forme. După ce a învățat să citească, obișnuia să aștepte până se lumina de ziuă, apoi, când a primit în dar de Crăciun o lanternă, s-a trezit târziu în noapte, a aprins lanterna și a citit sub pătură. Îi plăceau cărțile groase despre bătălii și războaie.

Grimble intenționa, când va crește mare, să scrie o carte despre cum petrec copiii prea mult timp în pat. Era mare păcat să dormi în loc să citești despre lupta dintre Hannibal și Cezar sau despre faptul că tancurile nu au roți de direcție, însă au frâne pe ambele laturi, astfel încât, dacă vrei să o iei la stânga, tragi de frâna stângă, iar partea dreaptă a tancului se întoarce către stânga și tu te răsucești.

Joi dimineața, când ceasul a arătat ora opt, Grimble abia dacă pusese geană pe geană și simțea un fel de melancolie, adică ceva între bine și supărare.

Când părinții erau acasă, intrase odată în dormitorul lor și spusese „Nu mă simt prea bine", iar tatăl său îi răspunsese „Sigur ești melancolic și trebuie să stai acasă". A trimis o telegramă la școală: GRIMBLE NU SE SIMTE BINE. SEMNAT TATĂL GRIMBLE.

Și, cum tatăl lui era plecat și totul depindea de Grimble în luarea deciziilor, a hotărât că nu se simțea suficient de bine cât să meargă la școală și a scris un bilet. Era unul scurt, foarte elaborat: ÎN OPINIA MEA GRIMBLE NU SE SIMTE SUFICIENT DE BINE ÎNCÂT SĂ MEARGĂ LA ȘCOALĂ.

Dedesubt a trecut un nume, așa cum fac oamenii mari, astfel încât să nu-l poți citi. A introdus biletul într-un plic adresat directorului școlii și a ieșit să-l ducă

la destinație. Când a sosit la porțile școlii, directorul tocmai făcea prezența și ajunsese la Glum și Gray...

– Grimble! a strigat el.

– Absent, domnule, a spus Grimble fluturând plicul către el.

Însă directorul nu l-a luat în seamă, a continuat să citească numele, a închis catalogul și a intrat în școală. Ca atare Grimble a băgat plicul în buzunar și a rămas la școală. Și-a zis că nu e corect deloc. Însă după o vreme s-a bucurat că a făcut-o, întrucât domnișoara Fishnet, profa de religie, era bolnavă, iar ei s-au dus în curtea școlii să joace fotbal. A marcat trei goluri, două cu piciorul stâng și unul oarecum-cu-genunchiul. Fotbalul în curtea școlii era minunat, căci în timp ce jucai îi puteai vedea pe ceilalți elevi stând în clase și participând la lecții.

După-amiază au avut ora de franceză. Monsieur Boudin, profesorul lor, pronunța numele tuturor în franceză. Grimble era *Grimbell*, cu un afurisit de „r" graseiat.

– *Alors, Grimbell*, a zis monsieur Boudin, vorbește în franceză.

– *Oui, monsieur*, a răspuns Grimble, deoarece abia din semestrul acesta începuse să studieze limba și nu învățase decât *Oui, monsieur* și *Non, monsieur*, care însemnau „Da, domnule" și „Nu, domnule". Bineînțeles că *Oui, monsieur* era răspunsul preferabil.

– Cum se spune în franceză la „câine"?

Grimble ura să spună „Nu știu", așa că a zis:

– *Un ham.*

Monsieur Boudin era un pic cam surd:

– Încă o dată.

– *Un ham ham.*

– *Chien*, a bombănit proful de franceză. Scrie *chien* și totodată scrie și *chat*, adică „pisică". Scrie de multe ori, ca să trag și eu un pui de somn.

Grimble și-a spus că atunci când va fi mare se va face profesor ca să doarmă toată ziua și să citească toată noaptea.

Când s-a întors seara acasă a găsit o telegramă pe prețul de la intrare. De data asta mesajul era cât se poate de clar: NE ÎNTOARCEM ACASĂ VINERI NOAPTE. INFORMEAZĂ-L PE LĂPTAR. NU UITA DE SPĂLATUL PE DINȚI.

S-a așezat și a făcut socoteala că asta însemna încă o cină seara, micul dejun, crochete de pește și cina mâine, și apoi părinții lui vor veni acasă.

S-a dus în grădină, a tras la poartă cu piciorul stâng de 43 de ori, după care s-a hotărât să-și facă patul. Să faci patul era un obicei inutil. Pentru Grimble, ca de altfel pentru orice om rațional, un pat arată la fel, dacă are câteva cearșafuri răsucite și o pernă sau două căzute pe podea sau dacă este totul aranjat și netezit cum trebuie. Pe deasupra, este mult mai ușor să te bagi în pat așa cum l-ai lăsat când te-ai dat jos din el de dimineață, însă adulții fac atâta caz cu ordinea, încât Grimble își aranja patul o dată pe săptămână. Asta era chiar o idee bună, căci deseori găsea lucruri pe care le pierduse și renunțase deja la speranța

de a le găsi – ca pantalonii de pijama și sendvișul cu unt de arahide pe care îl uitase sub pernă, deși i se păruse că patul mirosea cam ciudat.

În timp ce făcea patul, a răsucit plastilina pe care o găsise în el să arate ca un cârnăcior, apoi s-a dus să vadă care era următorul nume pe lista persoanelor care îi ofereau cina: ȘEFUL DE GARĂ WHEELER.

Nu cred că am precizat până acum că locuința lui Grimble se afla lângă calea ferată și, la trecerea trenurilor, se făcea multă zarvă. Ideea este că, atunci când trăiești astfel, ajungi să te obișnuiești atât de mult cu zgomotul, încât nu-l mai iei în seamă. Într-o zi, când avusese loc un accident de cale ferată și niciun tren nu mai circula, Grimble se sculase brusc din pat, întrebând: „Ce a fost asta?" Tatăl său intrase și îl liniștise: „Nu-i nimic. Doar că nu e niciun zgomot."

Gara era la capătul străzii, iar domnul Wheeler se ocupa de ea. La gară se găseau două chioșcuri, la unul din ele se vindeau ziare, iar la celălalt rulouri cu cârnați, cam vechi, și sendvișuri împachetate în hârtie, de parcă nimeni nu se aștepta să le mai desfacă cineva. Mai era și un automat cu o plăcuță pe care scria *Bilete de acces la peron 2 penny*, iar *2 penny* era tăiat și înlocuit cu *3 penny*.

Grimble se întrebase de ce e mai scump să stai pe peron, căci doar asta ai voie să faci cu un bilet de peron, dar domnul Wheeler îi explicase că asta se întâmpla deoarece trenurile aveau o întârziere mai mare.

Gara avea în exterior un anunț: ACEASTA ESTE GARA. ESTE CONDUSĂ DE PRIETENOSUL DOMN WHEELER.

Din păcate, prietenosul șef de gară era plecat. Grimble s-a dus la automat, a cumpărat un bilet și s-a uitat de jur-împrejur. Sala de așteptare era goală. În spatele geamului pe care scria *Casa de bilete* nu era nimeni. Chioșcul de ziare și cel de sendvișuri vechi și împachetate erau și ele goale. Pe un perete se afla ținut mersul trenurilor, iar pe el se găsea un bilet: GRIMBLE, AM PLECAT SĂ MĂ ÎNTÂLNESC CU CINEVA ÎN LEGĂTURĂ CU O LOCOMOTIVĂ. DU-TE LA POSTUL DE MANEVRĂ. P.S. BINE AI VENIT.

Postul de manevră se afla la capătul peronului și era plin de manete, astfel încât acarul să tragă de o manetă și trenul să o ia la stânga sau la dreapta ori să meargă înainte, în funcție de direcția dorită. Într-un colț al postului era o cutie metalică plină cu mâncare, un ochi de aragaz și o crăticioară. Cutia pe care scria *Mâncare* avea un lacăt în a cărui gaură de cheie era înfipt un bilețel: CHEIA E SUB CUTIE. Grimble și-a zis că era o prostie să ascunzi cheia într-un loc atât de bătător la ochi și apoi să lași un bilet, astfel încât oricine să o găsească. Bine măcar că gara era mică! Domnul Wheeler nu era prea isteț. Altfel, ar fi avut și el o gară mare ca Birmingham.

Când a deschis cutia, a găsit acolo carne de vită în saramură, biscuiți, un borcan de ciocolată și unul de zahăr. Mai erau și o conservă de sardine, o pungă de făină și o sticlă maro de ceva cu miros pătrunzător, aproape goală, care trebuia să fie folosită numai în caz de urgență, după cum era specificat pe etichetă.

Cum sticla era foarte mare, iar băutura rămasă în ea, foarte puțină, Grimble și-a dat seama că avuseseră loc multe urgențe. În cutie se mai găsea și o carte intitulată *Manualul acarului*. Grimble s-a așezat și a început să citească. Era foarte plictisitoare și a ajuns la concluzia că n-o să devină cu siguranță acar când va fi mare.

S-a întors la cină. După ce a scos și a aliniat tot ce se afla în cutie, a văzut că lipsea ceva. Ciocolată, zahăr, vită în saramură, sardine, făină. Lipsea ceva umed. Sosul, de exemplu. Când mănânci sardine, ai... sos de tomate. Biscuiți... ei, bine... sos de tomate... sau orice fel de sos.

Grimble a luat o foaie de hârtie și, după toate socotelile, și-a dat seama că tot ce putea mânca la cină (și omul trebuie să pună sos pe ce mănâncă) era fie vită în saramură cu sos de sardine, fie sardine cu sos de vită în saramură, fie – iar asta părea de departe cea mai bună idee – cu sos de ciocolată.

A deschis *Manualul acarului* și s-a uitat la litera *C*. Avea un capitol despre cuplaj, altul despre cărbuni pentru locomotive, unul despre ceas. Chiar în josul paginii era scris cu litere de-o șchioapă „Ciocolată, sos de". Era într-adevăr *foarte* norocos.

Sosul de ciocolată, scria în carte, *este delicios, indiferent de cum îl prepari, însă ciocolata, zahărul, făina și apa sunt de mare ajutor.* Acum, printr-un ciudat joc al sorții, ciocolata, zahărul, făina și apa se găseau exact unde le așezase el.

A pus niște ciocolată în crăticioară, a gustat-o și și-a zis: *Da, cu siguranță are nevoie de apă ca să se facă sos.* Cum apa era foarte subțire, s-a gândit că făina o poate îngroșa; plăcându-i chestiile dulci, a adăugat și zahăr.

A pus crăticioara pe foc și s-a hotărât ca între timp să-și facă temele. Trebuia să compună o scrisoare către un unchi, căruia să-i mulțumească pentru cei 10 șilingi trimiși și să-l informeze ce avea de gând să facă cu banii.

DRAGĂ UNCHIULE, AI FOST ATÂT DE AMABIL SĂ-MI TRIMIȚI 10 ȘILINGI, PENTRU CARE ÎȚI SUNT RECUNOSCĂTOR. CRED CĂ BANCNOTA DE 10 ȘILINGI ESTE FOARTE DRĂGUȚĂ. MAROUL ESTE CULOAREA MEA PREFERATĂ. AM DE GÂND SĂ O SCHIMB ȘI SĂ DEPUN LA BANCĂ 2 ȘILINGI ȘI 6 PENNY, SĂ CHELTUIESC UN ȘILING PE DULCIURI ȘI SĂ HOTĂRĂSC MAI TÂRZIU CE SĂ FAC CU RESTUL BANILOR. ÎMI PLAC BANII ȘI DEJA AM ECONOMISIT O GRĂMADĂ. SPER CĂ TUSEA TA URÂTĂ S-A MAI ÎMBUNĂTĂȚIT. GRIMBLE

Câtă vreme a compus scrisoarea, ceva ciudat s-a petrecut cu sosul de ciocolată. Scotea zgomote bolborositoare și bule de sos se spărgeau și se împrăștiau pe *Manualul acarului*. Băiatul și-a spus că asta o să-i fie învățare de minte acarului, căci, dacă ar fi scris și el *amestecă sosul*, așa ceva n-ar mai fi avut loc.

Se întâmplase că sosul de ciocolată la fundul crăticioarei era ars, iar la suprafață nu era nici măcar fierbinte, fiindcă dacă gătești ceva și nu amesteci, asta pățești.

De fapt, Grimble considera că sosul de ciocolată ars era chiar gustos. L-a încercat cu sardine, dar și cu vită în saramură. Însă, gândindu-se puțin, și-a zis că e mai bun cu biscuiți. Și cum era cam mult de spălat și de măturat pe acolo, și-a amintit că le promisese părinților să fie întotdeauna în pat la timpul potrivit. Și, acum fiind timpul potrivit, s-a dus acasă. Încă o zi și... probabil mâine, când se va întoarce de la școală, părinții lui vor fi deja acasă așteptându-l. Era posibil să fie chiar ziua lui.

Vineri

Grimble s-a trezit foarte devreme și a ieșit să le dea porumbeilor ultimele sendvișuri din cuptor. Erau uscate și aveau un gust neplăcut, dar porumbeii nu numai că dau dovadă de proastă creștere la masă, ci nici nu le pasă ce mănâncă. A azvârlit celui mai gras dintre ei un sendviș cu unt și cu gem de caise și s-a ascuns în spatele unui copac, cu jacheta pregătită pentru a-l prinde. Pasărea a venit agale, s-a uitat la felia uscată, a ciugulit-o și, în acel moment, Grimble s-a aruncat asupra ei. Porumbelul a țopăit într-o parte, iar băiatul a aterizat pe sendviș. Și-a șters grijuliu gemul de pe căptușeala hainei și s-a hotărât să mănânce în oraș.

Sosul de ciocolată de ieri fusese interesant, dar considera că trebuie să cumpere ceva special înainte

de obișnuitele crochete de pește de vineri. Un sendviș cu șuncă era tocmai bun.

Magazinul din colț care vindea ziare era mereu în lipsă de ziare, astfel încât întotdeauna găseai altceva decât căutai.

– Bună dimineața, a salutat Grimble. Aș dori un nasture cusut pe jacheta mea, o batistă curată și un sendviș cu șuncă în timp ce citesc ziarul.

– Bineînțeles, a zis vânzătoarea. Doar pentru asta sunt aici.

Și băiatul a citit „Vacanța va începe în curând" într-un ziar și „Vacanța tocmai a început" în altul. Ziarele nu mint, îi spusese tatăl său. Ele doar inventează adevărul.

Vacanța lui începea din acea după-amiază, la terminarea cursurilor. Grimble și-a notat pe manșetă care ziar a spus adevărul și care nu, apoi a citit despre fotbal. Echipa lui preferată pierduse cu o seară în urmă și acum se afla la coada clasamentului.

Vânzătoarea a revenit cu jacheta și cu sendvișul învelit într-o batistă. Era cam prostuță. Grimble și-a suflat nasul, a mâncat sendvișul, i-a dat femeii un șiling, a împăturit ziarul, a observat că avea multe amprente de grăsime pe el, l-a așezat la fundul teancului și a plecat la școală.

Ultima zi a anului școlar era una cu totul specială. Nimic din cele ce se întâmplă în ultima zi nu mai contează deoarece profesorii deja au încheiat mediile, iar, dacă trebuie să rămâi să-ți ispășești pedeapsa după ore, nu poți întrucât școala s-a terminat. Nu se mai

țin lecții. Profesorii doar sporovăiesc, rezolvă împreună cu elevii probleme logice sau le spun copiilor să-și curețe băncile și să predea manualele. Anul următor toți aveau să treacă în altă clasă cu excepția lui Dashwood, Piercey și Trugg, care rămâneau repetenți. Trugg nu știa să numere, Dashwood nu cunoștea diferența între a scrie și a citi, iar Piercey avusese pojar și nu venise decât în prima și în ultima zi de școală.

Grimble se simțea foarte bine în această dimineață, cu gândul la părinții săi care se întorceau din Peru. La ora 11, în timp ce-și bea laptele, și-a închipuit că ei tocmai treceau de Birmingham. La prânz, a considerat că trebuie să fi depășit New Yorkul. Când clopoțelul a anunțat sfârșitul orelor, a ajuns la concluzia că lumea se învârte într-un sens, iar părinții lui, venind din sens opus, era posibil să se fi întors deja de ieri, dar să fi fost reținuți la aeroport în așteptarea bagajelor.

După cursuri a alergat glonț acasă și a strigat:

– Sunt aiiici!

Dar nimeni n-a răspuns.

A urcat până în dormitorul părinților, deoarece, când se întorceau din călătorii, câteodată se băgau direct în pat. Însă patul era gol, iar biletul din prima zi se găsea încă acolo: CEAIUL ESTE ÎN FRIGIDER, SENDVIȘURILE ÎN CUPTOR. SIMTE-TE BINE. „Simte-te bine" era o urare tipică adulților,care nu înseamnă nimic.

S-a dus la frigider, a luat sticlele de ceai și le-a vărsat în chiuvetă. Ceaiul e bun pentru copii, spunea mama lui, deoarece face burtica auriu-roșcat pe dinăuntru. Lui nu-i plăcea și, cum bea cam multă cafea și mânca

ciocolată albă, a crezut că burtica lui avea deja culoarea potrivită.

Frumos ar fi, s-a gândit el, *să le fac părinților un dar de bun-venit.* S-a dus la cutia de fursecuri, care avea încă monede de 6 penny în ea, și-a umplut pumnul și s-a dus la magazinul din colț.

– Bună seara, a salutat el vânzătoarea zăpăucă. Îmi puteți da un cadou pentru doi oameni care se întorc din Peru?

Femeia i-a înmânat o hartă a Manchesterului și două creioane.

– Vrei să ți le împachetez?

– Bineînțeles. Cine a mai auzit de cadouri despachetate?!

Prin urmare, femeia a împachetat harta și creioanele. Băiatul a găsit o felicitare cu *Azi ai împlinit cinci ani.* Nu prea se potrivea, însă era singura din tot magazinul, așa că a cumpărat-o și a scris pe ea BINE AȚI VENIT ACASĂ! Apoi a dat fuga înapoi.

– Am sosiiiit! a strigat el.

A luat cu asalt scările și a aruncat o privire în dormitor. Nimic. Doar biletul cu *Simte-te bine.*

S-a dus jos și s-a uitat pe lista lăsată de părinți. Ultimul nume era al cofetăriei doamnei Beryl.

Doamna Beryl era o prietenă a mamei sale, care uneori îi dădea telefon și discutau despre făina-minune și despre chec cu stafide. Era o femeie foarte grasă, cu miros de esență de vanilie. Odată Grimble intrase în baie și o găsise acolo pe doamna Beryl urcată

pe cântar. Acul indica *Jones&Co.*, adică dincolo de 100 kg, începând de la 1 kg.

Cofetăria era situată mai sus de gară. Era acolo un șir de magazine – de pește, de hăinuțe pentru copii, de becuri, după care venea cofetăria.

În vitrină se vedea un anunț: VIN IMEDIAT. Sub el, doamna scrisese: GRIMBLE, CHEIA E LA PESCĂRIE.

A intrat în pescărie și a zis:

– Îmi dați, vă rog, cheia doamnei Beryl?

– Vrei și chipsuri? a întrebat vânzătorul.

– Da, mulțumesc, și un strop de oțet de vin. Nu prea îmi place oțetul din malț. Dar îmi place sarea.

A primit o pungă mare de chipsuri și cheia de la cofetărie. A pășit înăuntru și a mâncat chipsurile. Erau foarte bine făcute. După ce le-a terminat, s-a șters cu batista pe mâini, a aruncat punga în coșul de hârtii din colț (a nimerit după cinci încercări), apoi a început să exploreze. Bucătăria era în spate și, când a intrat acolo, și-a dat seama de ce doamna Beryl era atât de grasă. Încăperea era plină ochi cu fursecuri, rulade, fructe confiate, bezele, picromigdale, brioșe, plăcinte cu carne și tarte cu fructe. Pe rafturi se găseau cutii cu jeleuri, conserve de fructe, punguțe cu tot felul de dulciuri, borcane cu gem, sticluțe cu melasă și siropuri. Și o cursă de șoareci.

Mai era și un bilețel: GRIMBLE, TE ROG, SERVEȘTE-TE. VINEREA E BUNĂ PENTRU FĂCUT TORT DIPLOMAT. UITĂ-TE ÎN CARTEA DE BUCATE.

A căutat la litera *D*. Erau șapte pagini despre desert, apoi un capitol despre diplomat.

Iată ceva bun de mâncat, scria cartea. *Diplomatul meu este un amestec de fructe, frișcă, pandișpan, gem, jeleu, zahăr, migdale și, dacă-ți place și crema de ouă, poți să pui și cremă de ouă. Se servește rece.*

Grimble a rezemat cartea de prăjituri de vaza cu flori de pe masă și a ajuns la concluzia că o pungă mare de chipsuri te face să nu-ți mai fie poftă de diplomat. Însă doamna Beryl se străduise atât de mult să-i pună la dispoziție toate ingredientele, încât s-a simțit obligat să prepare prăjitura. Până la urmă nici nu părea atât de dificil de făcut.

A luat câteva felii de pandișpan, peste care a stors sucul de la piersici, apoi a adăugat căpșuni, o lingură de jeleu, un strat de cremă de ouă, frișcă și migdale. *Aș fi putut să pun și brioșe și să fac propriul diplomat...* diplomat à la Grimble... *aș putea chiar să scriu o carte de bucate și să devin bogat și faimos, iar când voi merge pe stradă lumea mă va arăta cu degetul și va spune „Iată-l pe inventatorul* diplomatului à la Grimble*". Alții vor zice „Nu* acel *Grimble!". Iar primii vor răspunde „Ba da, Grimble cu celebrul diplomat".*

A luat paleta de prăjituri – deși e paletă, nu poți lovi mingea cu ea – și a ridicat o parte din tort, a pus brioșa la mijloc, apoi a presat la loc stratul de deasupra. A introdus migdale în găurile pe care le făcuse cu degetele. Arăta extraordinar de frumos. Și cum prin jur se aflau multe ambaleje de prăjituri, iar chipsurile și oțetul încă își făceau efectul, s-a hotărât să ia diplomatul cu el. Putea să-l ofere părinților în dar de bun-venit.

La întoarcerea acasă, a păşit pragul uşii şi a strigat:

– Am sosiiit! Alo! Grimble către părinţii lui. Terminat.

Dar nimeni n-a răspuns.

În dormitor nu era nici urmă de ei, deşi biletul dispăruse. A coborât din nou, i-a căutat în curtea din faţă, apoi în cea din spate. Nimeni. S-a dus la bucătărie. Şi iată-i pe toţi trei – tata, mama şi diplomatul. Stăteau tăcuţi la masă, iar tortul fusese despachetat. Deasupra lui erau înfipte zece lumânări întregi şi una sau două consumate pe jumătate, toate aprinse.

– În Peru nu sunt bune torturile, a zis tatăl său. Să nu te duci acolo, dacă vrei să mănânci prăjituri. Cu niciun chip.

Grimble şi-a privit părinţii. *Acum sunt din nou acasă, şcoala s-a încheiat, mâine o să primesc 10 penny pentru micul dejun, vom citi împreună ziarul, iar, dacă se vor trezi la timp pentru prânz, le voi putea pregăti ceva de mâncare.*

PASĂREA SOARELUI

NEIL GAIMAN

Traducere din limba engleză
DANA IONESCU

Pe-atunci erau o poteră mare și gălăgioasă ce-și făcea veacul la Clubul Epicureicilor. Știau să petreacă, asta e clar. Erau cinci.

Augustus Douăpene McCoy, care făcea cât trei la trup, halea cât patru și bea cât cinci. Străbunicul lui înființase Clubul Epicureicilor cu ajutorul unei tantieme care-i dăduse mare bătaie de cap, urmând calea obișnuită, ca să se asigure că primește banii înapoi.

Profesorul Mandalay, mic, agitat și cenușiu ca o stafie (și poate că era o stafie; s-au văzut ciudățenii și mai mari), care nu bea decât apă și mânca niște porții de păpușă din farfuriuțe. Dar, cu toate că nu se dădea-n vânt după plăcerile gastronomiei, nu-i scăpa niciodată nimic din fiecare fel de mâncarea ce i se aducea.

Virginia Boote, critic gastronomic și de restaurant, care fusese o frumusețe la viața ei, dar acum nu mai era decât o minunată ruină maiestuoasă, încântată că e o relicvă.

Jackie Newhouse, urmaș (din linia stângacilor) al marelui amant, gurmand, violonist și duelist Giacomo Casanova. Asemenea înaintașului său celebru, Jackie

Newhouse frânsese și el câteva inimi și se desfătase cu bucate ieșite din comun.

Și mai era Zebediah T. Crawcrustle, singurul epicureic care n-avea un sfanț: când se întâlneau, se târa înăuntru din stradă, nebărbierit, cu o sticlă plină pe jumătate de poșircă, înfășurată într-o pungă din hârtie maronie, fără pălărie și fără haină și mult prea des fără cămașă, dar avea mai multă poftă de mâncare decât oricare altul dintre ei.

Augustus Douăpene McCoy vorbea...

– Am halit tot ce se poate hali, spunea el cu o voce în care se simțeau regretul și suferința răutăcioasă. Am devorat vultur, cârtiță și liliac mâncător de fructe.

Mandalay s-a uitat în caietul lui.

– Vulturul avea gust de fazan putred. Cârtița avea gust de melc scârbos. Liliacul mâncător de fructe avea un gust remarcabil de porc dulce de Guineea.

– Am halit papagal kakapo, lemur aye-aye și panda uriaș...

– O, friptura aia de panda... a suspinat Virginia Boote, căreia i-a venit apă în gură când și-a adus aminte.

– Am mâncat câteva specii de mult dispărute, a zis Augustus Douăpene McCoy. Am mâncat mamut congelat și leneș-gigant de Patagonia.

– Dacă ne-ar fi adus mamutul puțin mai repede... a oftat Jackie Newhouse. Dar, oricum, mi-am dat seama de ce au dispărut așa de iute elefanții păroși, imediat ce oamenii le-au prins gustul. Eu sunt un om făcut pentru plăceri elegante, dar după ce am luat o bucățică m-am trezit că nu pot să mă gândesc decât la sosul

pentru friptură la grătar din Kansas City și la ce gust ar avea costițele alea, dac-ar fi proaspete.

– Nu-i nimic dacă stau la gheață câteva milenii, a intervenit Zebediah T. Crawcrustle.

A rânjit. Avea dinți strâmbi, dar ascuțiți și puternici.

– Dar ca să simți gustul adevărat trebuia să iei mastodont adevărat de fiecare dată. Oamenii se mulțumeau cu mamut când nu puteau lua mastodont.

– Am mâncat calmar, calmar uriaș și calmar gigant, a povestit Augustus Douăpene McCoy. Am mâncat leming și tigru tasmanian. Am mâncat pasăre-pisică, ortolan și păun. Am mâncat pește-delfin (care nu e unul și același cu delfinul mamifer) și broască-de-mare uriașă și rinocerul de Sumatra. Am mâncat tot ce se poate mânca.

– Prostii! Sunt sute de chestii din care încă n-am gustat, s-a opus profesorul Mandalay. Mii, poate. Gândiți-vă la câte specii de gândaci există, și noi nici n-am pus gura pe ele.

– Vai, Mandy! a suspinat Virginia Boote. Dacă guști un gândac se poate spune c-ai gustat din toți. Și noi toți am gustat câteva sute de specii. Cel puțin gândacii de bălegar chiar aveau ceva special.

– Nu gândacii de bălegar aveau ceva special, a intervenit Jackie Newhouse, ci chiftelele din gândaci de bălegar. Gândacii în sine erau extrem de banali. Dar înțeleg ce spui. Am urcat pe cele mai înalte culmi ale gastronomiei, am cercetat profunzimile degustării. Am

devenit cosmonauți care explorează lumile nebănuite ale desfătării și ale artei gurmanzilor.

– Adevărat, adevărat, adevărat, a recunoscut Augustus Douăpene McCoy. Epicureicii se întâlnesc o dată pe lună de peste o sută cincizeci de ani, de pe vremea tatălui, de pe vremea bunicului și a străbunicului meu, dar acum mă tem că trebuie să-i pun punct, căci n-a mai rămas nimic ce să nu fi mâncat noi sau înaintașii noștri.

– Mi-ar fi plăcut să trăiesc în anii '20, a mărturisit Virginia Boote, când era legal ca meniul să conțină preparate din carne de Om.

– Dar numai după ce s-a electrocutat, a completat Zebediah T. Crawcrustle. Pe jumătate prăjit era deja, era tot un scrum și o pârâitură. Niciunul dintre noi n-a mai avut chef să pună gură pe carne de om, cu excepția unuia singur care avea deja această înclinație și care, oricum, a plecat dintre noi la scurt timp după aceea.

– *De ce* trebuie să te prefaci c-ai fost de față, Crusty? a întrebat Virginia căscând. Vede toată lumea că nu ești atât de bătrân. N-ai mai mult de șaizeci de ani, deși trecerea timpului a făcut ravagii și ai riduri.

– Da, și ce mai ravagii face! a spus Zebediah T. Crawcrustle. Dar nu pe cât ți-ai imagina. Oricum, mai sunt o groază de chestii pe care n-am pus gura.

– Zi-ne una, a cerut Mandalay, care-și ținea pixul pregătit deasupra caietului.

– Pasărea Soarelui din Orașul Soarelui, a răspuns el.

Și a rânjit la ei cu dinții lui strâmbi și otova, dar ascuțiți.

– N-am auzit de ea în viața mea, a comentat Jackie Newhouse. E o invenție de-a ta.

– Eu am auzit, a intervenit profesorul Mandalay, dar în alt context. Și, oricum, e o creatură imaginară.

– Unicornii sunt creaturi imaginare, a zis Virginia Boote, dar, Dumnezeule, cât de gustoasă era fleica de unicorn cu tartar! Semăna puțin cu carnea de cal, puțin cu cea de capră și era și mai bună cu capere și ouă de prepeliță crude.

– Se face referire la Păsările Soarelui într-una din minutele de la reuniunile de odinioară ale Epicureicilor, a comentat Augustus Douăpene McCoy. Dar nu mai țin minte ce era.

– Se spunea ce gust are? a întrebat Virginia.

– Nu cred, a răspuns Augustus încruntându-se. Ar trebui să văd mărturiile, bineînțeles.

– Nu, i-a explicat Zebediah T. Crawcrustle. E doar în tomurile scorojite. De acolo n-o să afli nici la Sfântu' Așteaptă.

Augustus Douăpene McCoy s-a scărpinat în cap. Chiar avea două pene, strânse în dreptul cefei într-un nod de păr negru, grizonant, iar penele fuseseră aurii cândva, deși acum erau de un galben oarecare și ponosit. Le primise când era copil.

– Gândaci, a zis profesorul Mandalay. Am calculat o dată că, dacă cineva ca mine ar mânca șase specii diferite de gândaci în fiecare zi, i-ar lua peste douăzeci de ani să guste din fiecare specie cunoscută. Și în

douăzeci de ani s-ar putea descoperi specii noi, cât să aibă ce mânca încă cinci ani. Iar în acești cinci ani s-ar putea descoperi altele, cât să aibă ce încerca încă doi ani și jumătate și așa mai departe. Eu îi spun Gândacul lui Mandalay. Dacă nu ți-ar plăcea să mănânci gândaci, a adăugat, chiar ar fi de rău.

– Nu e nimic în neregulă să mănânci gândaci, a comentat Zebediah T. Crawcrustle, dacă sunt din cei potriviți. Chiar acum, de exemplu, am poftă de niște licurici. Un imbold de la luminița unui licurici ar putea fi exact ce-mi trebuie.

– Licuriciul *(Photinus pyralis)* e mai degrabă gândac decât licurici, a zis Mandalay, și nu e comestibil, oricâtă imaginație ai avea.

– N-o fi comestibil, a susținut Crawcrustle, dar te menține în formă.

Virginia Boote era o femeie eminamente practică.

– Să presupunem că vrem să mâncăm Pasărea Soarelui din Orașul Soarelui. De unde începem s-o căutăm? a întrebat ea.

Zebediah T. Crawcrustle și-a scărpinat țepii care-i crescuseră pe bărbie în ultimele șapte zile (barba nu-i creștea niciodată mai mult; țepii de șapte zile nu cresc niciodată mai mult).

– Dac-ar fi după mine, aș porni spre Orașul Soarelui într-o după-amiază din miezul verii și aș găsi un loc comod în care să mă așez, de pildă cafeneaua lui Mustafa Stroheim, și aș aștepta să apară Pasărea Soarelui. Și aș pune mâna pe ea cum se face de obicei și aș găti-o cum se gătește de obicei.

– Și cum se pune mâna pe ea de obicei? s-a interesat Jackie Newhouse.

– Cum prindea vestitul tău strămoș prepelițe și cocoși-de-munte, a răspuns Crawcrustle.

– Cu porumb uscat și cu afine uscate, a zis Augustus Douăpene McCoy. Ai mei așa au făcut mereu.

– Așa le prindea și Casanova, a adăugat Crawcrustle, deși el punea orz amestecat cu stafide pe care le înmuia în coniac. Chiar el m-a învățat.

Jackie Newhouse i-a ignorat ultimele cuvinte. Era ușor să ignore cam tot ce spune Zebediah T. Crawcrustle. Așa că a întrebat:

– Și unde anume în Orașul Soarelui se află cafeneaua lui Mustafa Stroheim?

– Unde-a fost întotdeauna, pe a treia străduță de la piața veche din cartierul Orașul Soarelui, chiar înainte să ajungi la vechiul șanț de scurgere, pe vremuri canal de irigație, iar dacă te trezești în magazinul de covoare al lui Khayam Un-Ochi înseamnă că te-ai dus prea departe, a început Crawcrustle. Dar fețele voastre îmi arată că v-ați enervat pentru că vă așteptați la o descriere mai amplă, mai puțin limpede. Foarte bine. E în Orașul Soarelui, iar Orașul Soarelui e în Cairo, Egipt, unde a fost întotdeauna sau aproape întotdeauna.

– Și cine o să plătească o expediție în Orașul Soarelui? a întrebat Augustus Douăpene McCoy. Și cine o să meargă în expediție? Întreb, cu toate că știu deja răspunsul și nu-mi place.

– De plătit, o să plătești tu, Augustus, și de mers, o să mergem cu toții, a replicat Zebediah T.

Crawcrustle. Decontezi din cotizația noastră de membri ai Clubului Epicureicilor. Iar eu o să-mi iau șorțul de bucătar și ustensilele de gătit.

Augustus știa că Zebediah T. Crawcrustle nu-și mai plătise cotizația de amar de vreme, dar clubul îl acoperea. Crawcrustle fusese membru de pe vremea tatălui lui Augustus.

– Și când o să plecăm? a întrebat pur și simplu.

Crawcrustle l-a fixat cu ochiul lui bătrân, de nebun, și a clătinat din cap dezamăgit.

– Mergem în Orașul Soarelei să prindem Pasărea Soarelui. Când altcândva am putea pleca?

– Duminică! a răspuns Virginia Boote cântând. O să pornim într-o duminică, dragule!

– Deci nu sunteți fără speranță, tânără doamnă! a comentat Zebediah T. Crawcrustle. Chiar o să plecăm într-o duminică. În a treia duminică începând de acum. Și o să ne îndreptăm spre Egipt. Câteva zile o să vânăm Pasărea Soarelui din Orașul Soarelui, cu care, în cele din urmă, o să ne descurcăm cum se face de obicei.

Profesorul Mandalay a clipit discret, cenușiu.

– Dar, a explicat el, eu am ore luni. Lunea predau mitologie, marțea predau step, iar miercurea predau tâmplărie.

– Fă rost de un asistent care să te înlocuiască, Mandalay, of, Mandalay. Lunea o să vânezi Pasărea Soarelui, a replicat Zebediah T. Crawcrustle. Câți alți profesori ar mai putea spune că fac asta?

S-au dus la Crawcrustle unul câte unul ca să discute despre călătoria ce va urma și să-i mărturisească presimțirile lor.

Zebediah T. Crawcrustle nu era omul care să aibă un loc al lui. Totuși, dacă erai chitit să dai de el, îl puteai găsi în anumite locuri. Dis-de-dimineață dormea în autogară, unde erau bănci comode și polițiștii îl lăsau să stea. După-amiaza, când era cald, se ducea în parc și se agăța de statui înfățișând generali de mult uitați, cu toți bețivii fără adăpost și cu toți drogații, bucurându-se de compania lor și de ce aveau în sticlă, în schimbul părerilor lui, care, ca orice opinie de epicureic, era întotdeauna luată în considerare și respectată, dacă nu chiar întotdeauna bine-venită.

Augustus Douăpene McCoy îl căuta în parc. Era cu fiica lui, Hollyberry Fărăpene McCoy. Era mititică, dar ascuțită ca un dinte de rechin.

– Ceva îmi pare foarte cunoscut, a spus Augustus.

– Adică? a întrebat Zebediah.

– Toată chestia asta. Expediția în Egipt. Pasărea Soarelui. Parc-am mai auzit povestea.

Crawcrustle doar a dat din cap aprobator. Ronțăia ceva dintr-o pungă de hârtie maro.

– M-am dus la analele Clubului Epicureicilor, a povestit Augustus, și am căutat-o. Și am dat de ceea ce mi s-a părut a fi o referire la Pasărea Soarelui într-un indice de acum patruzeci de ani, dar n-am putut să aflu mai mult.

– De ce? a întrebat Zebediah T. Crawcrustle, înghițind zgomotos.

Augustus Douăpene McCoy a oftat.

– Am găsit pagina relevantă în anale, a explicat el, dar era arsă și apoi a urmat o mare nedumerire în rândurile administrației Clubului Epicureicilor.

– Mănânci licurici dintr-o pungă de hârtie, a zis HollyBerry Fărăpene McCoy. Te văd.

– Chiar mănânc, domnișorică, a recunoscut Zebediah T. Crawcrustle.

– Mai ții minte vremurile de mare nedumerire? a întrebat Augustus.

– Chiar mai țin, a răspuns Crawcrustle. Și te țin minte pe tine. Erai de vârsta micuței Hollyberry. Dar nedumerire e mereu, Augustus, după care nu mai e nicio nedumerire. E ca soarele, care răsare și apune.

În seara aceea Jackie Newhouse și profesorul Mandalay l-au găsit pe Crawcrustle în spatele căilor ferate. Prăjea ceva într-o conservă din metal, deasupra unui foc firav, din mangal.

– Ce prăjești? l-a întrebat Jackie Newhouse.

– Mai mult mangal, i-a răspuns Crawcrustle. Curăță sângele și purifică spiritul.

Pe fundul conservei erau bucăți de lemn de tei și carii mărunțite, toate negre și fumegând.

– Și chiar o să mănânci mangal? l-a întrebat profesorul Mandalay.

Drept răspuns, Crawcrustle s-a lins pe degete și a scos o bucată de mangal din conservă. Îi sfârâia în mână.

– O șmecherie bună! a comentat profesorul Mandalay. Cred că așa fac înghițitorii de flăcări.

Crawcrustle a băgat în gură bucata de mangal și a strâns-o cu dinții lui bătrâni și ponosiți.

– Chiar că e, a comentat. Chiar că e.

Jackie Newhouse și-a dres glasul.

– Adevărul este că, a început el, profesorul Mandalay și cum mine avem mari îndoieli în privința călătoriei.

Zebediah ronțăia pur și simplu bucata de mangal.

– Nu e îndeajuns de fierbinte, a comentat el.

A luat un băț din foc și i-a scos vârful arzând, de culoarea portocalei.

– E bine.... a început.

– Totul e o iluzie, a explicat Jackie Newhouse.

– Nici gând! s-a opus Zebediah T. Crawcrustle afectat. E ulm spinos.

– Am îndoieli serioase cu privire la toată istoria asta, a mărturisit Jackie Newhouse. Și eu, și strămoșii mei avem un instinct de autoconservare foarte bine acordat, din cauza căruia am tremurat de multe ori pe acoperișuri și ne-am ascuns prin râuri –, încălcând legea și neținând cont de domnii cu arme și supărări îndreptățite în dotare, și acest instinct îmi spune să nu merg cu voi în Orașul Soarelui.

– Eu sunt universitar, a comentat profesorul Mandalay, așa că-mi lipsesc simțurile bine dezvoltate, ceea ce e de înțeles pentru oricine n-a fost nevoit niciodată să dea note pe lucrări fără să citească respectivele obiecte binecuvântate. Dacă Pasărea Soarelui e atât de gustoasă, de ce n-am auzit de ea?

– Ai auzit, Mandy, ramolitule. Ai auzit, i-a replicat Zebediah T. Crawcrustle.

– Și, în plus, sunt expert în specificul geografic al unor zone de la Tulsa, Oklahoma, la Timbuktu, a continuat profesorul Mandalay. Cu toatea astea, n-am dat în nicio carte de nicio referire la un loc care se cheamă Orașul Soarelui și se află la Cairo.

– Nicio referire? Păi, tu ai predat asta, i-a retezat-o Crawcrustle și a stins un cărbune aprins cu sos de ardei iute înainte să-i dea drumul în gură și să-l molfăie.

– Nu pot să cred că mănânci chestia aia! a exclamat Jackie Newhouse. Fie și numai gândul că e o șmecherie, și tot mă stânjenește. Cred că e timpul să fiu în altă parte.

Și a plecat. Poate că profesorul Mandalay a plecat cu el: omul era așa de cenușiu și atât de fantomatic, că întotdeauna trebuia să dai cu banul ca să vezi dacă e acolo sau nu.

Înainte să se crape de ziuă Virginia Boote a trecut de Zebediah T. Crawcrustle, care stătea în ușă. Se întorcea de la un restaurant la care se dusese ca să-i facă o cronică. A coborât din taxi, a trecut de Crawcrustle și s-a dezechilibrat. A aterizat alături.

– Mamă, mamă! a exclamat. Ce mai excursie, este?

– Da, ce mai excursie! a răspuns Zebediah T. Crawcrustle. Nu se întâmplă să ai la tine o cutie cu chibrituri, nu?

– Am pe undeva, i-a zis și a început să scotocească prin poșetă, care era foarte mare și maronie. Poftim.

Zebediah T. Crawcrustle avea o sticlă de alcool metilic, de culoare mov, din care a turnat într-o ceașcă de plastic.

– Metilic? a început Virginia Boote. N-aș fi zis că dai pe gât așa ceva, Zebby.

– Nici nu dau, a recunoscut Crawcrustle. E o chestie groaznică. Îți macină măruntaiele și-ți termină papilele gustative. Dar n-am găsit nicio băutură mai ușoară la ora asta din noapte.

A aprins un băț de chibrit și apoi l-a înmuiat în ceașcă, așa că a început să ardă cu o luminiță pâlpâitoare. Apoi l-a înghițit. După care a făcut gargară cu licoarea în flăcări și a suflat un foculeț în stradă, iar o foaie de ziar care zbura pe-acolo s-a făcut scrum.

– Așa îți faci de petrecanie bine mersi, Crusty.

Zebediah T. Crawcrustle a rânjit cu dinții înnegriți.

– De fapt, nu beau, i-a zis. Doar fac gargară și apoi scuip.

– Te joci cu focul, l-a avertizat ea.

– Așa știu că sunt viu, i-a replicat el.

– Vai, Zeb, *sunt* așa de curioasă... Ce gust crezi că are Pasărea Soarelui?

– Unul mai bogat decât cel de prepeliță, mai moale decât cel de curcan, mai gras decât cel de struț și mai generos decât cel de rață, i-a răspuns Zebediah T. Crawcrustle. Dacă mănânci o dată, nu-l mai poți uita.

– Plecăm în Egipt, i-a spus ea. N-am fost niciodată în Egipt. Ai unde să stai noaptea?

El a tușit încetișor, pieptul bătrân ridicându-i-se un pic.

– Sunt prea bătrân să dorm pe prag, în fața casei, sau în șanțuri, i-a mărturisit el. Dar am și eu mândria mea.

– Păi, a început ea uitându-se la el, ai putea să dormi la mine, pe canapea.

– Mulțumesc pentru ofertă, i-a răspuns el, dar la autogară e o bancă pe care e scris numele meu.

S-a desprins de zid și a plecat maiestuos, coborând strada.

La autogară chiar *era* o bancă pe care era scris numele lui. O donase pentru partea din spate a autogării pe vremea când o ducea bine, iar ei îi inscripționaseră numele pe o plăcuță de aramă, în spatele băncii. Zebediah T. Crawcrustle nu era sărac mereu. Câteodată era bogat, dar nu prea reușea să rămână așa și, ori de câte ori se îmbogățea, își dădea seama că lumea se încruntă când se uită la bogătașii care mănâncă cu haimanalele în spatele șinelor de cale ferată ori se trag de brăcinare cu bețivii prin parcuri, așa că-și toca și el averea cât se pricepea. Întotdeauna mai uita câte o bucățică aici, o bucățică acolo și uneori uita și că nu-i place să fie bogat, după care o lua la picior din nou, în căutarea averii, pe care o și găsea.

Epicureicii au plecat în Egipt într-o duminică. Erau cinci și tuturor le-a făcut cu mâna Hollyberry Fărăpene McCoy la aeroport, când și-au luat la revedere. Era un aeroport foarte mic, dar tot aveai loc să faci cu mâna când îți luai rămas-bun.

La revedere, tată! a strigat Hollyberry Fără-pene McCoy.

Augustus Două-pene McCoy i-a făcut și el cu mâna când mergea pe culoar, spre poarta de îmbarcare, către avionul mic, cu care începea primul episod al călătoriei lor.

– Mi se pare, a mărturisit el, că-mi aduc aminte, deși vag, o zi ca asta, de acum foarte multă vreme. Țin minte că eram un băiețel și făceam cu mâna, luându-mi rămas-bun. Cred că atunci a fost ultima oară când l-am văzut pe tata, iar acum iar am o presimțire rea, așa, din senin.

I-a făcut cu mâna pentru ultima dată fetiței de la marginea terenului, care i-a răspuns cu același gest.

Au luat un avion mic, apoi unul mai mare, apoi unul mai mic, apoi un balon, o gondolă și un tren, un balon cu aer cald și un Jeep închiriat.

Au hoinărit prin Cairo în Jeepul care-i zdruncina. Au trecut prin piața veche și au întors când au ajuns la a treia străduță (dacă ar fi mers mai departe, ar fi dat de un canal de scurgere, pe vremuri canal de irigație). Mustafa Stroheim în persoană stătea afară, pe un scaun vechi, din răchită. Toate mesele și scaunele erau pe stradă, care nu era deloc mare.

– Bun venit în *kahwa* mea, prieteni! i-a întâmpinat Mustafa Stroheim. *Kahwa* înseamnă *cafenea* în egipteană. Doriți un ceai? Sau un joc de domino?

– Am dori să mergem în camerele noastre, a răspuns Jackie Newhouse.

– Eu n-aș dori, a intervenit Zebediah T. Crawcrustle. O să dorm pe stradă. E suficient de cald și pragul pare destul de comod.

– Aș vrea o cafea, vă rog, a cerut Augustus Douăpene McCoy.

– Sigur.

– Aveți apă? a întrebat profesorul Mandalay.

– Cine a întrebat? s-a interesat Mustafa Stroheim. A, dumneavoastră, domnul micuț și cenușiu. Greșeala mea. Când v-am văzut prima dată am crezut că sunteți umbra cuiva.

– Aș dori *ShaySokkar Bosta*, a comandat Virginia Boote, adică un pahar cu ceai fierbinte, cu zahăr alături. Și joc table cu oricine vrea să facă o partidă cu mine. Bat pe oricine din Cairo, numai să-mi aduc aminte regulile jocului.

Augustus Douăpene McCoy a fost condus în camera lui. Profesorul Mandalay la fel. Jackie Newhouse la fel. N-a durat mult: în definitiv, stăteau toți în aceeași cameră. În spate era încă o cameră, cea în care o să doarmă Virginia, iar cea de-a treia era pentru Mustafa Stroheim și familia lui.

– Ce scrii? a întrebat Jackie Newhouse.

– Procedurile, analele, minuturile Clubului Epicureicilor, a răspuns profesorul Mandalay.

Scria cu un stilou mic, negru, într-un registru mare, legat în piele.

– Am consemnat călătoria noastră până aici și tot ce am mâncat pe drum, a explicat el. Aștept să gustăm

Pasărea Soarelui și voi consemna pentru posteritate toate gusturile și texturile, toate mirosurile și sucurile.

– Crawcrustle a zis cum o s-o gătească? s-a interesat Jackie Newhouse.

– A zis, le-a spus Augustus Douăpene McCoy. Cică o să golească o cutie de bere până când o să rămână o treime din ea. După care o să adauge ierburi și mirodenii în ce rămâne. O să ridice pasărea, o să-i înfigă cutia în cavitatea toracică și o s-o pună la fript pe grătar. Zice că așa e tradiția.

Jackie Newhouse a pufnit.

– Mie mi se pare suspect de modern.

– Crawcrustle susține că e metoda tradițională de a găti Pasărea Soarelui, a repetat Augustus.

– Da, susțin, a intervenit Crawcrustle, care urca scările.

Era o clădire mică. Scările nu se aflau chiar departe, iar pereții nu erau groși.

– Prima bere din lume a fost cea făcută de egipteni, care gătesc Pasărea Soarelui cu bere de peste cinci mii de ani.

Crawcrustle avea în mână o ceașcă de cafea turcească, neagră ca smoala, din care ieșeau aburi ca dintr-un ceainic și care bolborosea ca o gură de catran.

– Pare foarte fierbinte cafeaua, a comentat Augustus Douăpene McCoy.

Crawcrustle a ciocănit în ceașcă și a vărsat jumătate.

– Nu, i-a răspuns, nu chiar.

Dinspre fereastră, dinspre mesele de pe stradă s-au auzit o mulțime de glasuri tânguitoare. Virginia Boote îi convinsese pe localnici să joace table pe bani și-i lăsa fără niciun sfanț. Femeia era un rechin la table.

În spatele cafenelei lui Mustafa Stroheim era o grădină în care se afla un grătar vechi și pe jumătate rupt, făcut din cărămizi de argilă și dintr-un grătar de fier care se topise pe jumătate, alături fiind o masă de lemn, veche. În ziua următoare Crawcrustle a reparat grătarul și l-a curățat, ungându-l cu ulei.

– Parcă n-a mai fost folosit de patruzeci de ani, a comentat Virginia Boote.

Nimeni nu mai voia să joace table cu ea, care avea poșeta doldora de piaștri.

– Cam așa ceva, a zis Crawcrustle. Poate chiar de mai mult.

Profesorul Mandalay traducea hieroglifele de pe cărămizile din argilă. Spunea că un nebun le-ar putea crede o dovadă că grătarul din spatele curții lui Mustafa Stroheim a fost sacru pentru Soare pe vremuri.

– Dar eu, care sunt un om inteligent, văd imediat că aceste cărămizi, odinioară parte dintr-un templu, au fost folosite iar și iar de-a lungul mileniilor. Mă îndoiesc că oamenii aceștia știu ce valoros e ce au aici.

– Ba știu foarte bine, l-a contrazis Zebediah T. Crawcrustle. Dar cărămizile n-au fost în niciun templu. Sunt aici de cinci mii de ani, de când s-a construit grătarul. Înainte oamenii se descurcau cu pietre.

Virginia Boote s-a întors de la piață cu un coș de cumpărături.

– Iată, a zis ea, lemn de santal roșu și patchouli, căpățâni și căței de usturoi, rozmarin și altele: tot ce ți-ai putea dori și chiar mai mult de atât.

Zebediah T. Crawcrustle a rânjit încântat.

Și-a petrecut după-amiaza preparând sos de friptură. Zicea că e doar o dovadă de respect și că, oricum, carnea Pasării Soarelui e adesea ușor uscată.

Seara epicureicii au stat pe scaunele din răchită din stradă, Mustafa Stroheim și ai lui aducându-le ceai, cafea și băuturi calde, cu mentă. Zebediah T. Crawcrustle le spusese că duminică la prânz se vor desfăta cu Pasărea Soarelui din Orașul Soarelui și că poate ar fi bine să nu mănânce cu o seară înainte, ca să fie siguri ca o să li se facă poftă.

– Am o presimțire urâtă, a mărturisit Augustus Douăpene McCoy în seara aceea, înainte să adoarmă într-un pat mult prea mic pentru el. Și mă tem că o să ne fie servită cu sos de friptură.

În dimineața următoare aveau cu toții o foame de lup. Zebediah T. Crawcrustle purta un șorț caraghios, pe care scria PUPĂ BUCĂTĂREASA cu litere de un verde țipător. Presărase deja stafide stropite cu brandy și semințe sub arborele de avocado piperni-cit din spatele casei și așeza bucăți de lemn parfumat, plante și mirodenii pe un strat de mangal. Mustafa Stroheim plecase în vizită cu ai lui la rudele care stă-teau în partea cealaltă a orașului Cairo.

– Are cineva un chibrit? a întrebat Crawcrustle.

Jackie Newhouse a scos o brichetă Zippo și i-a dat-o lui Crawcrustle, care a aprins frunzele uscate de scorțișoară și dafin de sub mangal. Fumul s-a înălțat în aerul de după-amiază.

– Fumul de scorțișoară și de santal va atrage Pasărea Soarelui, a zis Crawcrustle.

– De unde o va atrage? a întrebat Augustus Douăpene McCoy.

– Din Soare, a răspuns Crawcrustle. Acolo doarme.

Profesorul Mandalay a tușit discret, după care a zis:

– În punctul în care se află cel mai aproape de Soare, Pământul e la o distanță de 91 de milioane de mile de acesta. Pasărea care zboară cu o viteză record e șoimul călător, care atinge 273 de mile pe oră. O înaripată care ar zbura cu viteza asta ar face puțin peste 38 de ani de la Soare până la noi, dacă ar putea străbate spațiul întunecat, rece și gol, bineînțeles.

– Bineînțeles, a încuviințat Zebediah T. Crawcrustle.

Ochii i s-au îngustat, s-a uitat cruciș și a ridicat privirea.

– Uite că vine, a anunțat el.

Pasărea parcă venea pur și simplu din soare, dar era imposibil. În definitiv, nici nu te puteai uita direct în soarele după-amiezii.

La început, a fost o siluetă neagră, având astrul solar și cerul albastru drept fundal, după care lumina i s-a revărsat deasupra penelor, iar oamenilor care o priveau de jos li s-a tăiat respirația. Priveliștea razelor

de soare poleind penele Păsării Soarelui nu se compară cu nimic.

Pasărea Soarelui a dat din aripile ei mari o dată, apoi a început să alunece, coborând în cercuri, din ce în ce mai jos, deasupra cafenelei lui Mustafa Stroheim.

A aterizat în arborele de avocado. Penele îi erau aurii, argintii și violet. Era mai mică decât un curcan și mai mare decât un cocoș de munte, cu picioare lungi și cap înălțat, ca de bâtlan, deși capul semăna mai mult cu un cap de vultur.

– E foarte frumoasă, a exclamat Virginia Boote. Uitați-vă la cele două pene de pe cap. Nu-i așa că sunt minunate?

– Este într-adevăr minunată, a recunoscut profesorul Mandalay.

– Penele de pe cap îmi par cunoscute, a comentat Augustus Douăpene McCoy.

– Înainte s-o frigem îi jumulim penele de pe cap, a spus Zebediah T. Crawcrustle. Așa se face întotdeauna.

Pasărea Soarelui s-a cocoțat pe o creangă din arborele de avocado, sub o rază de soare. Parcă sclipea discret în lumină, ca și cum ar fi avut pene din lumină de soare, cu irizări purpurii, verzi și aurii. S-a curățat cu ciocul, întinzând o aripă în lumină, apoi și-a ciugulit și și-a mângâiat aripa până când fiecare pană, umezită, s-a așezat cum trebuie. După aceea a întins și aripa cealaltă și a luat-o de la capăt. La sfârșit, mulțumită, a scos un tril și a zburat pe mica distanță de la ramură la pământ.

A scurmat în noroiul uscat, iscodindu-l îndeaproape de la un cap la altul.

– Uite! a început Jackie Newhouse. A găsit sămânța.

– Parcă ar fi căutat-o, a completat Augustus Două-pene McCoy. Parcă s-ar fi așteptat să fie acolo.

– Acolo o las mereu, a comentat Zebediah T. Crawcrustle.

– E splendidă, a intervenit Virginia Boote. Acum o văd de aproape și observ că e mult mai bătrână decât credeam. Are ochii încețoșați și-i tremură picioarele. Dar tot splendidă e.

– A mâncat semințele și stafidele! a exclamat Jackie Newhouse. Acum merge împleticit, de parcă ar fi beată. Dar, chiar dacă e abțiguită, tot maiestuoasă rămâne!

Zebediah T. Crawcrustle s-a dus spre Pasărea Soarelui, care, cu un mare efort de voință, mergea de colo-colo prin noroi, sub arborele de avocado, fără să se folosească de picioarele lungi. S-a așezat chiar în fața ei, după care, foarte încet, a făcut o plecăciune. S-a înclinat ca un om foarte bătrân, încet și scârțâind din toate încheieturile, dar, oricum, s-a înclinat. Pasărea Soarelui s-a înclinat și ea, apoi s-a prăbușit. Zebediah T. Crawcrustle a ridicat-o curtenitor și a luat-o în brațe ca pe un copil, ducând-o pe bucățica de pământ din spatele cafenelei lui Mustafa Stroheim, iar ceilalți au mers după el.

Mai întâi i-a smuls cele două pene maiestuoase și le-a pus deoparte.

După aceea, fără s-o jumulească, i-a scos mărun-taiele și le-a pus pe surcelele care fumegau. I-a băgat

cutia de bere plină pe jumătate în cavitatea toracică și a pus zburătoarea pe grătar.

– Pasărea Soarelui se face repede, a avertizat Crawcrustle. Pregătiți-vă farfuriile.

Berea din Egiptul antic avea aromă de nucșoară și coriandru, pentru că egiptenii n-aveau hamei. Berea lor era gustoasă, parfumată și potolea setea. După ce beai așa ceva, puteai să construiești piramide și câteodată chiar se construiau. Cu berea era stropită în interior Pasărea Soarelui, care se frigea acum pe grătar, berea provocând aburi și păstrându-i umezeala. Când le-a ajuns dogoreala de la cărbune, penele au luat foc într-o lumină-fulger atât de strălucitoare, că membrii clubului au trebuit să-și întoarcă privirea.

Mirosul de pasăre friptă s-a împrăștiat în aer, o aromă mai bogată decât cea a cărnii de fazan, mai plină decât cea a cărnii de rață. Epicureicilor le lăsa gura apă. Deși parcă nici n-a lăsat-o să se pătrundă, Zebediah a luat Pasărea Soarelui de pe stratul de cărbuni și a pus-o pe masă. Apoi a tăiat-o în bucăți cu un cuțit și a pus carnea aburindă pe farfurii. A picurat puțin sos de friptură pe fiecare porție. Și a dat drumul direct în foc la ce a mai rămas din pasăre.

Toți epicureicii stăteau în spatele cafenelei lui Mustafa Stroheim, la o masă veche și rotundă, și mâncau cu mâna.

– E incredibilă, Zebby! a exclamat Virginia Boote înfulecând. Ți se topește în gură. Și are un gust dumnezeiesc.

– Are un gust de soare, a comentat Augustus Douăpene McCoy, oprindu-se din mâncat, ceea ce numai un om mare reușește să facă.

Într-o mână avea un copan și în cealaltă, o bucată de piept.

– E cel mai bun lucru pe care l-am mâncat în viața mea și nu-mi pare rău că l-am mâncat, dar cred c-o să-mi fie dor de fiica mea.

– E perfecțiunea, a răspuns Jackie Newhouse. Are gustul dragostei și al muzicii bune. Are gustul adevărului.

Profesorul Mandalay scria în analele îmbrăcate în piele ale Clubului Epicureicilor. Își însemna reacția proprie la carnea zburătoarei, precum și reacțiile celorlalți membri, încercând să nu pice pe pagină, căci în mâna cu care nu scria ținea o aripă de pe care ciugulea mofturos carnea.

– E ciudat, a comentat Jackie Newhouse. Cu cât mănânc din ea, cu atât mi se face mai fierbinte în gură și în stomac.

– Da, așa e. E mai bine să te prăgătești dinainte, a explicat Zebediah T. Crawcrustle. Mânâncă flăcări, cărbuni și licurici ca să te obișnuiești. Dacă nu, poate fi un moft care-i dă bătaie de cap sistemului.

Crawcrustle devora capul păsării, ronțăindu-i oasele și ciocul. Când le atingea cu dinții, oasele sclipeau discret. El doar rânjea și mesteca mai departe.

Oasele din ce mai rămăsese din Pasărea Soarelui ardeau portocalii pe grătar, după care flacăra s-a făcut albă. Se lăsase un fum gros, fierbinte, în curtea din

spatele cafenelei lui Mustafa Stroheim, unde totul strălucea, ca și cum oamenii strânși în jurul mesei ar fi văzut lumea prin apă sau prin vis.

– E așa de bună! a recunoscut Virginia Boote mestecând. Ceva mai bun n-am mâncat niciodată. Are gustul tinereții mele. Are gustul nemuririi.

S-a lins pe degete, după care a luat ultima bucățică de carne din farfurie.

– Pasărea Soarelui din Orașul Soarelui, a spus. Mai are vreun nume?

– Phoenix din Heliopolis, i-a răspuns Zebediah T. Crawcrustle. Pasărea care moare și renaște din propria cenușă, generație după generație. Pasărea Bennu, care zbura peste ape când totul era întuneric. Când îi vine vremea, se arde pe un foc din lemn rar, mirodenii și ierburi și renaște din cenușă, iar și iar, la nesfârșit.

– Foc! a exclamat profesorul Mandalay. Parcă am luat foc pe dinăuntru!

A luat o înghițitură de apă, dar n-a părut mai fericit.

– Degetele mele! Ia uitați-vă la degetele mele! i-a îndemnat Virginia Boote.

Și și-a ridicat degetele. Străluceau pe interior, de parcă ar fi fost luminate de niște flăcări ascunse.

Aerul se încinsese atât de tare, că puteai să fierbi un ou în el.

Apoi au urmat o scânteie și un sfârâit. Cele două pene galbene din capul lui Augustus Douăpene McCoy s-au ridicat ca niște artificii.

– Spune-mi sincer, Crawcrustle, l-a rugat Jackie Newhouse cu înflăcărare. De când mănânci phoenix?

– De puțin peste zece mii de ani, i-a răspuns Zebediah. Minus sau plus câteva mii. Nu e greu, după ce prinzi șmecheria. Greu e să faci șmecheria. Dar asta e cea mai bună pasăre phoenix pe care am gătit-o în viața mea. Sau poate vreau să spun că e pasărea phoenix pe care am gătit-o cel mai bine în viața mea.

– Anii! s-a trezit Virginia Boote. Ard pe tine.

– Da, ard, a recunoscut Zebediah. Dar tot trebuie să te obișnuiești cu căldura înainte să mănânci. Altfel, n-ai decât să iei foc și să te topești.

– De ce n-am ținut minte chestia asta? a întrebat Augustus Douăpene McCoy prin flăcările ce licăreau de jur-împrejurul lui. De ce n-am ținut minte că așa s-a întâmplat cu tata și înainte cu tatăl lui tata, amândoi ducându-se la Heliopolis să mănânce phoenix? De ce mi-aduc aminte abia acum?

– Pentru că acum îți ard anii, i-a explicat profesorul Mandalay.

Închisese registrul legat în piele când pagina pe care scria luase foc. Marginile se scorojiseră, restul era în regulă.

– Când ard anii se întorc și amintirile din anii respectivi.

Acum, în aerul fremătând și arzător, părea mai impunător și zâmbea. Niciunul nu-l mai văzuse niciodată pe profesorul Mandalay zâmbind.

– O să ardem și o să dispărem? a întrebat Virginia, acum înflăcărată. Sau o să ne întoarcem în copilărie,

o să redevenim stafii și îngeri, după care o să revenim? Nu contează. Ce mai *distracție*, Crusty!

– Se poate, a recunoscut Jackie Newhouse printre flăcări. Ar fi fost bun puțin mai mult oțet în sos. Ar fi trebuit ceva mai zdravăn pentru o carne ca asta.

Apoi s-a făcut nevăzut, lăsând în urmă doar o amintire.

– *Chacun à son goût*, a comentat Zebediah T. Crowncrustle, adică *fiecare cu gustul lui* pe franțuzește, s-a lins pe degete și a clătinat din cap. Mai bun nici că se poate, a adăugat, în culmea satisfacției.

– La revedere, Crusty, i-a spus Virginia.

A întins mâna cuprinsă de flacăra albă și o clipă sau două i-a ținut strâns de mâna cu piele închisă la culoare.

După care în curtea din *kahwa* (cafeneaua) care-i aparținea lui Mustafa Stroheim din Heliopolis (odinioară Cetatea Soarelui, acum o mahala din Cairo) n-a mai rămas decât cenușă albă, pe care o stârnea vântul ce se abătuse pe-acolo și care se așternea apoi ca zahărul pudră sau ca zăpada. Și nici țipenie, în afară de un tânăr cu păr negru ca tăciunele și lins și cu niște dinți de culoarea fildeșului, purtând un șorț pe care scria PUPĂ BUCĂTĂREASA.

O păsărică violet-aurie s-a mișcat în stratul gros de cenușă de deasupra cărămizilor din argilă, de parcă ar fi mers pentru prima oară. A scos un *pip!* ascuțit și s-a uitat drept în soare cum se uită un bebeluș la mama sau la tatăl lui. Și-a întins aripile de parcă ar fi vrut să le usuce și apoi, când a fost gata, și-a luat

zborul în sus, spre soare, singurul care a privit-o când a plecat fiind tânărul din curte.

La picioarele acestuia erau două pene aurii, lungi, sub cenușa care fusese odată o masă de lemn, pe care el le-a ridicat, scuturându-le de cenușa albă și punându-le ceremonios în propria haină. După aceea și-a scos șorțul și și-a văzut de drum.

Hollyberry Douăpene McCoy e femeie în toată firea și are copii. În părul negru i se văd fire argintii, sub penele aurii din cocul strâns în dreptul cefei. Fără îndoială că de mult, tare de mult, penele fuseseră ceva special. Este Președintele Clubului Epicureicilor – o poteră mare și gălăgioasă –, post pe care-l moștenise de la tatăl ei acum amar de vreme.

Aud că epicureicii au început să vocifereze iar. Susțin că au mâncat tot ce se poate mânca.

Pentru HMG, un dar aniversar, venit cu întârziere

TELEFONUL DE LA ACSU

JEANNE DUPRAU

Traducere din limba engleză
DANA IONESCU

Într-o după-amiază cenușie de marți, când bătea vântul, Martin a găsit un celular sub leagănele din locul de joacă de pe 14th Street. Era argintiu și lucios, ca o oglinjoară, și zăcea pe jos, pe jumătate îngropat în rumeguș. L-a luat.

În ziua aceea nu era nimeni în parc – era prea frig. Martin trecea pe-acolo în drum spre casă, de unde voia să-și ia rolele. Asta făcea după școală, se plimba cu rolele. Nu-i plăcea să piardă timpul pe acasă, într-un apartament mult prea mic pentru familia lui mare. Era înghesuială, era gălăgie, frățiorii și surioarele lui mai mici, patru la număr, urlau, plângeau și se târau peste tot, cu maică-sa mereu după ei. Nu-i plăcea să stea nici cu colegii de școală, pentru că lor nu le erau pe plac decât jocurile video pe care le jucau în sală. Pe Martin jocurile video îl făceau să se simtă prins într-o cutie.

Așa că se plimba cu rolele, aproape în fiecare zi, alunecând în viteză prin oraș, pe lângă buticurile cu delicatese și patiserii, pe lângă magazinele de pantofi la reducere, pe lângă gheretele cu tortilla, pe lângă

florării și rulote unde se vindea hotdog. Știa să se strecoare printre mașini, autobuze și biciclete. Lua curbe, cobora scări, șerpuia printre borduri și ocolea doamnele în vârstă. Tare îi mai plăcea să se plimbe cu rolele, dar câteodată se simțea cam singur și fără rost hoinărind prin oraș, fără să aibă un loc anume în care să se ducă. Simțea că pur și simplu trage mâța de coadă.

Celularul pe care l-a găsit a fost primul lucru cu adevărat interesant care i s-a întâmplat după multă vreme. S-a așezat pe o bancă din parc să-l studieze. Câțiva porumbei s-au năpustit la picioarele lui, sperând că e rost de ceva firimituri. Când a deschis telefonul, ecranul mic s-a aprins și băiatul și-a dat seama cum să umble la el butonând. Tatăl lui, șofer pe un camion care făcea livrări de marfă, îi arătase o dată cum îi funcționează celularul. Îl programase astfel încât să-i poată apela pe cei cu care vorbea cel mai des apăsând o tastă. Probabil că și proprietarul telefonului găsit făcuse la fel. A hotărât să verifice. Poate găsește un indiciu despre persoana care l-a pierdut.

A apăsat tasta APELARE, a auzit tonul și a încercat primul număr de telefon. Mergea. Într-o clipă a auzit că sună la numărul apelat. După care o voce a răspuns „Pizzolo's Market".

Martin a închis. Știa ce e Pizzolo's Market – un mic aprozar din apropiere. Deci probabil că proprietarul telefonului locuia aproape.

A încercat al doilea număr. A sunat de cinci ori, apoi a răspuns un robot. Era o voce aspră de femeie

bătrână. „Nu sunt acasă", spunea. „Lăsați aici un mesaj." A închis din nou. Nu era de niciun ajutor.

La numărul următor a răspuns cineva de la un cabinet medical, apoi a format unul la care a răspuns o femeie nerăbdătoare – „Da?". A auzit un copilaș plângând înainte să închidă.

Nu ajungea nicăieri. Totuși, de dragul distracției, și-a zis să mai încerce un număr.

A sunat o singură dată. A urmat un clic, apoi s-a făcut liniște. După care s-a auzit un sunet cum nu mai auzise în viața lui. Parcă vedea de departe, dar și de aproape, asemenea unui strigăt dintr-o mie de glasuri ca niște firișoare, și odată cu vuietul a simțit ceva puternic, atât de puternic, că aproape l-a trântit pe bancă. Parcă îi intra prin ureche și-i cobora în piept, îi intra în sânge și-i străbătea tot corpul ca un foc. Nu era furie, frică, bucurie sau iubire, ci toate la un loc, o senzație așa de puternică, că a țipat și a scăpat jos celularul.

Crezând că o fi ceva de mâncat, porumbei s-au aruncat pe el. S-a aplecat să-l ridice, tremurând. Precaut, l-a dus la ureche – dar nu l-a lipit de ureche de data asta – și a ascultat. Tot mai auzea corul ăla ciudat, tare, și a avut aceeași senzație. Atât de tare, că nu putea sta locului pe bancă. Trebuia să se ridice și să se miște.

Furios, a mers de colo-colo pe terenul de joacă, pe sub leagăne, s-a dus la pantă, a dat roată scheletelor metalice. Bine că nu era nici țipenie pe-acolo – știa că pare un ciudat, ca și cum vântul l-ar împinge când

încolo, când încoace. După ce a trecut destul timp, însă, a observat ceva.

Senzația care-l încerca începea să se schimbe ușor în clipa în care schimba direcția. Când mergea spre terenul de baseball, inima îi bătea mai tare, de parcă i-ar fi fost frică. Când se ducea spre bulevardul B, inima i se potolea. Când a ieșit din parc și a luat-o pe 14th Street, s-a simțit nespus de abătut.

Era ca în jocul ăla în care cauți ceva și celălalt strigă „Cald! Nu, rece! Nu, rece-rece! Acum cald iar!". Dar el ce căuta? Habar n-avea.

În ziua următoare i-a fost tare greu se se concentreze la școală. Ardea de nerăbdare să încerce iar telefonul. Nu mai era chiar atât de frig, așa că erau câțiva oameni prin parc când a ajuns – o mamă care-și dădea bebelușul în leagăn, niște puști care se jucau pe tobogan și o bătrână cu o pălărie tricotată, într-o haină violet, șleampătă, târându-se pe aleea de lângă terenul de baseball.

Martin s-a oprit în dreptul unui pâlc de copaci din colțul parcului, a deschis celularul și a apăsat pe tasta 5. Vuietul s-a auzit iar și l-a străbătut, oblingându-l s-o ia la pas. S-a dus spre bulevardul B, pentru că așa se liniștise cu o zi în urmă. Dar azi nu mergea. Totul era altfel. L-a apucat frica în timp ce se îndrepta spre schelele metalice, după care s-a înveselit când s-a apropiat de mesele de picnic. În cele din urmă, când s-a întors la banca din parc, s-a oprit pur și simplu. A închis telefonul și s-a așezat tare nedumerit.

În clipa aia a simțit că-l bate cineva pe spate și o voce i-a zis:

– Telefonul ăla e al meu.

S-a întors imediat. În spatele lui era bătrâna pe care o văzuse mai înainte. Se holba la el de sub borul pălăriei tricotate, care semăna cu o clătită violet, turtită deasupra ochilor. Femeia a arătat spre celularul din mâna lui și i-a spus iar:

– E al meu. Probabil că l-am scăpat ieri.

Martin a strâns mai tare telefonul.

– Dovediți, i-a răspuns.

Bătrâna a râs.

– E simplu. Pun pariu că ai sunat la al cincilea număr, nu?

A fixat-o cu privirea. Brusc, o recunoștea: o chema Doamna DeSalvio, deși de obicei i se zicea doar Doamna D. O văzuse ani de-a rândul prin apropiere, mereu cu un telefon la ureche. Oamenii făceu glume pe seama ei. Spuneau că are cea mai vorbăreață familie din lume, de vreme ce ascultă întruna și rareori pare să scoată un cuvânt.

– Ai mai auzit așa ceva în viața ta? l-a întrebat ea.

El a clătinat din cap în semn că nu.

– Ce este?

Ea s-a apropiat și s-a așezat, *tronc*, lângă el pe bancă, emanând un miros care lui Martin i-a adus aminte de sendvișul cu pastramă.

– De ce ți-aș spune *ție?* a continuat bătrâna.

– Pentru că vreți să vă luați înapoi telefonul, i-a replicat el, trăgându-se într-o parte și punând celularul în buzunar.

L-a săgetat cu privirea. Avea niște ochi limpezi, a observat el, și nu fără viață, cum au atâția bătrâni.

– Mai întâi, spune-mi tu. Cine ești? Povestește-mi.

Ar fi putut să se ridice pur și simplu și să plece. Ori s-o ia la fugă. Nu l-ar fi prins în veci. Numai că s-a gândit că telefonul *este* al ei, probabil, ceea ce însemna că ea știe ce se întâmplă cu obiectul cu pricina. Și voia și să afle. Așa că i-a povestit.

Ea îl asculta. I-a zis „bine, bine" când i-a povestit despre plimbatul cu rolele. S-a încruntat și și-a țuguiat buzele când i-a spus unde stă, într-un apartament prea mic, prea aglomerat, prea gălăgios, unde nu vrea să se întoarcă atunci când pleacă de la școală.

– Mai bine ți-ai lua o slujbă după ore, a comentat ea.

– Da, i-a răspuns Martin. Dar nu știu să fac nimic.

Bătrâna s-a aplecat, apropriindu-se de el, și l-a întrebat încet:

– Îți plac animalele?

– Animalele? Bineînțeles.

– Ce animale?

– Toate, cred.

– Câinii îți plac?

– Da. Aș vrea să am un câine.

– Și de ce nu-ți iei?

– N-avem voie cu câini în bloc.

– Bine, a replicat bătrâna.

A scos niște firimituri din buzunar și le-a aruncat porumbeilor care au năvălit la picioarele ei.

– Te descurci cu ciudățenii?

– Poftim?

– Cu ciudățenii, a repetat ea iritată. Știi, ciudățenii, chestii ieșite din comun, chestii un pic bizare. Te descurci cu așa ceva?

– Normal, i-a zis Martin.

Îi *plăceau* ciudățeniile și chestiile ieșite din comun.

– Nu te-aș fi întrebat, dacă aș fi crezut că o să te-apuce râsul, i-a explicat ea. Sau că o să bați toba la prietenii tăi de doi bani.

– N-o să bat toba, i-a replicat el și așa și era.

– Am impresia că tu ai putea fi acela, de-aia îți spun, a adăugat bătrâna.

– Acela? a întrebat Martin. Care?

Dar ea nu i-a răspuns. În schimb, s-a uitat la chipul lui, de parcă ochii săi căprui, părul negru, ondulat, și dinții din față, zimțați, i-ar fi dat vreun indiciu despre el.

– Bine, atunci, a rostit ea în cele din urmă. Numărul la care ai sunat...

S-a întrerupt. Ochii i s-au îngustat. Vocea i s-a domolit, devenind o șoaptă aspră.

– ...te pune în legătură cu câinii, a continuat.

Martin s-a holbat la ea. Nu pricepea.

– Poftim? a mormăit.

O adiere de vânt a împrăștiat pe terenul de joacă niște ambalaje de mâncare ferfenițite. Porumbeii s-au ridicat în aer, după care au coborât la loc.

– Hai să facem o plimbare, i-a zis bătrâna. Înghețd dacă stau aici.

S-au plimbat pe aleea din jurul locului de joacă, au făcut un tur, încă unul, și ea i-a explicat:

– Știi, câinii nu vorbesc. N-au cuvinte, au doar sentimente. Au sentimente atât de puternice, încât umplu aerul, ca... ca...

Dădea din mâini când încolo, când încoace.

– ...ca o rețea mare de unde radio, a continuat. Telefonul ăsta te conectează la rețea. Dacă nu ești obișnuit, formezi numărul și se năpustesc așa niște senzații pe tine, că te dărâmă.

– Asta am pățit, i-a povestit Martin. Dar le ce bun un astfel de telefon? Și de unde-l aveți?

– Mi l-a dat demult un bătrân din clădire, i-a spus ea. Și e bun pentru ACSU.

– Asta ce e?

– Asistență pentru Câini în Situații de Urgență.

– Nu înțeleg.

– Să ne așezăm, i-a propus ea. Mă dor picioarele să tot umblu așa.

Prin urmare s-au așezat iar.

– Ți-ai dat seama că senzația se schimbă când se schimbă direcția, i-a explicat bătrâna. Am văzut că ai observat.

– Da, a recunoscut băiatul. Dar nu știu de ce.

– Dă-mi telefonul, i-a cerul ea întinzând mâna.

I l-a dat. Ea a căutat numărul. S-a încruntat, a strâns din dinți și a dus celularul la ureche. A ascultat câteva secunde, a dat din cap aprobator și i l-a întins lui.

– Ține-te bine, l-a îndemnat. O să reziști.

Martin și-a încordat toți mușchii și a ascultat. L-au apucat iar senzațiile alea, dar nu l-au doborât.

– OK, a comentat Doamna D. E bine.

A luat telefonul și l-a închis.

– Să-ți zic ce se aude. Rețeau asta acoperă vreo douăzeci de clădiri. Parcul e centrul ei. Primim vibrații de la toți câinii din zona asta de douăzeci de clădiri, câini cu stăpân și maidanezi. Se aude ceva ca o sută de pârâiașe care se varsă împreună într-un râu uriaș. Dacă asculți cu mare atenție, auzi diversele – ei bine, nu sunt tocmai *voci* – transmisii.

– M-am prins, a răspuns Martin. Dacă încerci, găsești o soluție să te simți mai bine.

– Tocmai asta, i-a replicat bătrâna, e chestia pe care *nu*-ți dorești s-o faci. Trebuie să vezi cum te simți *cel mai rău*, asta e toată treaba.

Și-a închis nasturele de sus de la haină și și-a ridicat gulerul.

– Hai să-ți arăt, a adăugat.

A sunat din nou. S-a ridicat, ascultând. A făcut câțiva pași, a schimbat direcția, a mai făcut câțiva pași și tot așa, minute bune. După aceea i-a întins telefonul:

– OK. Ascultă cu atenție și o să auzi o groază de tânguieli, o să simți ceva greu și trist. Du-te încolo – a arătat spre bulevardul B – și o să simți o tristețe și mai mare. Te interesează să-ți dai seama de unde vine. Și mergi mai departe. E greu, dar, cu cât o faci mai des, cu atât devii mai puternic.

Și Martin a pornit. A luat-o spre bulevardul B strângând din dinți, pentru că senzația chiar se înrăutățea. Tânguirea era subțire și departe, un sunet ca un ac, și tristețea era ca o piatră pe care o simte în piept. Știa că, ori de câte ori piatra pare mai ușoară, nu e pe drumul bun. Trebuia să deslușească tânguirea din corul de voci și să se întoarcă spre ea, iar și iar.

Doamna DeSalvio vorbea întruna.

– Săptămâna trecută am găsit pe lângă Anderson Avenue o javră care o încasase zdravăn. Era plină de sânge pe o parte.

Mergea lângă el, bâțâind din cap.

– Avem o înțelegere cu adăpostul pentru animale, i-a povestit mai departe. Se ocupă gratis de câinii de la ACSU.

Acum erau aproape de casa lui Martin.

– Aici locuiesc, i-a zis el, arătând spre clădire. La etajul doi. Suntem șapte.

I-ar fi spus mai multe – despre tatăl lui, care avea de gând să caute un loc mai bun în care să stea, dar niciodată n-avea timp, despre cum trebuie el să împartă camera cu un copilaș de patru ani și cu unul de cinci –, dar piatra care-i apăsa pieptul îi îngreuna cuvintele și îi venea greu să vorbească. Se străduia să-și țină în frâu dorința de a se așeza pe trotuar și de a se strânge covrig.

– Și mai sunt senzațiile cele mai rele, a povestit Doamna D. după ce s-a uitat repede la blocul lui.

Au dat colțul și au ajuns pe 18th Street.

– Adică atunci când dai de oameni care se poartă urât cu câinii lor. Asta nu pot să suport.

Martin și-a dus mâna liberă la cealaltă ureche. Nu voia să audă așa ceva. Tristețea ce se revărsa în el din telefon aproape că era mai mult decât putea duce. Piatra din piept era ca o grămadă de cărămizi acum, legată cu un lanț de inima lui.

Au intrat pe Carter Street și au trecut pe lângă aprozarul chinezesc, pe lângă magazinul cu tăieței și pe lângă o spălătorie. Din când în când Doamna D. îi lua telefonul și asculta, ca să fie sigură că băiatul face bine.

– E prea greu pentru prima ta experiență, i-a spus. Îmi pare rău.

Au trecut pe lângă anticariat, pe lângă gelaterie. Lui i se înmuiaseră genunchii. Fiecare picior parcă avea vreo cinci kilograme.

– Dar nu e chiar așa de rău, țin să știi, a continuat ea. Nu-ți mai zic pe câți câini pierduți am reușit să-i duc înapoi la familiile lor.

Martin nu asculta. Se temea că n-o să mai reziste. A crezut că o să se prăbușească la pământ și o să înceapă să suspine.

– Nu pot să fac asta, a spus el rostind cu greu cuvintele, așa că ea nu l-a auzit la început. Nu pot... a repetat, dar a mers mai departe și într-o clipă și-a dat seama de o ciudățenie.

Era într-un loc unde, oriîncotro ar fi luat-o, senzațiile parcă se ușurau un pic. Dacă se oprea, deveneau îngrozitor de puternice. Ceea ce i-a mărturisit.

– Iată-ne, i-a zis ea. Aici e.

Ajunseseră la un bloc mare de apartamente, pe Lincoln Avenue, nr. 350, cu trepte late, care duceau la o ușă dublă. Ușa era deschisă, pentru că tocmai ieșeau doi bărbați cărând o masă.

– Ține ușa! i-a șoptit Doamna D.

A ținut-o și așa s-au strecurat înăuntru.

– Bine. Acum ascultă iar. Ar trebui să auzi numai vocea aia.

A ascultat. A avut senzația aia jalnică urcând primul șir de trepte și apoi coborând într-un coridor. La capătul lui se afla o ușă deschisă. Era clar că cine locuise acolo se mutase. Holul era plin de cutii mari de carton, lipite cu scotch.

– Vrei să te conduc eu acum? l-a întrebat Doamna D.

Martin a clătinat din cap. Doar nu trecea prin toate astea ca să se înece ca țiganu' la mal.

– Atunci, intră și vezi ce se întâmplă, i-a zis ea. Te aștept aici.

Băiatul a închis celularul și i l-a întins. A intrat în apartament. Era aproape gol, n-avea decât un covor strâns. A simțit că miroase a vopsea. Nu se auzea decât un scârțâit vag din camerea cealaltă. S-a dus într-acolo.

În camera de zi, care dădea în stradă, se afla un bărbat care stătea cu fața la fereastră și cu spatele la Martin. Lipea o bucată de hârtie pe geam.

– Mă scuzați, a început băiatul.

Omul s-a întors spre el.

– Cine ești, pustiule?

Martin i-a zis cum îl cheamă.

– E vreun câine pe-aici? l-a întrebat.

– Bineînțeles. Acolo, în bucătărie, i-a răspuns bărbatul, arătând dincolo de coridor. L-au lăsat niște ticăloși. Îți vine să crezi una ca asta? L-au lăsat pur și simplu, fără un cuvânt.

S-a întors să lipească mai departe.

– Așa că trebuie să-l duc la adăpost, dacă nu cumva îl vrei tu, a adăugat.

Martin a intrat în bucătărie. Și a văzut acolo un cățeluș alb, cu pete maro și urechi ca niște triunghiuri, încovrigat de supărare, legat cu o sfoară de un picior al mesei. Fără să ridice capul, și-a întors ochii spre băiat. Avea coada pleoștită. Tremura.

S-a aplecat și i-a pus mâna pe spate.

– Bună, cățelușule, i-a zis încet. Cățeluș bun, gata, am venit.

A dezlegat sfoara de la piciorul mesei și l-a tras cu grijă. Încet-încet, l-a scos din bucătărie.

Bărbatul mătura în camera de zi. Martin s-a uitat la anunțul lipit pe fereastră: DE ÎNCHIRIAT.

– Cât costă? s-a interesat.

Omul i-a răspuns. Băiatului a început să-i bată inima mai tare.

– Câte dormitoare are?

– Patru, i-a zis bărbatul.

Inima îi bătea atât de tare, că-i tremura glasul.

– Știu o familie căreia s-ar putea să-i placă, i-a spus. Sunt oameni de treabă. Familia *mea*. Îl țineți până îl aduc pe tata să se uite?

– OK, a acceptat omul. Dar mai bine-l aduci acum. Casa asta o să-și găsească repede chiriași.

Când a ieșit, Doamna D. (care ascultase la ușă) a aruncat o privire la cățel și i-a zis lui Martin că impresia ei fusese corectă: îi dădea lui slujba de la ACSU.

– Ești făcut pentru ea, i-a explicat ea. Ești făcut pentru ea, n-am niciun dubiu. Și a picat la țanc, picioarele mele sunt prea bătrâne pentru așa ceva.

S-a încruntat la el și pălăria violet i-a căzut pe sprâncene.

– Dar sper să nu te saturi și să pleci, da?

– Da, i-a răspuns băiatul.

Bătrâna a dat din cap încă o dată și i-a întins telefonul. După care i l-a smuls iar. A apăsat tasta 5 și l-a pus la ureche.

– Vreau să mai ascult o dată, i-a zis.

A rămas acolo câteva clipe. Apoi s-a întors și a luat-o la pas.

Iar în lunile și în anii care au urmat oamenii care locuiau în apropiere de parcul de pe 14th Street s-au obișnuit să vadă în fiecare după-amiază un băiat înalt care colindă străzile pe role, cu un celular la ureche.

Credeau că livrează cine știe ce. Niciodată nu spunea nimănui cu ce se ocupă, de fapt. Familiei și prietenilor le zicea că se antrenează la mersul pe role. E adevărat că așa se antrena serios. În unele zile mergea mile întregi, răspunzând la zeci de telefoane urgente. În alte zile primea numai două apeluri sau chiar unul. Din când în când, era câte o zi când senzațiile

pe care le primea prin celular n-aveau nici urmă de neliniște, când toți câinii din toate cele douăzeci de blocuri erau bine hrăniți și mulțumiți, fie stând acasă, în siguranță, fie zbenguindu-se cu stăpânii lor. În astfel de după-amiezi Martin își lăsa rolele în apartament (pe Lincoln Street, nr. 350), se ducea în parcul de pe 14th Street și, luând o minge, se juca cu cățelul lui, care nu mai era trist.

AL ȘASELEA DISTRICT

JONATHAN SAFRAN FOER

Traducere din limba engleză
DANA IONESCU

A fost odată ca niciodată o vreme când New York City avea șase districte. În manualele de istorie nu găsiți nimic despre al șaselea pentru că nu există nimic – în afară de dovezile întâmplătoare din Central Park – care să arate măcar că a existat. Drept pentru care e foarte ușor să-i negi existența. Mai ales în timpuri ca astea, când lumea e atât de imprevizibilă și trebuie să-ți folosești toate resursele ca să te împaci cu prezentul. Dar, cu toate că majoritatea oamenilor ar spune că n-au timp sau motive să creadă că a existat Al Șaselea District și nici *nu* cred că a existat, tot folosesc cuvântul *cred*.

Al Șaselea District este o insulă, despărțită de Manhattan de un firicel de apă pe care se trecea dintr-o parte în alta printr-un punct atât de îngust, că s-ar fi potrivit cu recordul la săritura în lungime din anul acela, astfel încât un singur om de pe Pământ putea ajunge din Manhattan în Al Șaselea District fără să atingă pământul. Săritura anuală era prilej de mare petrecere. Oamenii trimiteau covrigi dintr-o insulă în cealaltă folosind drept mijloc de transport niște

spaghete speciale, iar pentru bucățile de samosa recurgeau la baghete. Salata grecească o aruncau ca pe confetti. Copiii din New York prindeau licurici în borcane transparente, pe care le lăsau să plutească pe apă, între cele două cartiere. Licuricii se sufocau în cele din urmă și scăpărau iute în ultimele minute din viața lor. Dacă momentul era bine ales, râul pâlpâia când se avânta săritorul.

Când în sfârșit era timpul, săritorul în lungime începea din East River. Alerga cât e Manhattanul de lat și newyorkezii îl priveau de pe partea cealaltă a străzii, de la ferestrele apartamentelor și ale birourilor, din crengile pomilor. Iar când sărea, îl ovaționau și de pe malul din Manhattan, și de pe cel din Al Șaselea District, încurajându-l și încuranjându-se unii pe alții. În cele câteva clipe în care el era în aer, fiecare newyorkez simțea că poate să zboare.

Sau poate că *să rămână suspendat* e o expresie mai potrivită. Căci săritura era palpitantă nu pentru felul în care săritorul ajunge dintr-un district în altul, ci pentru că rămânea suspendat atât de mult între cele două.

Într-un an – acum mulți, foarte mulți ani – săritorul a atins cu vârful degetului mare de la picior suprafața apei și a provocat o mică undă. Spectatorilor li s-a tăiat respirația când unda a pornit din Al Șaselea District înapoi în Manhattan, iar borcanele s-au ciocnit ca niște niște clopoței eolieni.

– Probabil c-ai luat startul prost! a țipat de pe malul celălalt un tip de la primăria din Manhattan.

Săritorul, mai degrabă nedumerit decât rușinat, a dat din cap în semn că nu.

– Erai cu vântul în față, a sugerat un tip de la primăria din Al Șaselea District, oferindu-i un prosop cu care să se șteargă la picior.

Săritorul a clătinat din cap.

– Poate a mâncat prea mult la prânz, i-a zis un privitor altuia.

– Sau poate i-a trecut timpul, a comentat altul, care-și adusese copiii să vadă săritura.

– Pariez că n-a pus suflet, a spus altul. N-ai cum să sari atât de departe, dacă nu te implici serios.

– Nu, a replicat săritorul la toate speculațiile lor. Nu-i nimic de genul ăsta. Am sărit bine.

Revelația s-a propagat printre privitori ca unda provocată de vârful degetului, iar când primarul din New York a spus-o cu glas tare, toată lumea a oftat aprobator: „Al Șaselea District se mișcă."

După aceea, Al Șaselea District s-a retras din New York, acum câțiva inci, anul următor câțiva inci și tot așa. Într-un an săritorul în lungime și-a udat toată laba piciorului, după alți câțiva ani și-a udat tot fluierul piciorului și după mulți, mulți ani – atât de mulți, că nimeni nici măcar nu-și mai aducea aminte cum e să sărbătorești fără teamă –, când a sărit, a trebuit să întindă mâinile ca să se agațe de Al Șaselea District, acum întins pe de-a întregul, și n-a reușit nici măcar

să-l atingă, ceea ce e trist. Cele opt poduri dintre Manhattan și al Șaselea District s-au întins la maxim și apoi s-au prăbușit, unul câte unul, în apă. Tunelurile erau prea șubrede ca să poate susține ceva.

Liniile de telefonie și de curent electric au crăpat, așa că locuitorii din Al Șaselea District au fost nevoiți să se întoarcă la tehnologii primitive, majoritatea părând de jucărie: foloseau ochelari care măresc obiectele ca să-și încălzească mâncarea pe care o luau cu ei în oraș; făceau avioane de hârtie din documentele importante și le aruncau de la ferestrele din clădirile de birouri, de la unul la altul; licuricii din borcane de sticlă, pe vremuri buni numai de decor pentru festivalul de sărituri, erau acum în fiecare cameră din fiecare apartament, pe post de lumină artificială.

Chiar inginerii care s-au ocupat de Turnul Înclinat din Pisa au fost aduși să evalueze situația.

– Vrea să plece, au spus ei.

– Ei bine, ce ziceți de asta? i-a întrebat primarul din New York.

– Nu e nimic de zis, au replicat ei.

Bineînțeles că au încercat să salveze situația. Cu toate că *să salveze* s-ar putea să nu fie expresia tocmai potrivită, căci se părea că într-adevăr vrea să plece. Poate că *să rețină* ar fi expresia mai aproape de adevăr. Malurile insulei au fost ancorate în lanțuri, dar legăturile s-au rupt repede, una câte una. De jur-împrejurul respectivului cartier s-au turnat fundații de ciment, dar nici ele n-au rezistat. Cu hamurile

n-a ținut, cu magneții n-a ținut, nici măcar cu rugăciunile n-a ținut.

Tineri care vorbeau la telefonul confecționat dintr-un fir și o cutie de conservă dintr-o insulă în alta s-au văzut nevoiți să aducă din ce în ce mai mult fir, ca atunci când înalți un zmeu din ce în ce mai sus.

– Devine aproape imposibil să te aud, a spus o fată din dormitorul ei din Manhattan, scrutând depărtarea prin binoclul tatălui ca să descopere fereastra prietenului ei.

– Dacă trebuie, țip, i-a răspuns acesta din dormitorul lui aflat în Al Șaselea District, fixând spre apartamentul ei telescopul primit cadou la cea mai recentă aniversare.

Firul dintre ei s-a lungit incredibil, fiind atât de mare, că l-au înnădit cu multe alte fire legate unul de altul: elasticul de la mingiuța de cauciuc, firele de la păpușa ei vorbitoare, firul de la jurnalul ținut de tatăl ei, șnurul pe care bunica ei își ținea la gât perlele ca să nu cadă pe jos, firul cu care era legată plapuma fratelui bunicului, care, fără acest șiret, ar fi fost doar un maldăr de zdrențe. Între ei doi se aflau mingiuța de cauciuc, păpușa, jurnalul, colierul și plapuma. Aveau să-și spună din ce în ce mai multe, dar din ce în ce mai puțin fir să adauge la telefonul întins până la refuz.

Băiatul i-a zis să spună *te iubesc* în cutia de tinichea, fără să-i dea nicio explicație.

Iar ea nici nu i-a cerut explicații, nici n-a comentat. E o prostie sau suntem prea tineri pentru iubire

și nici măcar n-a sugerat că-i spune *te iubesc* pentru că i-a cerut. Cuvintele ei călătoreau prin mingiuța de cauciuc, prin păpușă, prin jurnal, prin colier, prin plapumă, prin haine, prin cadoul primit de ziua lui, prin harpă, prin pliculețul de ceai, prin vătrai, prin veioza de pe masă, prin racheta de tenis, prin tivul de la fusta ei, pe care el ar fi trebuit să i-o scoată într-o zi... Băiatul și-a acoperit cutia de conservă cu un capac, a desprins-o de fir și a pus iubirea ei pentru el pe un raft din dulap. Firește că nu putea să deschidă conserva niciodată, fiindcă s-ar fi pierdut ce era înăuntru. Îi era de ajuns numai să știe că e acolo.

Unii, printre care familia băiatului, nu voiau să plece din Al Șaselea District. Alții ziceau *De ce să plecăm? Restul lumii se mișcă. Cartierul nostru e stabil. N-au decât să se mute cei din Manhattan.* Cum să-i dovedești unui astfel de om că n-are dreptate? Și cine ar vrea să-i dovedească?

Nici gând ca majoritatea celor din Al Șaselea District să nu creadă ceea ce e evident și nu era vorba de încăpățânare, de vreun principiu sau de bravadă. Pur și simplu nu voiau să plece. Le plăcea viața pe care o duceau și nu voiau s-o schimbe. Așa că au plutit în depărtare, mereu câte un inci.

Și toatea acestea ne aduc în Central Park.

Central Park nu se afla unde e acum. Era un pătrat din mijlocul celui de-Al Șaselea District; era bucuria cartierului, sufletul lui. Dar când a fost clar că zona se retrage și pace, că nu poate fi salvată sau ținută

cu lanțuri, s-a hotărât salvarea parcului printr-un referendum ținut în New York City. (S-a înregistrat unanimitate de voturi. Până și cei mai încăpățânați locuitori din Al Șaselea District au recunoscut ce trebuie făcut.) Partea din extremitatea estică s-a adus cu ajutorul unor cârlige uriașe și așa au tras parcul newyorkezii, de parcă ar fi fost un covor pe care-l trag pe podea, din Al Șaselea District până în Manhattan.

Când l-au mutat, le-au dat voie copiilor să stea pe jos în parc. Au considerat că le fac o concesie, deși nu știa nimeni de ce ar fi fost nevoie de așa ceva sau de ce trebuie să li se facă o concesie copiilor. Cel mai mare foc de artificii din istorie a luminat cerul din New York în noaptea aceea, iar Filarmonica a cântat până n-a mai putut.

Copiii newyorkezilor s-au întins pe spate, unul lângă altul, până au umplut tot parcul. (E uimitor că suprafața era exact atât de mare cât să încapă toți, de parcă ar fi fost făcut pentru ei și pentru momentul acela.) Artificiile coborau sclipind, stingându-se în aer chiar înainte să cadă, iar copiii au fost duși, inci cu inci și secundă cu secundă, în Manhattan și la vârsta maturității. Când parcul și-a găsit locul și s-a așezat unde se află acum, absolut toți micuții adormiseră, iar parcul era un mozaic făcut din visele lor. Unii țipau, alții zâmbeau în somn, iar alții nici nu suflau.

Al Șaselea District chiar o fi existat?
Nu există dovezi incontestabile.

CUPRINS

Introducere 7

O ȚARĂ MICĂ
de Nick Hornby 13

LARS FARF, UN TATĂ ȘI UN SOȚ TARE FRICOS
de George Saunders 37

MONSTRUL
de Kelly Link 49

ÎNTRECERILE DIN COWLICK
de Richard Kennedy 77

FIECARE E VÂNDUTĂ LA BUCATĂ
de Jon Scieszka 87

ULTIMA DORINȚĂ A LUI SEYMOUR
de Sam Swope 93

GRIMBLE
de Clement Freud 105

PASĂREA SOARELUI
de Neil Gaiman 145

TELEFONUL DE LA ACSU
de Jeanne DuPrau 175

AL ŞASELEA DISTRICT
de Jonathan Safran Foer 193

COLECȚIA

McSweeney's

Monstrul. Antologie de povestiri trăsnite se adresează tuturor tinerilor cu vârste cuprinse între 10 și 100 de ani și este o carte interzisă tuturor persoanelor fără umor!

Neil Gaiman, Jonathan Safran Foer, Nick Hornby și alți prozatori au intrat în joc și au născocit povești de tot râsul, cu personaje pitorești și întâmplări ce-ți aduc aminte de cărțile copilăriei și ale adolescenței. Colecția McSweeney's aduce iar un volum ce creează dependență.

Telefoane la care răspund patrupede, oameni înfricoșați de moarte, gurmanzi care se delectează cu mâncăruri fantastice, cartiere visate în care au loc concursuri trăsnite, monștri fără nimic monstruos și câte și mai câte, în povestiri care țin departe plictisul! Scriitorii s-au jucat pentru ca și cititorii să se poată juca. O explozie de fantezie, pentru o explozie de bucurie.

nemira.ro

ISBN 978-606-579-455-9

mostrul
antologie de povesturi trăsnite